

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΙΡΗΝΗΣ
ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΑΥΤΗΣ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΥΠΟ

ΜΕΛΕΤΙΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΡΙΑΣ

ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΛΥΚΟΒΡΥΣΕΙ (ΑΤΤΙΚΗΣ)

ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΤΥΠΟΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΕΡΜΠΙΝΗ

ΟΔΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 33
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΗ ΑΓΡΥΠΝΩ ΚΑΙ ΠΑΝΕΥΚΛΕΕΙ

ΠΡΟΣΤΑΤΙΔΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥΟΥΧΩ

ΤΗΣ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΥΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤΗ ΕΝΑΣΚΟΥΜΕΝΩΝ ΜΟΝΑΖΟΥΣΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΨΥΧΗΣ ΥΠΕΡΜΑΧΟΥ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΗΜΩΝ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΕΙΡΗΝΗ, ΤΗ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ

ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΒΙΒΛΟΝ ΠΑΝΕΥΛΑΒΩΣ ΚΑΙ

ΜΕΤΑ ΠΟΘΟΥ ΖΕΟΝΤΟΣ

Η ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΜΕΛΕΤΙΑ ΜΟΝΑΧΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΡΙΑ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Τοῖς ἐντευξομένοις ἐν Κυρίῳ χαίρειν !
Ὅσπερ τὰ μικρὰ καὶ τὰ εὐτελὴ καὶ τὰ
οὐδενὸς ἄξια, ὀλίγου ἢ οὐδενὸς λόγου ἄ-
ξιόυμεν, οὕτω δίκαιον τῆς ἀνηκούσης νὰ
τυγχάνωσι τιμῆς τὰ λόγον ἄξια καὶ προέ-
χοντα.

Ὅθεν κατὰ τοῦτο μάλιστα δικαίαν ἔχει
τὴν ἀξίωσιν, ὥσπερ ὅλα τις ἄλλη τῶν νῦν
Μονῶν, νυνεὶς ἰδίᾳς καὶ ἡ Μονὴ τῆς Ὁσίας
Ἡμῶν Μητρὸς Εἰρήνης, τῆς πάλαι ποτὲ
Ἡγουμένης τῆς Μονῆς Χρυσοβαλάντου.

Ἡ Μονὴ αὕτη ἤκμασε καὶ παντοίους
ἀγλαοὺς καρποὺς ἐπένεγκε, κατὰ τοὺς ἐν-
δοξοτάτους ἐκείνους χρόνους τῆς Βυζαντι-
νῆς Αὐτοκρατορίας, γνωστὴ οὖσα καθ'
ἅπαν τὸ ἀχανὲς ὄριον αὐτῆς, προσελκύουσα
πᾶσαν φιλόχριστον καὶ φιλομόναχον ψυ-
χὴν πάσης τάξεως καὶ γένους, οὐ μὴν ἁλ-
λὰ καὶ βασιλικῶν καὶ ἐνδόξων οἰκογενειῶν,
ὡς μία τυγχάνει, καὶ Ἡς εὐλαβὴ νυνεὶς
ποιούμεθα, Εἰρήνη ἡ κατόπιν ἡγουμένη
αὐτῆς, ἐξ οἰκογενείας ἐνδόξου καὶ περιφα-
νοῦς τῆς Καππαδοκίας, ὁμοπατριδος δηλον-
ότι τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου
τοῦ Μεγάλου καὶ Οὐρανοφάντορος. Κατα-
φρονήσασα δόξαν ἐπιγείου φθαρτοῦ βασι-
λέως, προὔτιμισε γενέσθαι νύμφη τοῦ οὐ-
ρανίου καὶ ἀφθάρτου Βασιλέως Χριστοῦ,
συμφώνως τῇ ὑπερφνεῖ προορῇ τοῦ ἐν
τῷ Ὀλύμπῳ ὄρει διαμονάζοντος Ὁσίου
Πατρὸς ἡμῶν Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου,
ὡς ὁ εὐσεβὴς ἀναγινώσκων θὰ ἴδῃ ἐκτενῶς
ἐν τῷ βίῳ Αὐτῆς.

Ἀλλὰ ὅταν μετὰ τὴν εἰμαρμένην ἐκεί-
νην ἡμέραν τοῦ 1453 καὶ κατὰ τὴν μετέ-
πειτα ἐπελθοῦσαν μακραίωνα στυγερὰν
δουλείαν τὸ Γένος ἡμῶν ἐστερήθη πάντων
τῶν εὐαγῶν αὐτοῦ ἰδρυμάτων, τίς ὁ ἀμφι-
βάλλων ὅτι καὶ ἡ περικαλλὴς τοῦ Χρυσο-
βαλάντου Μονὴ δὲν θὰ ὑφίστατο τὴν αὐ-
τὴν κακὴν μοῖραν ; Δι' αὐτὸ οἷας τύχης
ἔτυχεν ὁ πλησίον αὐτῆς μέγας καὶ ιστορι-
κὸς Ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, τῆς αὐτῆς
καὶ ἡ Μονὴ αὕτη ἔτυχεν, διότι καταλη-
φθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπαράτιων Ἀγαρηνῶν με-
τετράπη εἰς ἱερὸν τῆς θρησκείας αὐτῶν τέ-
μενος, διασωζόμενον οὕτω ἕως τῆς σήμε-
ρον. Ἐὰν ὅμως οἱ δυσσεβεῖς κατακτηταὶ
ἠθέλησαν οὕτως νὰ ἐξαφανίσουν τὸ ἐνδο-
ξον ὄνομα τῆς γεραρᾶς ταύτης Μονῆς, ἡ
μνήμη τῆς καλλιωνύμου Εἰρήνης ἔμεινεν
ἄφθορος καὶ ἄσβεστος λαμπὰς σελαιγίζουσα

εἰς τὸ φωτεινὸν στερέωμα καὶ ἀναδίδουσα
διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὰς φωτοβόλους ἀνα-
λαμπὰς αὐτῆς, εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς ἐπι-
καλουμένου μετὰ πίστεως τὴν θείαν αὐτῆς
βοήθειαν.

Ταύτης οὖν τῆς γεραρᾶς Μονῆς καὶ τῆς
Ἀγιοτάτης αὐτῆς Ἡγουμένης Εἰρήνης ἐν-
θυμουμένη ἡ ταπεινὴ ἐγὼ δούλη τοῦ Κυ-
ρίου, θυγάτηρ οὖσα γονέων ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Εἰρήνης
τὸ γένος Κονταξῆ τῶν ἀπὸ Νέας Ἐφέσου
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, παρ' ὧν καὶ τὴν πρὸς
τὸν Χριστὸν ἀγάπην ἐδιδάχθην, τῇ πρὸς
τὸν Θεὸν παιδίᾳ ἐντροφώσα καὶ τοῖς θεοῖς
τοῦ Κυρίου λόγοις ἐπομένη κατὰ τὸ «δοῦ-
τέλει ὁπίσω μου ἔλθειν...» διακῶς ἀπὸ
τῆς ἐκ παιδῶν ἡλικίας τὸν μονήρη ἐπεπα-
θησα βίον τῇ ψυχῇ, ἀποταξαμένη πάντων
τῶν ἐν τῷ Κόσμῳ τούτῳ ματαίων τε καὶ
τερπνῶν. Ἐχουσα δὲ ἐν νῷ τὸ ψαλμικόν
λόγιον, «τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ
θεῷ ἔρωτι περουμενός», καὶ τὸ ἕτερον
«μίαν ἡττησάμην παρὰ Κυρίου, τοῦ κατοί-
κειν με ἐν τῷ Ὀκτῷ Αὐτοῦ πάσας τὰς ἡμέ-
ρας τῆς ζωῆς μου», προήλθον εἰς τὴν ἀπό-
φασιν ἵνα καλῶς χωρμένη τῆς πατρικῆς
κληρονομίας ἀνοικοδομήσω Ἡσυχαστήριον
ἐν ᾧ μετ' ἄλλων ἀδελφῶν συμμονάσωμεν
κατὰ τὸ ἐφικτόν. Ἀναχωρήσασα οὖν ἐκ
τῆς γενετέρας μου Ν. Ἐφέσου μετὰ τῶν
Γονέων μου εἰς Σάμον ἔνθα ἐπὶ δεκαπεν-
ταετίαν παρέμεινον—ὑστερον κατηρθύν-
θην εἰς πόλιν Πειραιῶς, ἔνθα ὑπετάγην
γέροντι τινὶ Πνευματικῷ Παϊσίῳ Ἱερομο-
νάχῳ καὶ Ἀρχιμανδρίτῃ ἐκ Κρήτης ὁμοω-
μένῳ, ἀνδρὶ ἐναρέτῳ πάνν καὶ συνετῷ,
ὅψ' οὐ τὰ τῆς Μοναχικῆς πολιτείας ἐπαρ-
κῶς διδαχθεῖσα, ἐχειροτονήθην Μοναχή,
ἐν τῇ ἐν Δαφνίῳ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Προφή-
του Ἠλιοῦ ἀξιοθεῖσα καὶ τοῦ Μεγίστου
Ἀγγελικοῦ Σχήματος καὶ μετακληθεῖσα
Μελετίᾳ ἀπὸ τὸν κατὰ Κόσμον Λεμονιά.
Ἐπιθυμοῦσα δὲ ἵνα τὸ Ἡσυχαστήριον γί-
νηται ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν Ἀθηνῶν, ἠγόρασα
τόπον κατάλληλον καὶ ἐρημικὸν εἰς περιο-
χὴν τοῦ χωρίου Λυκόβρουσις, μικρὸν αὐτῶν
ἀπέχον. Οὕτω δὲ τῇ θείᾳ ἐπινοίᾳ καὶ τῇ
τῆς ἁγίας βοηθείᾳ, τὸ πρῶτον κατὰ μῆνα
Ἰουλίον τοῦ ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως σωτη-
ρίου ἔτους, (1930) τὸν ἱερὸν θεμέλιον
λίθον ἐπιθέμην πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ
Ἡσυχαστηρίου, ἥτοι μικρᾶς Μονῆς Παρθε-

νώτος, ἦν ἔθνηκα ὑπὸ τὴν ἀκαταμάχητον προστασίαν τῆς πανευκλεοῦς καὶ περικαλεσάτης Παρθένου Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλλάντου, τῆς ὁποίας πρῶτον τὸν Ναὸν ἔκτισα. Παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Εἰρήνης προσέθεσα παρεκκλήσιον τιμῶμενον εἰς μνήμην τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ Μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου, σκοποῦσα ἵνα ἐν καιρῷ προσθέσω καὶ τρίτον ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγιωτάτων καὶ παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, εἰς μνήμην τῆς αἰοδιμου κατὰ σάρκα Μητρὸς μου Εἰρήνης, ἥτις ἐν τῷ τέλει τοῦ βίου αὐτῆς ἠξιώθη τοῦ Μεγίστου Ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθεῖσα Ταξιαρχία Μοναχῆ, καὶ οὕτω ἡ ἱερὰ Ἐκκλησία τῆς Μονῆς καταστή Τρισυπόστατος.

Ἡ Ἱδρυσις τοῦ Ἑσχαστῆριον ἡμῶν πλείστον ὠφελιμάτων πρόξενος ἀπέβη καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν Κοινωνίαν, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους χρόνους χεμαζομένην διενῶς καὶ ταρτατομένην Ὁρθόδοξίαν ὑπὸ τῆς ὑπεισαρχείας ἐπαράτου καινοτομίας τοῦ Λατινικοῦ καὶ ἀντορθόδοξου ἡμερολογίου. Διότι τὸ Ἑσχαστήριον ἡμῶν ἀκολουθοῦν, συμφώνως ταῖς πατρίαις παραδόσεσι, τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἑορτολόγιον, καθίσταται ἐκνός τῆς Πίστεως προμαχὼν, διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ νοηθείας τῶν πατρῶων διδασμάτων, ἐδραιοῦν πάντα πιστὸν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν συμφώνως τῇ ὑπὸ τῶν Ζ' ἁγίων καὶ σεπτῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεοπισθείσῃ, καὶ ἀγωνιζόμενον παντοίοις τρόποις, ἵνα μὴ παντάπασι ὑποδουλωθῇ ἡ Ὁρθόδοξος πίστις καὶ ἀκεραιότης αὐτῆς εἰς τὰς ξένας καὶ ἁλλοτριῶς διδασκαλίας. Ὡς δ' ἐκ τούτου δικαίως δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐν τῇ νεαρᾷ ταύτῃ Μονῇ γίνεται σπουδαιοτάτη θεολογικὴ ἐργασία ἡ τε ἐρμηνευτικὴ τῶν Γραφῶν καὶ δογματικὴ διδασκαλία καὶ ἄλλαι κανονικαὶ διατάξεις καὶ ὑποθήκαι αἱ συστηματοποιήσασαι τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν λατρείαν, τὸ ὅλον δηλαδὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας συγκρότημα.

Καίτοι δὲ μικρὸν τὴν ἡλικίαν τὸ Ἑσχαστήριον ἡμῶν πλείστα ὅσα θαύματα ἐν αὐτῷ ἐγένοντο καθὼς τοῦτο ὑπὸ πάντων μαρτυρεῖται. Διότι ἡ θανατοουργὸς ἀγία Εἰρήνη πλειστάκις διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἰσχὺν τῆς Πίστεως ἡμῶν καὶ διὰ νὰ σώσῃ πολλὰς ὁλοκλήρους οἰκογενεὰς ἀπὸ τὴν Κακοδοξίαν καὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ προφητικὸν λόγιον, ὅτι «τοῖς

ἁγίοις αὐτοῦ τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάσωσεν ὁ Κύριος», ἐθεράπευσεν δαιμονίωντας, παρλύτους, κυλλοὺς, χωλοὺς, τυφλοὺς καὶ ὑπὸ παντοίων ἄλλων νόσων πάσχοντας, οἵτινες σήμερον ζῶσιν καὶ κηρύττουσι τὴν δύναμιν καὶ τὰ θαύματα τῆς ἁγίας. Ἐως δὲ τῆς σήμερον δὲν παύουσι νὰ προσκομίζωσι διαφόρους ἀσθενεῖς ἵνα ἰαθῶσιν ὑπὸ τῆς Ὁσίας καὶ τῶν ὁποίων πλήρη ὀνομαστικὸν κατάλογον κατέχω. Οὕτω δὲ ἡ ἐνδοξὸς Αὐτῆς φήμη ἐξεληδοῦσα τῶν στενῶν ὁρίων τοῦ χωρίου, ἤχθη ἕως τῶν περάτων τῆς Ἑλληνίδος γῆς καὶ αὐτῶν εἰσεῖται τῶν νήσων.

Ἐν τῶν πολλῶν θαυμάτων τὰ ὁποία ἐγένοντο, εἶναι καὶ ἡ ἱσας νεανιδὸς τινος ἐκ Πειραιῶς Αἰκατερίνης Παπαζαχαρίου, εἰκοσαετίδος, ἥτις προσβληθεῖσα ὑπὸ πονηροῦ πνεύματος πολλὰ ἔπαθε καὶ πολλὰ οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐδαπάνησαν εἰς τοὺς ἰατροὺς διὰ τὴν θεραπείαν αὐτῆς, οὐδὲν κατωρθώσαντες. Ἐναγκάσθησαν ὥμως ἐν τέλει νὰ προσκομίσωσιν αὐτὴν εἰς τὸ Ἑσχαστήριον ἡμῶν, κατὰ ρητὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ δαίμονος, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλει ἐαυτὸν Ἐωσφόρον. Ἐμαρτύρει δὲ καὶ ἐφ' ἀνέρος ἐνὸς ἐκείνου τὰς πράξεις, διὰ στόματος τῆς νέας. Ἀφοῦ δὲ εἰς ἀνήκουστα βασανιστήρια ὑπέβαλε τὴν αὐτὴν νεανίδα, ἐν τέλει ἐξῆλθεν τῇ βοήθειᾳ τῆς ἁγίας ἀπὸ αὐτῆς, κατὰ τὴν μεγάλην εἰσόδον τῶν Τιμίων Λόφων εἰς τὴν θείαν καὶ ἱερὰν Ἀγρυπνίαν καὶ λειτουργίαν τῆς μεγάλης ἡμέρας τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, ἥτοι τὴν 25 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1932, κατὰ τὸ παλαιὸν Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον. Ἡ νέα αὕτη μετὰ τὴν ἱσας αὐτῆς, ἔμεινεν εἰς τὴν Μονὴν ἡμῶν καὶ κατετάγη ὡς ἀδελφὴ μετὰ τῆς λοιπῆς ἀδελφότητος. Μετὰ δὲ ἐνὸς ἔτους βίον ἀπὸ τῆς ἰσσεως τῆς ἔνεκα τῶν πολλῶν μαρτυριῶν καὶ βασάνων εἰς τὰ ὁποῖα ὁ μισάνθρωπος διάβολος ὑπέβαλεν αὐτῇ ἐκλονίσθη ἡ ὑγεία αὐτῆς, καὶ οὕτω ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἀφοῦ πρότερον τὸ Μέγα καὶ Ἀγγελικὸν Σχῆμα ἐδέξατο ὀνομασθεῖσα Μαρίνα Μαναχῆ. Ἐτάφη δὲ εἰς τὸ Κοιμητήριον τῆς Μονῆς. Ἐκτοτε, διότι τοῦτο ἦν τὸ πρῶτον θαῦμα τὸ ὁποῖον ἐγένετο, ἡ φήμη τῆς Ὁσίας Εἰρήνης ἐξηπλώθη καὶ ἀπειροὶ πάσχοντες ἤρχοντα ἵνα ἰαθῶσι. Πλείστα δὲ θαύματα καθ' ἑκάστην τελοῦνται εἰς τοὺς μετὰ πίστει προσερχομένους καὶ ἐπικαλουμένους τὴν βοήθειαν αὐτῆς, ὅτινα δι' ἑλλειψιν χώρου καὶ δι' οἰκονομίαν χρόνου μετὰ μεγάλης μου λύπης παραλείπω, ἵνα μὴ καταπονήσω ἐπὶ

πλεῖον τοὺς φίλους μου ἀναγώστας.

Ἡ ἱερὰ Κοινοβιακὴ ἡμῶν Μονή, συντηρεῖται ἐξ ἰδίων πόρων, τῆς ἐργασίας δηλονότι τῶν ἀδελφῶν ἥτοι ἐργοχειρῶν, ὑφαντῶν, ταπητουργίας κ. ἄ. Πρὸς δὲ, καὶ ἐκ τῶν προαιρετικῶν συνδρομῶν τῶν φιλοχρίστων Χριστιανῶν. Ἐν αὐτῇ τηρεῖται ἡ καθιερωμένη τῶν Κοινοβίων τάξις ἀπαγορευομένης αὐστηρῶς τῆς κρεωφαγίας.

Ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου διανοουμένη, ἔπεισα ἑμαυτὴν, ὅτι δίκαιον ἐστὶ καὶ ἀναγκαῖον κατὰ πάντα λόγον νὰ ἀποδυθῶ εἰς τὴν παροῦσαν ἐκδοσιν, ἀπερωμένην ὅλως εἰς τὴν υπερβαύμαστον καὶ μακαρίαν Εἰρήνην καὶ νὰ μὴ ἀναβάλω ἐπὶ πλεον τὸ ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ἔφεσις ἀπὸ μακροῦ κατεῖχε μου τὴν ψυχὴν, τὸ μὲν διότι ἀξία τῷ ὄντι αὕτη εἶναι τῆς τοιαύτης μνείας, τὸ δὲ διὰ νὰ καταστῇ γνωστὸν τοῖς πᾶσι ὁ βίος τὸ ὄνομα, ἡ πολιτεία καὶ τὰ θαύματα τῆς ἁγίας. Ὅθεν ἀπὸ πολλοῦ ἔδει πρὸς Αὐτὴν ὡς πρὸς σεπτὴν Μητέρα τὸν φόρον νὰ ἀποτίσω τῆς μνήμης, ἵνα μὴ τὸ ἐν τῇ Μονῇ καὶ διὰ τῆς χάριτος Αὐτῆς συντελεσθῇ καὶ συντελούμενον πνευματικὸν ἔργον ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀγνοητῶν.

Ἡ τῆς παρούσης βιβλίου διάρκεις ἐγένετο εἰς τέσσαρα μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει ἐκτενῶς ἅπασαν τὴν ἁμαρτικὴν ἀκολουθίαν τῆς Ὁσίας, ἥτοι μικρὸν ἐσπερινόν, μέγα ἐσπερινόν, ἀναγνώσματα, Λιτὴν, Ἀπόστιχα, Καθίσματα, Ὁρθρον δύο κανόνας ἕνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἕνα τῆς Ὁσίας καὶ Αἰνους. Τὸ δεύτερον τοὺς εἴκοσι τέσσαρας Οἴκους, ἥτοι τοὺς Χαιρετισμούς τῆς Ὁσίας. Τὸ τρίτον, τὸν κατασκευαστικὸν παρακλητικὸν κανὸνα αὐτῆς.

Τὸν παρακλητικὸν αὐτὸν Κανόνα, πᾶς τις Χριστιανὸς δύναται ν' ἀναγνώσῃ καὶ καθ' ἑκάστην εἰ δυνατόν, ἀλλὰ κυρίως κατὰ τὰς κρίσεις αὐτῆς περιστάσεις, ἐν θλίψεσιν, ἐν στενοχωρίαις, ἐν σκανδάλαις, ἐν πειρασμοῖς, ἐν διχοστασίαις, ἐν διαγμοῖς ἐν ταραχαῖς, ἐν κινδύνοις, ἐν ἀσθενείαις, ἐν πολέμοις, ἐν θαλάσῃ, ἐν ὥρα τιτούσης γυναικός, ἐν λιμῇ καὶ λοιμῇ καὶ ἐξόχῳ εἰς τοὺς ἀνταχόμενους καὶ ἐν δικαστηρίοις ἐβρισκόμενους καὶ ἐν γένει εἰπεῖν ἐν πάσῃ περιστάσει κακῇ. Ἐξόχως δὲ τῷ ὄντι, ἡ ἁγία καὶ εἰρηνῶνμος Εἰρήνη, εἶναι προστατίς πάντων τῶν ἐν δικαστηρίοις ἐβρισκόμενων, διότι εἰρηνεύει πάντας τοὺς χριστιανούς τοὺς ἐπικαλουμένους μετὰ πόθου τὴν θείαν βοήθειαν καὶ μεσιτείαν αὐτῆς, λυτρομένη αὐτοὺς ἀπὸ ὀργῆς δικαστῶν καὶ πάσης καταδίκης. Τὸ τέταρτον μέρος περιλαμβάνει ἅπαντα τὸν βίον καὶ Πολιτείαν τῆς Ὁσίας, εἰλημμένον ἐκ τῆς «Καλοκαιρινῆς» καλουμένης Βίβλου. Τὸ ὅλον ἔργον ἡ τε ἁμαρτικὴ Ἀκολουθία, οἱ Χαιρετισμοὶ καὶ ὁ Παρακλητικὸς κανὼν τῆς Ὁσίας τυγχάνει ποίημα τοῦ ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὁρεῖ μονάζοντος, κατὰ πάντα σεβασμοῦ καὶ τιμῆς ἀξίου, Ὁσιολογιώτατου Μοναχοῦ Γερασίου Μικραμναννίτου, ὑποτακτικοῦ Γέροντος Μελετίου Ἱερομονάχου.

Ἐπὶ τῶν τυχόν ἀτελειῶν καὶ ἐλλείψεων μου τὴν ἄμετρον τῶν ἀναγνωστῶν μου ἐπελκεῖται καὶ συγγνώμην ἐπικαλοῦμαι.

Μετά τῆς ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ ἀγάπης, ἡ πρὸς Αὐτὸν εὐχέτις ἰδρύτρια καὶ Καθηγουμένη τῆς Μονῆς.

Ἐλαχίστη

ΜΕΛΕΤΙΑ ΜΟΝΑΧΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΡΙΑ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΗ'

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης, Ἑγουμένης
Μονῆς τοῦ Χρυσοβαλάντου, τῆς θαυματουργοῦ.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἐσπερινῷ

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ὅτε ἀπὸ ρίζης εὐκλεοῦς, ἦνθησας
ὡς ἄνθος Ὁσία, θεοβλασιούργητον,
τότε κόσμῳ ἔπνευσας ὑπὲρ ἀρώματα,
τῆς ἀγνείας τὰς χάριτας καὶ τῶν σῶν
ἀχράντων, τρόπων τὴν σεμνότητα, Εἰ-
ρήνην ἔνδοξε· ὅθεν τὸ οὐράνιον μύρον,
στάξαν ἐν τῇ σῇ διανοίᾳ, θεῖαν μυρο-
θήκην σε εἰργάσατο.

Ὅτε τῶν ἀμέμπτων σου ἡθῶν,
ὁ Ἰωαννίκιος Μῆτερ, εἶδε τὴν ἔλλαμ-
ψιν, τότε θεῖῳ πνεύματι μυσταγωγού-
μενος, ἱερῶς προηγόρευσε, τῶν σῶν
ἐσομένων, θεῖαν ἀναβάσεων τὰ κατορ-
θώματα: "Απιθι Εἰρήνη βοήσας, ἡ Χρυ-
σοβαλάντου γὰρ Ποίμνη, τὴν σὴν ἡγε-
σίαν ἀπεκδέχεται.

Ὅτε τὸ ἐν σοὶ ἐκτελεσθέν, ὡς
βουλὴν θεόκριτον ἔγνωσ, νοὸς οὐκ ὀκνῶν,
τότε περιφάνειαν γένους κατέλιπες, ὡς
οὐδὲν διαπίτυσσας, τιμὰς ἀπανθούσας,
καὶ τῷ πάντων "Ανακτι, θερμῶς μεμνη-
στευσε· ὅθεν τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὡς
λαμπαδηφόρος Παρθένος, ἔνδοξε Εἰρή-
νη κατηξίωσαι.

Ὅτε ὡς λαμπὰς ἀειφανῆς, τῇ τῶν
ἀρετῶν θαλασσῇ, Ὁσία ἔφανας, τότε
διαλέλυκας παθῶν σκοτόμαιναν, καὶ
δαιμόνων ἡμαύρωσας, τὰς μηχανουρ-
γίας, ἴασιν καὶ λύτρωσιν, πᾶσι βρα-
βεύουσα· ὅθεν τῷ ἡλίῳ τῆς δόξης, ὥσπερ
ἐκλεκτῇ παρεστῶσα, σκότους ἀμαρτίας
με ἀπάλλαξον.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ἡ φερώνυμος κλησίς σου, τὰ τῆς
εἰρήνης ἀγαθὰ, πόρρωθεν Ὁσία ἐσή-
μανεν· ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἦδη κτωμένη,
τῷ τῆς εἰρήνης ὄρχοντι, ἔσπευσας νυμ-
φευθῆναι· πᾶσι γὰρ χαίρειν εἰποῦσα,

τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, σεαυτὴν ἀνατέ-
θηκας, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην, ἐν
οἰότητι ἐργασαμένη. Καὶ νῦν τοῦ πό-
θου σου τυχοῦσα, εἰρήνην ἄρρηκτον,
καὶ ὁμόνοιαν στερρὰν, πᾶσι πρυτάνευ-
σόν, Εἰρήνην παμμακάριστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνα-
τίθηναι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με
ὕπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἀπόστιχα

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Οἶκος φωτοειδής, Πατρός Υἱοῦ δεδι-
χθῆς, καὶ Πνεύματος Ἁγίου, τῇ σῇ φι-
λοσοφίᾳ, Εἰρήνην μεγαλύνουμε.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Μῦρῳ τῷ νοητῷ τῶν σῶν ἰδρώτων
Μῆτερ, προσφέρουσα τοὺς ὁμβροὺς, τῆς
παρ' αὐτοῦ ἐπλήσθης, ἀρρήτου διαδό-
σεως.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραις τοὺς πόδας μου.

Νύμφη περικαλλής, τοῦ πάντων Βα-
σιλέως, λαμπρῶς διηνησιμένη, χαρίτων
ἀγλαΐᾳ Εἰρήνην ἐχρημάτισας.

Δόξα. Τριαδικόν.

Φύσις τριαδική, τῶν ἀγαθῶν αἰτία,
Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεύμα, εἰρήνευσον τὸν
κόσμον, πρεσβεΐαις τῆς Ὁσίας σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

"Ω! φράσόν μοι Ἀγνή, πῶς φέρεις
ἐν ἀγκάλαις, τὸν Παιτὴν τῶν ὄλων;
ἀκαταλήπτῳ τρόπῳ, τὸ πῶς μὴ ζητεῖ
ἄνθρωπε.

Νῦν ἀπολύεις τὸ τρισάγιον, τὸ Ἀ-
πολυτίκιον ἐκ τοῦ μεγάλου Ἐσπερινοῦ
καὶ ἀπόλυσαι.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ὁσίας.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς ἀγνείας τὸ σκῆνωμα, τῶν χαρί-
των τὸ τέμενος, τὸ λαμπρὸν τοῦ Πνεύ-
ματος ἐνδιαίτημα, τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀνα-
βάσεων, τρυγὸνα τὴν ἄμωμον, τὴν ἀφ'-
ὑψους ἀρετῶν, μελωδοῦσαν τοῖς πέρασι
τῆς ἐν πνεύματι, πολιτείας τὰς θείας
ἀντιδόσεις, τὴν θεόδοφον Εἰρήνην, με-
λωδικῶς εὐφημήσωμεν.

Ἦ ἐν κάλλει τοῦ σώματος, τῆς ψυ-
χῆς τὴν εὐπρέπειαν, ὡς παρθένος ἁμω-
νός ὑπεμφαίνουσα, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυ-
νάμεων, ἀφθόρως μεμνήστευσαι, ὡς
σφαλεῖσα γενηρᾶς, βασιλείας ὡς ἔοικεν,
ᾗθεν ἔσπευσας, ὡς πολῦτιμον προῖκα
καὶ ἁγίαν, τῷ ἀχράντῳ σου νυμφίῳ προ-
σαγαγεῖν τὴν σὴν ἄσκησιν.

Ὡς θεόφυτος ἄμπελος, ἀφθαρείας
τοῦς βότρυας, γεωργία κρείττονι ἐγεώρ-
γησας, θεουργικῶς ἀποστάζοντας, ὡς
νέκταρ οὐράνιον, ὡς ἀθάνατον τρυφὴν,
τῆς τοῦ Λόγου χρηστότητος τὸν ζῶν-
τροτον, γλυκασμὸν τοῖς πιστῶς ὕμνολο-
γοῦσι, τῶν ἐνθέων σου ἀγώνων, Μήτηρ
Εἰρήνην τὰ σκάμματα.

Ὡς Εἰρήνης ἐπάνωμος, τῆς Εἰρήνης
τὴν ἔλλαμψιν, γαλήνως πρυτάνευσον
Εἰρηνώμων, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθεύ-
δουσι, κακίας καὶ μὴνιδος, καὶ ὁδήγη-
σον ἡμᾶς, πρὸς εἰρήνης τὴν εἴσοδον,
ὡς ἂν φθάσωμεν πρὸς εἰρήνην ἣς ὄριον
οὐκ ἔστι, καὶ δοξάσωμεν Εἰρήνην, τὸν
τὴν εἰρήνην πηγάζοντα.

Ἑτέρα Προσόμοια

Ἦχος β'. Ποίεις εὐφροσύνην

Ποίεις εὐφροσύνην στέμμασιν ἀναδή-
σωμεν νῦν τὴν Εἰρήνην; τῆς Καταδο-
κίας τὸ βλάστημα, καὶ Χρυσόβαλλάν-
του τὸ καύχημα, τὴν τοῦ Βυζαντινοῦ
θυμηρίαν τὸ κλέος Μοναστηρίων καὶ
ὁποῦπωσιν τὴν βάσιν Ἀσκητῶν καὶ
χειραγωγῶν. Ταύτην γὰρ ὁ Δεσπότης,
φωτισμοῦ ἀρρήτου, κατηξίωσεν
ἀληθῶς ἡμῶν προμηθεύμενος, ὁ ἔχων
τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίεις μελωδικούς ὕμνους, μακαρί-
σωμέν σε τὴν Εἰρήνην; τὸ τῆς ἐγκρα-
τείας γεώργιον, καὶ τῆς ἀπαθείας τὸ
ὄργανον, τῆς διπλῆς ἀγάπης τὸ τα-

μεῖον τὴν στήλην, τῶν ἀρετῶν τὴν θεο-
τύπωτον τὴν βρύσιν τῶν ἱαμάτων τὴν
παλύρρητον, τὴν ἀναβλύζουσαν κόσμῳ
ψυχῶν καὶ σωμάτων, ῥώσιν ἀφθονον
ἑσαεῖ, καὶ πάθη ὀλέθρια, τῶν δαιμό-
νων ἀφανίζουσιν.

Ποίεις ὕμνωδίων κάλλεσιν, ἀνυμνή-
σωμέν σε τὴν Εἰρήνην; τὴν ἀγγελικῶς
ἀναλάμψασαν, καὶ τὸν πονηρὸν ἁμαυ-
ρώσασαν, τοῦ φωτός τοῦ θείου τὴν λυ-
χνίαν τὸ ἄνθος τῆς καθαρότητος τὸ
εὖοσμον τὸ ῥόδον, τῆς ἀφθαρείας τὸ
μυρίπνοον, περιστεράν τὴν ἁγίαν, τὴν
κεχρυσωμένην, τὰ μετάφρενα ψαλμι-
κῶς, καὶ πόθῳ πετάσασαν, καλιὰν πρὸς
ἐπουράνιον.

Ποίεις πνευματικοῖς μέλεσιν, εὐφη-
μήσωμέν σε Πανοσία; σὺ γὰρ τοῦ Θεο-
πότου τῆς κτίσεως, νύμφη εὐπρεπῆς
ἐχρημάτισας, ἀπανθούσης δόξης μα-
κρυνθεῖσα ἐντεῦθεν, θεῖον θαλάμων
κατηξίωσαι, ὁρώσα, τοῦ σοῦ νυμφίου
τὴν λαμπρότητα, τῆς τέως ἐφιεμένη, ἀρε-
τῶν τῷ κάλλει, καθωράσας σεαυτὴν·
διὸ καὶ δεδοξασαι, ἐν σημείοις τε καὶ
τέρασιν.

Δόξα. Ἦχος πλ β'

Μοναστηρίων τὴν καλλονὴν, καὶ τῶν
Παρθένων, κλέος, τὸ σκεῦος τῶν χαρί-
των, καὶ τοῦ Χριστοῦ τρυγὸνα τὴν ἄσπι-
λον, ἐπαξίως ὧ φιλέοργοι, μελωδικοῖς
ἐγκωμίοις, ὕμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις
τῶν ἀρετῶν ὁ κανὼν, καὶ θείων δω-
ρεῶν, τὸ νοητὸν ἀλάβαστρον. Χαίροις
λαμπρᾶς ἡ πολυφώτος, ἡ τῷ φωτὶ τῆς
γνώσεως, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα·
χαίροις τῆς παρθενίας τὸ κρίνον τὸ εὐώ-
δες, καὶ τῆς αἰωνίου εἰρήνης ἁρμονία.
Καὶ νῦν Εἰρήνη θεόδοφε, λαμπρῶς παρ-
ισταμένη Χριστῷ τῷ Θεῷ, μὴ παύσῃ
ἡμῖν δωρουμένη, εἰρήνην ἀδιάπτωτον,
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρ-
θένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει Σοῦ, τὸν ἀλόχευ-
τον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς
ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ
Σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως
σαρκωθείς. Φύσει θεὸς ὑπάρχων,

καὶ φύσει γενόμενος ἀνθρώπος δι' ἡμᾶς
οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος,
ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνω-
ριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμ-
μακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, φῶς ἱλαρόν, τὸ προκειμε-
νον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προοιμίων τὸ Ἀνάγνωσμα

Υἱὲ ἀνοίγε σὸν στόμα ἐν φόβῳ Θεοῦ
κρίνε πάντα ὑγιῶς· ἀνοίγε σὸν στόμα
καὶ κρίνε δικαίως, διάκρινε δὲ πένιτας
καὶ ἀσθενεῖς καὶ γυναῖκα. Γυναῖκα δὲ
ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; Τιμιώτερα δ'
ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον
οὐκ ἄξιον αὐτῆς. Θαρρεῖ ἐπ' αὐτὴν ἡ
καρδία τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ἡ τοιαύτη
ἀνύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ
ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα βίον. Εὐραμένη
ἔρια καὶ λινὸν ἐποίησεν εὐχρίστα ταῖς
χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὥσει ναὺς ἐμ-
πορευομένη μακρόθεν· συνάγει δὲ αὐτὴ
τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτός,
καὶ ἔδωκε βρώματα ὡς οἶκῳ, καὶ ἔργα
ταῖς θεραπαίαις, θεωρήσασα γεώρ-
γιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν
αὐτῆς ἐφότευσεν ἄμπελωνα. Ἀναζω-
σαμένη ἰσχυρὰς τὴν ὁσφὺν αὐτῆς, ἡ-
ρεῖσε τοὺς βραχίονας αὐτῆς ἐπὶ τὸ ἔρ-
γον, καὶ ἐγεύσατο ὅτι καλὸν ἔστι τὸ
ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ
λύχνος αὐτῆς, καθ' ὅλην τὴν νύκτα.
Τοῦς πῆχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμ-
φέροντα, τὰς δὲ χεῖρας ἐρείδει εἰς ἄ-
τρακτον· θύρα δὲ αὐτῆς διήνοιξε πέ-
νητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Στόμα
αὐτῆς διήνοιξε προσηκόντως καὶ ἐννό-
μως, καὶ τάξιν ἐνετείλατο τῇ γλώσσῃ
αὐτῆς. Ψευδεῖς ἀρέσκειαι καὶ μάταιον
κάλλιν γυναικῶν, οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ·
γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται, φόβον δὲ
Κυρίου αὐτὴ αἰνεῖτω, καὶ αἰνεῖσθω ἐν
πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν
Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς
αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λή-
φονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας,
καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς
Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει
αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ
αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον
αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς

ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα,
δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα
κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα
ἀκαταμάχητον, δαίμητιν· ὁρνεῖ δὲ ἀ-
πότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπο-
λεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς πα-
ράφρονας. Πορεύονται εὐσταχοὶ βο-
λίδες ἀστραπῶν· καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου
τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦν-
ται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις
ρίθησονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ'
αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ
συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσε-
ται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς
λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώ-
σει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κα-
κοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν.
Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε·
μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐναντί-
σασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γε-
γαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλους ἔθνων. Ὅτι ἐ-
δόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν,
καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Δίκαιοι, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν
ἀναπαύσει ἔσται, Ἦρως γὰρ τίμιον, οὐ
τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμὸς ἐτῶν με-
μέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀν-
θρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκλήλ-
ιδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γινόμενος, ἡγα-
πήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν με-
τετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύ-
νεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν
αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀ-
μαυροῦ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυ-
μίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελει-
ωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μα-
κρούς· ἀρεσὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ
αὐτοῦ διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου
πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νο-
ήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ
τοιοῦτον. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς
δοίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκ-
λεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Τῆς ἀφθαρείας τὸ πυξίον, καὶ τῶν
ἀδῶν δωρεῶν τὴν συστοιχίαν, Εἰρήνην
τὴν μεγαλύνωμεν. ὕμνήσωμεν λέγον-
τες· χαίροις τῶν ἀκηράτων ἡθῶν εἰ-
κὼν θεοειδής, καὶ βιβλος ζωῶς καὶ λα-
λοῦσα· χαίροις τῆς μακαρίας ἐν Χρι-

στῶ ζωῆς, ἀκηλίδωτον ἔσοπιτρον, καὶ λαμπρῶν περίοπτος· χαίροις ἡ τῆς εἰρήνης τὸν πρύτανιν, διὰ βίου δοξάσασα, καὶ τὸν θαυμάτων τῇ χορηγίᾳ, παρ' αὐτοῦ δοξασθεῖσα. Ἄλλ' ὦ Εἰρήνη φερώνυμε, Ἀγγέλων ἱσοστάσιε, πρὸς εἰρήνης ὁδόν, τὰ διαβήματα ἡμῶν κατεύθυνον, αἰτοῦσα πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'.

Βασιλικῆς ἀποσφαλεῖσα εὐκλείας, πρὸ Θεϊκῆς υιοθεσίας τὴν ἀγλαίαν, εὐστόχως ἡτένισας· πάντα γὰρ ὅφ' ἐν παρῳασμένη, γένος, πλούτου καὶ ἀκμῆν νεότητος, τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἀντὶ πάντων προέκρινας· ἔνθεν τῇ ἐγκρατεῖᾳ τὴν ἀγνείαν φαιδρύνασα, καὶ τῇ ἀπαθείᾳ, τὴν χάριν δηλώσασα, τοῦ μεγάλου Βασιλέως, θυγάτηρ ὧφθης εὐκλείης· ὦ καὶ πόθω ἔκραζες· Εἰς ὁμήν μύρων σου Λόγε ἔδραμον, πάντα καταλείψασα δυὸ κατασκηνώσω ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου.

Ἦχος γ'.

Τὶς ἐπαξίως ὑμνήσει, τῶν ἀρετῶν σου τὰ τρόπαια, Εἰρήνη παμμακαρίστε; Σὺ γὰρ ἐν ἀσθενείᾳ τοῦ θήλεος, τὸν τῆς Εὐας Πτερινιστὴν, τῇ τοῦ Σταυροῦ ἀρωγῇ, ἀνδρικοῦς ἐθριάμβευσας. Ὁν τὴν μακαρίᾳ σου εἴ, ὅτι τὸν καρπὸν τῆς Θεώσεως, ἐπιτηδεῖως ἐτρύγησας· τῆς γὰρ αἰσθήσεως ἐκβεβηκυῖα νοερῶς, τῶν ὑπὲρ σῴσθησιν ἀγαθῶν, εἰσοποίησας τὰ ἀκροθίνια· ὅθεν σωματῶν μὲν ἰωμένη τοὺς μῶλωπας, καὶ ψυχῶν τὰς νόσους, παρέχεις ἐνὶ ἐκάστῳ, τὰ πρὸς σωτηρίαν σίτηματα.

Ἦχος δ'.

Ὡς τῆς εἰρήνης ἐπώνυμος, τὴν φερώνυμιν ἐπαληθεύουσας ἔδειξας· τῷ γὰρ Εὐαγγελίῳ τῆς εἰρήνης ἀφορώσα, τὰ τῆς εἰρήνης Ἀποστολικῶς ἐδίωξας, καὶ τὰ εἰς ἀλλήλους οἰκοδομεῖς· ὅθεν μακαρισμοῦ θείου τυχοῦσα, τῷ ποταμῷ τῆς εἰρήνης, ὡς ἐκλεκτῇ ἀποκατέστης. Ἄλλ' ἐπόμβρισον καὶ ἡμῖν, τῆς ἀληθοῦς εἰρήνης τὴν δρόσον, ἵνα τῶν σκανδάλων τὸ πῦρ ἐκφύγωμεν, καὶ τῷ ἀρχηγῷ τῆς εἰρήνης, ἐν ὁμονοίᾳ λατρεύσωμεν, Εἰρήνην θεοδόξαστε, Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, κατηγγυήθης ὡς ἄμωμος, Εἰρήνη μακαρία· ἔνθεν ἀξίως τῆς κλήσεως, κατάλληλον βίον ἀνύσασα, ὑπερφύως ἐμεγαλύνθη; ὅπου γὰρ Θεὸς ἐνδημήσει, τὰ ὑπὲρ φύσιν τελεουργεῖται· τῷ γὰρ ἀνακτι ἀδήλως ἐπιστάσα τοῦτον ἐξέπληξας· τὰ πόρρω ὡς ἐγγὺς προέλεγες καὶ τὰ ἐν ἑοσμένων τὰς ἐκβάσεις προεώρας· δαιμόνων τὴν ἰσχὺν ἐξελεύρισας, καὶ τοὺς ἀσθενοῦντας, τῷ λόγῳ ἑθεράπευσας· οὕτω γὰρ οἶδε δοξάζειν Χριστός, τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας. Αὐτὸν οὖν ἐκτενῶς ἱκέτευε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένη, καὶ δοξαζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγῇ προστασίᾳ, καὶ καταφυγῇ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἐπώνυμια τερπνῇ, τῆς αἰωνίου ἀληθείας ἀπολαύσεως· ἡ κλήσει ὑποδηλοῦσα, τὰς ὑπὲρ νοῦν ἀμοιβὰς τῶν θεοπρεπῶν σου ἀναβάσεων· λειμὼν ὁ μυρίπνοος, θεωρίας καὶ πράξεως ἡ μυροθήκη, τοῦ σεπτοῦ ἀγιασματος, ἡ τὴν ἄχραντον, διαπνεύουσα εὐπνοίαν· ἄνθος τὸ εὐωδέστατον, καὶ ῥόδον τὸ ἔμψυχον, ὃ προσηνέχθη τῷ λόγῳ, ὁσμὴ ἀγνὴ εὐαπόδεκτος. Αὐτὸν ἐκδυσώπει τὰς ψυχὰς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Χαίροις ἡ νοητὴ ἀηδὼν, ἡ λογικὴ περὶ στερὰ καὶ περίδοξος τρυγῶν ἡ ὥραιος τάτης, ἡ νοητῶν ἰξευτῶν, στερρῶς διαδρᾶσα τὰ βουλευόμενα· ἀμύνεις ἡ αἰμάντος, τοῦ καλοῦ Ἀρχιποίμενος· ὦ καὶ ἔβρας, τετρωμένη τῷ ἔρωτι· ποῦ Νυμφίε μου, ποῦ ποιμαίνεις τοὺς ἄρνους σου· δεῖξον καμὸι τὴν ὄψιν σου, καὶ λέξον μοι ἄρρητα· ὅτι τερπνὴ σου ἡ θέα καὶ ἡ φωνὴ σου ζωήρρυτος· Αὐτὸν ἐκδυσώπει τοῖς τιμωσὶ σε Εἰρήνῃ, δοῦναι συγχώρησιν.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου..

Ὁφθης τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, νόμ-

φι δόξα, ὡς σεμνὴ καὶ ἀκήρατος, ἀγνεῖα πεποικιλμένη, καὶ ἀρετῶν καλλοναῖς, ὠραζομένη Θεῷ Πνεύματι· διὸ καὶ ἔβρα σοι, τὰ τοῦ Ἀσματος ῥήματα· Δεῖρο πλησίον, ἐκ λιβάνου ἀσκήσεως, δεῖρο θυγάτηρ, εἰς οὐράνιον θάλαμον, εἰσελθε εἰς αἰετίζον τῆς δόξης βασιλεία, τῆς αἰωνίου εἰρήνης, κομιζομένη τὴν ἑλλαμψιν δι' ἡ; ὦ Εἰρήνη, καταφαίδρυνον τοὺς πόθῳ, σὲ μακαρίζοντας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τῇ Θεοφόρῳ Εἰρήνῃ, μετὰ ἀπουδῆς δράμωμεν. Ἰδοὺ γὰρ παρέστη ἡμῖν, τῇ ἐτησίᾳ αὐτῆς μήμῃ, εἰρονοποῖα χαρίσματα, ἐνὶ ἐκάστῳ κατ' ἀξίαν νέμουσα· ἐμφορηθῶμεν οὖν πάντες, τῆς παρ' αὐτῆς δωρεᾶς, καὶ ἴδωμεν τῇ διανοίᾳ, ὅλας χάριτας ἐνδίκως ἡξίωται· τῆς παρθενίας ἡ λαμπρῶν, τῆς ἀπαθείας τὸ κειμήλιον τῶν μυστικῶν ἀρωμάτων, ἡ ἔμπλεως φάλη ἐν τῷ οἴκῳ γὰρ Θεοῦ, παραρριπτεῖσθαι ἐξελέξατο, ἡ πρόσκαιρον ἔχειν, τιμῆς ἀπολαύσιν· ὅθεν ἀγγελικῶς διαπρέψασα, ἀγγελικῆς εὐκλείας ἔτυχε· καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως, τῷ εἰρηνόρῳ Θεῷ, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μητὲρ ἀνόμφετε, καὶ ἡμεῖς δοξολο-

γοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ ἀπολυτίκια.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Βασιλεῖας γῆτινὸν πάλαι οὐκ ἔτυχες· ἀλλ' ἀφθάρτων στεφάνων νῦν Σὲ ἡξίωσεν, ὁ Νυμφίος Σου Χριστὸς ὁ ὠραϊότατος, Ὁ ἀφιέρωσας σαυτὴν δὴ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ. Εἰρήνη, δόξα τοῦ Χρυσοβαλάντου, ἡμῶν δὲ προσφυγὴ καὶ βοήθεια.

Ἔτερον. Δόξα. Ἦχος Γ'.
Θεῖας Πίστεις.

Δόξαν ῥέουσας, ὑπεριδοῦσα, νύμφη ἄμωμος, ὧφθης τοῦ Λόγου, ταῖς ἀχράνταις καλλοναῖς διαπρέψασα· ὡς οὖν Εἰρήνη τυχοῦσα τοῦ πόθου σου, ἐν ὁμονοίᾳ ἡμᾶς διαφύλαττε, ἀξιάγαστε, Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύουσα, δωρησασθαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον

Σὲ τὴν μεσιτεύουσάν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένη ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθεῖσῃ ὁ υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ Σταυροῦ, καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιάνθρωπος.

Ἀπολύεις τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἄνθος εὐθαλές, καὶ ἡδύπνευστον κρίνον, ἐξήνθησας σεμνῇ, ἐν κοιλάδι τοῦ βίου, καὶ χαίρουσα προσήγαγες, Ἰησοῦ τῷ νυμφίῳ σου, τὴν ἀκήρατον, τῶν ἀρετῶν εὐωδίαν· ὃν ἱκέτευε, τοῦ εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, Εἰρήνη φερώνυμε.

Δόξα. Ὅμοιον

Ὁραία τῇ μορφῇ, εὐπρεπῆς τῇ καρδίᾳ, λαμπρὰ καὶ τῇ ψυχῇ δεδεδειγμένη Ὅσια, τερπνὸν καταγώγιον, τῆς Τριάδος γεγένησαι, δι' ἀσκήσεως, καὶ κα-

θαρᾶς πολιτείας, καὶ ἀνείληψας, τὴν ἐπουράνιον δόξαν, Εἰρήνην θεόσοφε.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον

Ὅπισω σου ἀγνή, ἡ θεόφρων νεανίς λιποῦσα τὰ τῆς γῆς, ἠκολούθησες, Κόρη, καὶ χαίρουσα προσήνεκται, τῷ ἐκ σοῦ ἀνατελλάντι, μεγαλύνουσα, σὲ τὴν πηγάζουσαν κόσμῳ, τὸ ζωήρρυτον, καὶ ἐπουράνιον μύρον, Παρθένη Παντάνασσα.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.
Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη εὐπρεπῶς, Μοναζού-

σὼν Θεὸς χορὸς δτε εἶδε σε φρικτῶς, μέσον Ὁσία τῆς νυκτός, προσευχομένην τῷ ἀνεσπέρῳ Ἡλίῳ, ὅλη γὰρ λαμπρά, ὅλη μετέωρος ὑπερθεῖν τῆς γῆς, ἐστῶσα ἔφανες, τὸ τῆς μελλούσης δόξης προοίμιον, ὡς ἐν ἐσώπρῳ τῷ σώματι ὡς θείας δόξης, ἥς ἡξιώθης, Εἰρήνη θεοδόξαστε.

Δόξα. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς λαμπρά κυπάρισσος, Θεῷ ὑψώθης, διὰ βίου κρείττωνος, καὶ θεωρίας ὑψηλῆς ἔθεν τὴν χάριν ἐδήλωσε, τῶν κυπαρίσσων ἡ κλίσις τῇ νεύσει σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰν ἀγκάλαις φέρουσα τὸν συνοχέα, τοῦ παντός θεόνομφε, ὥσπερ λαβὶς χρυσοειδής, ταῖς θεϊκαῖς ὠραιότησι, τὴν θεοφόρον Εἰρήνην ἐλάμπρυνας.

Μετά τὸν Πολυέλεον Κάθισμα
Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ὡς Παρθένος φρονίμη καὶ ἐκλεκτή, τὴν λαμπάδα Ὁσία τὴν μουσικὴν, ἐλαίῳ ἀσκήσεως, δαψιλῶς καταρδεύσασα, ἀκοίμητον τὸ φέγγος, αὐτῆς διετήρησας, αἰεὶ ἐκδεχομένη, τὴν ἄνωθεν πρόσκλησιν ἔθεν εἰς νυμφῶνα, εἰσελθούσα τὸν θεῖον, τρυφᾷς ὑπὲρ ἔννοιαν ταῖς ἀρρήτοις φαιδρότησιν, ὧς Εἰρήνη ἰσαγγελε. Πρόεβυε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφειν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὡς δαράδειςτος ἔμπρους καὶ εὐθαλής, ὡς θεόβλαστος ράβδος καὶ λογικὴ ἀσπὸς ἐβλάστησας, τὸν τροφέα τῆς κτίσεως ἐξήραντας ἐν Ἐὐλῳ, ἀρᾷς τὰ βλαστήματα, καὶ αἰωνίῳ δόξῃ, τὸν πλοῦτον βλαστήσαντας, τοῖς σὲ ὀρθοδόξως Θεοτόκον φρονοῦσι, Παρθένε Πανάμωμε, Προφητῶν περιήχημα, καὶ βοώντων βοήθεια. Πρόεβυε τῷ ὁῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφειν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πόθῳ τῇ θεῇ προνοίᾳ σου.

Τὸ Α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος καὶ τὸ Προκείμενον

Υπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρῳ...
Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος. "Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν..."

(Ζῆτει τῇ Κυριακῇ μετὰ τὴν ὕψωσιν τοῦ Σταυροῦ).

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας.
Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'.
Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἀπαρνησαμένη σεαυτὴν, καὶ τὸν σταυρόν σου εὐαγγελικῶς βασιτάσασα ἔξω κόσμου, καὶ σαρκὸς ἐπολιτεύσας ὡς τοῦ θαύματος! πῶς τὸ ἀπσλὸν καὶ γεῶδες σου σῶμα, ὅλον πύρινον καὶ διαφανές, ὡς ἔσοπτρον εἰργάσας; πῶς ἐν ἀσθενείᾳ φύσεως τῆς ἀύλλας ἡνθίσσας τὰς χάριτας, καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐκέκτησο τὰ προοίμια; "Ὅντως ἔργον τοῦτο, τοῦ κενωθέντος μέχρι καὶ δούλου μορφῆς, καὶ ὑπαινοῖξάντος ἡμῖν, τῆς ἀθανασίας τὰς εἰσόδους." Ὡς προσάγειν ἱκεσίας μὴ παύσῃ, τοῦ εἰρηνεύσαι περιούσιον λαόν, Εἰρήνην μεγαλύνουμε.

Εἶτα Οἱ Κανόνες.

Τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς στίχον καὶ τῆς Ὁσίας οἱ δύο εἰς η'.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Χάριτά, ζωῆς ἀξίωσόν με. Κόρη. Θεογασίμου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ. Ὁ Εἰρμός.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τεταυρογούσα ποτέ, Μωσαϊκῇ ράβδῳ, σταυροτύπως πληξάσα καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα. πεζὸν ὁδὴν διέσωσεν, ἵσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα. (Δις).

Χαριτοβρύτων δωρεῶν θησαύρισμα γεγεννημένη Ἀγνή, ἐκ τῶν ἀκενάτων θησαυρῶν τοῦ Πνεύματος, χάριτος θείας δώρημα, τῷ ὁῷ δούλῳ παρὰ σοῦ ὅπως ὁμνήσω Πανάμωμε, τὰ ὑπερφυῆ σου θαυμάσια.

Ἀδιαφθόρως τὸν Θεὸν γεγέννηκας, τὸ καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, γεγονότα Ἀχραντε, καὶ τῆς φθορᾶς ἐξήρπασας, τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν, ἔθεν σοι χαῖρε κραυγάζομεν,

χαῖρε ἀφθαρείας παράδεισε.

Ρῆσεων χαῖρε τυπικῶν ἢ ἔκβασιν, εὐλογημένη Ἀγνή, χαῖρε θεηγόρων, Προφητῶν τὸ πληρῶμα τὸν τοῦτοισ γὰρ λαλήσαντα, ἐν συμβόλοις καὶ τύποις, ὑπερφῶς σωματώσασα, ὡφθῆς σωτηρίας κεφάλαιον.

Ἱεραρχίαι νοερῶν Δυνάμεων, ἐν πυριφθόγοις φωναῖς, χαῖρε σοι Παρθένε αἰωνίως ἄδουσα, χαῖρε τοῦ λόγου ὀχημα, χαῖρε ἐκπαγλὸν θάμβος, τῶν τεταγμένων καὶ ἐκπληξῆς, ὡς ὁ Σολομών σοι ἐβόησε.

Κανὼν πρῶτος τῆς Ὁσίας. οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
Εἰρήνην ὕμνῳ τὴν πανολβίαν. Γερασίου.

Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Εἰρήνης ἄρχων καὶ σοφίας πάροχε, Λόγε θεοῦ καὶ θεῆ, λόγον μοι σοφίας, βράβευσον τοῖς χεῖλεσιν, ὅπως ὁμνήσω Δέσποτα, τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τὰ εὐκλεῆ κατορθώματα, δι' ὧν ἐπὶ γῆς σὲ ἐδόξασεν.

Ἰκανομένη παρθενίας ἔρωτι, ἀπὸ παιδός, ὧς σεμνὴ, ἦθεις ἐνθεοῖς, εὐκλεῆς συνήκμασας, ψυχῆς γὰρ τὴν εὐπρέπειαν, ἀνεκδότως τηροῦσα, κάλλος ἐδείχθης ἀπόθετον, χάριτι καὶ φύσει ἐκλάμπουσα.

Ράδαμνος ἔφυς εὐθαλῆς καὶ πάγκαρπος, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐξ εὐγενοῦς ρίζης προελθούσα πάνσεμνε, εἰρήνην δὲ καὶ λιτρώσιν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, καρποφορεῖς ταῖς προσβείας σου, τοῖς εὐλικρινῶς σε γεραίρουσι.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἐξ αἰῶνος ἐκλεκτὴ καὶ ἁμῶμος, ἡ καλλονὴ Ἰακώβ, ἡ τὸν Θεὸν λόγον, ἢ γαστρί χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνασα, μετὰ γέννησιν θεῖαν, εὐλογημένη Πανάμωμε, ρῦσαι ἑναγῶν με προλήψεων.

Κανὼν δεύτερος οὗ ἡ ἀκροστιχίς

Θείας με εἰρήνης ἀξίωσον Μητερ. Γερασίου.

Ἦχος πλ. α'. Ἰππὸν καὶ ἀναβάτην.

Θεῖων ἀπαυγασμάτων, τῶν προΐόντων αἰεὶ, ἐκ πηγῆς Τρισηλίου, ἐμπλαμένη ἔνδοξε, τὸν νοῦν μου καταύγασον, Εἰρήνη πολὺδωρε, εὐφημοῦντος τὴν πολιτείαν σου.

Ἐχουσα τῆς ἀγνείας, τὸ τάλαντον ταῖς χερσὶν εἰς ἑκάτον τοῦτο, ἐμψρόνως ἐπλεόνασας, ἰδρῶσιν ἀσκήσεως, Εἰρήνη θεόσοφε, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδουσα.

Ἰθυνας τὰς κινήσεις, τῆς ψυχικῆς σου ροπῆς, ἐκ νεότητος Μητερ, πρὸς ἐφετῶν τὸ ἔσχατον, ἐντεῶθεν ἐξέκλινας, τῆς προσόλου σχέσεως, βίον αὐλον ἀγαπήσασα

Θεοτοκίον

Ἀσπορον ἔσχες τόκον, γεννήσασα ἐν σαρκί, τὸν ὑπέρθεον Λόγον, δι' ἃ κρὸν ἀγαθότητα Παρθένε Πανάμωμε, κόσμον ἐκλυτρουμένον, ἐκ τῆς ἀρχαίας παραβάσεως.

Καταβασία

Ἄχοροι Ἰσραὴλ, ἀνίκμοις ποσί, πόνων ἐρυθρῶν, καὶ ὕγρον βυθὸν διελάσαντες ἀναβάτας τριτάτας, δυσμενεῖς ὀρώντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίους, ἐν ἀγαλλιάσει ἐμελπον. Ἀσώμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδοξασται.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφυργέ Κυριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σὺ μὲ στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα μόνε φιλάνθρωπε. (Δις)

Τὸ περίοπτον ὄρος, καὶ ἀρεταῖς ὀσκιον, καὶ τετυρωμένον καὶ πῖον, ἀρρήτοις χάρισι, χαῖρε Πανάμωμε, χαῖρε Ἀγνή Θεοτόκε ἄρμα μυριώνυμον, τοῦ Πάντοκράτορος.

Οὐρανόφυτε ράβδε, ἄνθος ζωῆς φέρουσα, τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων, χαῖρε ἀπειρανδρε, χαῖρε πολὺάνθος, καὶ ζωοδῶρητον ἔαρ, πνέον τοῖς ἐκλείπουσιν, αἶσαν αἰώνιον.

Σωτηρίας ἀνθρωπῶν, χαῖρε ἀρχὴ Ἀχραντε, ἀγκυρα βεβαία ἐλπίδος, τῶν πεποιθότων σοι χαῖρε πολὺφωτε, καὶ χρυσαυγέστατε ὄρθρε, τῆς ζωῆς τὸν Ἡλῖον, κόσμῳ ἀστράψασα.

Ζωηφόρος λυχνία, χαῖρε Ἀγνή Δέσποινα, τῆς ἀθανασίας τὴν αἴγλην, πλουσίως λάμψασα, τοῖς ἐγκαθεύδουσιν, ἐν τῇ σκίᾳ τοῦ θανάτου χαῖρε ἁστρον ἄδυτον, τῆς θείας γνώσεως.

Τῆς Ὁσίας. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχᾶς

Νοτὶ σεμνὴ προφητικῶ, τὴν ἐσομένην σοι δόξαν, ὁ κλεινός Ἰωαννίκιος βλε-

πων, προηγόρευσε σαφώς, τοῦ βίου σου τὴν ἑλλαψίν, Εἰρήνη μακαρία, Μοναζουσῶν ἀγαλλίσμα.

Ἡκριβωμένως καὶ σοφῶς, τὸ γεγονός ἐν σοὶ γνοῦσα, τῶν ἐν κόσμῳ ἀντηλλάξω αὐτικά, τὴν ἰσαγγελον ζωὴν, καὶ Βασιλέα ἀφθαρτον, ἀντὶ τοῦ ἐπιγείου, μόνον νυμφίου ἐπόθησας.

Νεάνις Λόγε εὐπρεπής, τῶν ἡδυπνῶν σου μύρων, πτερωθεῖσα τῇ ἀχράντῳ εὐπνοίᾳ, ἠκολούθησε Χριστέ. ἀσκητικὸς σοὶ κράζουσα: Ὅπισω σου δραμοῦμαι, ὅτι τῷ πόθῳ σου τέτρωμαι,

Θεοτοκίον

Υπερφύειν ἀστραπαῖς, τῶν ὑπὲρ νοῦν μεγαλείων, τῆς ἀπάτου σου εὐκλείας Παρθένε, λαμπομένη θεωργῶς φέγγει ἀδῶν, ἡύγασας, Εἰρήνην τὴν Ὅσιαν, ὑμολογοῦσαν τὴν δόξαν σου.

Δεύτερος. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Σαρκὸς σου τὸ εὐανθοῦν, μαράνασα πάνσεμνε, τοῖς ὑπερφύει σου ἀγωνισμασιν, ὅλην εὐθαλίᾳ ὅλην λαμπράν, ἔδειξας τὴν ψυχὴν σου, καθάπερ νύμφην ἀμόλυντον, τῷ θεωργικῶς σε δοξάζαντι.

Μεγίσταις σε ἀρειαῖς, ἐκλάμπουσιν βλέπουσαι, αἱ σεμνῶς ἀκούμεναι σὺν σοὶ ἔνδοξε, ἦνουν τὸν μεγάλαις δωρεαῖς, κρίσει δικαιοτάτῃ, θεοπρεπῶς σε κοσμήσαντα, εἰς πολλῶν ψυχῶν περποίησιν.

Ελαία καρποτελής, λειμῶσιν ἀσκήσεως, ἀληθῶς ἐδείχθης ὡς εἰρηνώνυμε, ἔλαιον εἰρήνης ἀληθοῦς, καὶ θείας εὐσπλαγχνίας, τὴν ἰλαρότητα πηγάζουσα τοῖς εἰλικρινῶς σοὶ προστρέχουσι.

Θεοτοκίον.

Επήγασας τοῖς ἐν γῆ, ὡς μύρον οὐράνιον, τὸν τὰς πανευώδεις νέμοντα χάριτας Ἀχραντε Παρθένε μυστικῶς, οὐπὲρ τῇ ἐνεργείᾳ, Εἰρήνη ἡ θεοπόθητος, βίον ἀκηλίδωτον ἤνυσσε.

Καταβασία

Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιζώσαντο δύναμιν διὰ τοῦτο ἑσπερώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς εἰρήνης τὸν ἄρχοντα ἀγαπήσασα, τῆς ἐν αὐτῷ κοινωνίας σύμφυτος ὤφθης σεμνή, τῶν ἐν κόσμῳ ἀγαθῶν καταφρονήσασα· ὅθεν πρὸς θάλαμον τερπνόν, ὡς παρθένος εὐκλεῆς, ἀνέδραμες Πανοσίς, εἰρήνην καὶ εὐφροσύνην ἐξαυτομένη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὸ κατάσκιον ὁρος καὶ θεοβάδιστον ἡ ἀκατάφλεκτος βάτος καὶ Θεοτόκος ἀγνή, ἡ ἀκένωτος πηγὴ τοῦ θείου νέκταρος, ὁ φωτιστόλιστος ναός, ἡ πολῦτιμος παστάς, τοῦ τῶν ἀπάντων Δεσπότη, ἀνευφημεῖσθαι ἀξίως, ὡς κόσμον σώζουσα ἐκάστοτε.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

«Σὺ μου ἰσχύς, σὺ μου καὶ ὕμνησις» Κύριε, σὺ Θεὸς μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ λιπῶν, καὶ »τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ Ἀββακούμ »σοὶ κραυγάζω τῇ δυνάμει σου δόξα »φιλόνθρωπε. Δις

Ὡς τὸν θεόν, ἀνερμηνεύτως κυήσασα, καὶ τὴν φύσιν, τῶν βροτῶν θεώσασα, χαῖρε Παρθένε χαῖρε ἀγνή, χαῖρε τοῦ θανάτου, τὸ κράτος ἐξαφανίσασα, ζωὴν δὲ μακαρίαν, προξενήσασα πᾶσι τοῖς ἰὸ χαῖρε παιδῶς ἀνακράζουσιν Ἡ κιβωτός, ἡ λογικὴ καὶ κατάχρυσος, χαῖρε Κόρη, μόνῃ παντευλόγητε, ἡ νομοδότην ἐν τῇ γαστρί, σχοῦσα ἀπορρήτως, νόμον φθορᾶς καταλύσαντα, καὶ νόμους ἀφθαρσίας ἡμῖν νομοθετοῦντα, τοῖς πιστῶς σοὶ τὸ χαῖρε κραυγάζουσι.

Σὺ τῷ θεῷ, πρὸ τῶν αἰώνων προώρισας, τῷ ἀφράστῳ, ἐπ' ἐσχάτων Πανάγνε, ἐν σοὶ οἰκήσαντι ὑπὲρ νοῦν, καὶ φωταγωγοῦντι, τοὺς χαρμοσύνης βοδντάς σοι· χαῖρε τοῦ Θεοῦ Λόγου παλάτιον ὥρατον, χαῖρε Κόρη βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Ἀπασα γῆ, πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε, τῇ Παρθένῳ, μέλος ἐναρμόνιον, ἀναβοῶντες χαρμονικῶς, χαῖρε μυστηρίων, ἀκαταλήπτων φανέρωσις, χαῖρε τῶν οὐρανίων, ἅμα καὶ ἐπιγείων, συναπτήριον ξένον θεόνυμφε.

Τῆς Ὅσιος, ὁ αὐτός.

Μαρμαρυγαῖς τῶν προσευχῶν διαλάμπουσα, τοῦ πανσόφου Ἀρσενίου πάνσεμνε, εἰκὼν ἐδείχθης καὶ χαρὰ κτήρ· σὺ γὰρ κατ' ἐκείνον, στάσει παννύχῳ ὀρθρίζουσα Χριστῷ τῷ φωτοδότῃ ἀνεβόας συντόνας, τῇ δυνάμει δόξα φιλόνθρωπε.

Νάρδον ζωῆς, μύρου ἀδύλου ἀπόροισαν καὶ χαρίτων, ὁρόσον ἐν καρδίᾳ σου, ἐξ Ἀερμῶν Μητερ νοητοῦ, γλυκερῶς ἐδέχου ὁλονυκτικῶς ὀρθρίζουσα καὶ αἵρουσα Κυρίῳ τὰς δόσις σου χεῖρας, ὡς Μωσῆς ὁ θεόπτης θεόνυμφε.

Ὡς νουνεχῆς, ὁλοσχερῶς ἀτενίζουσα, τῷ ἐν δόξῃ Πατρικῇ ἑδρεύοντι, καὶ κενωθέντι μέχρι σαρκός, τοῦτου τῆς πτωχείας, τὸν πλοῦτον Μητερ ἡγάπησας, νηστεία εὐτελεῖα, καὶ ταπεινοφροσύνη, Ἀσκουσὼν τῇ χορείᾳ ἐμπρέπουσα.

Θεοτοκίον

Τὴν τοῦ Ἀδάμ, πτώσιν Παρθένε ἠνώρθωσας, ὡς τεκοῦσα τὸν ἀνακαινίσαντα, διὰ παθῶν φύσιν τὴν ἡμῶν, καὶ τῆς ἀπαθείας, τὴν τρίβον πᾶσι γνωρίσαντα· διὸ σε ὡς αἰτίαν, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, μεγαλύνομεν μόνῃ Πανύμνητε.

Δεύτερος. Τὴν Θεῖαν ἐννοήσας σου.

Ἰδὼν σου ὁ προγνώστης τὴν ἔφεσιν, Ἀγγέλον Θεῖον ὁδηγόν, ὡς ἰσαγγέλῳ ἐκπέμπει σοι, κρυφιομύστως Ὅσις, τὴν γνῶσιν τῶν ἀδελῶν μουσυντά σε.

Ρεόντων τὰς ἐπόψεις μισήσασα, τῶν αἰώνων ἀγαθῶν, φιλοθεάμων γεγένησαι, τῆς ὑπὲρ νοῦν θεωρίας, Ὅσις ἀνεπτότης σχολάζουσα.

Ὑγιάσθης ταῖς ἀύλοις ἐλλάμψεσι, καὶ καρδίᾳ τὰ ἀφανῆ ἐώρας τῶν προσιδόντων σοι· ὅθεν τῷ φόβῳ Κυρίου ψυχῶν τὰς διαθέσεις ἐρρῶθιμιζες.

Θεοτοκίον.

Ναμάτων ψυχοτρόφων ἐπὶ μβρισον, πηγὴ ἀρρήτων οἰκτιρῶν, τῷ τηκομένῳ ἐν θλίψεσι, ρανίδα Κόρη ἐλέους· τῇ σκέπῃ σου γὰρ πόθῳ κατέφυγον.

Καταβασία.

Εἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον, οἰκονομίαν σου Χριστέ ὁ Θεός· ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ῥύσῃ τοὺς

κραυγάζοντας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ἰνατί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψε με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλασιν; Ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι. (Δις)

Ξενωθέντα τὸν κόσμον, τοῦ πεποιηκότος διὰ παραβάσεως, πάλιν ὥκειώσω, τῷ θεῷ ἀνωδίνως κυήσασα τὸν προσαγαγόντα, ἡμῶν τὴν φύσιν ἐλευθέραν τῷ Πατρὶ Θεοτόκε ἀμίαντε.

Ἰλαστήριον χαῖρε, Ἰλασμόν σωτήριον καὶ ἀπολύτρωσιν, νέμουσα Παρθένε, τοῖς πιστῶς προσοῖσι τῇ σκέπῃ σου· χαῖρε μανναδόχε, καὶ ψυχοτρόφε δντως στάμεν, τὸ οὐράνιον μάννα παρέχουσα.

Ὡς περιδοξος θρόνος, φέρουσα ἐν κόλποις σου τὸν ἀπερίγραπτον, χαῖρε Θεοτόκε, χαῖρε πύλη ἦν μόνος διώδυσεν ὁ συντρίψας πύλας τὰς αἰωνίου τοῦ θανάτου, καὶ τρυφῆς διανοίξας τὴν εἰσοδον.

Σωτηρίας ἡ κλίμαξ, χαῖρε θεοβάδιστε τόπε πανάγιε, χαῖρε μυροθήκη, τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος ἀφθορε, χαῖρε ζωηφόρε, πηγὴ βλυστάνουσα τῷ κόσμῳ τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ καὶ ἀφθαρτον.

Τῆς Ὅσιος, ὁ αὐτός.

Ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις, σκηνώμα θεότευκτόν σε ἀπειργάσατο, ἐν τῇ καρδίᾳ εὐκλεῶς θεοφόρε φοιτήσασα· ὅθεν κυβερνήτιν, καὶ ἀσφαλῆ χειραγωγίαν, τῆς Ὅσιος σου Μάνδρας σε δεινυσι.

Νάμασι ζωηφόροις, ὡς ὕδατοφόρος νεφέλῃ θεόβρυτος, ἡρδεύσας πλουσίως, τὴν θεόλεκτον Ποίμνην σου ἔνδοξε· λόγῳ γὰρ καὶ ἔργῳ, Μοναζουσῶν τὰς διανοίας, καρποφόρους τῷ λόγῳ παρέστησας.

Ποτισθεῖσα ἰδρώσι, τῶν κατορθωμάτων σου θεομακάριστε, πρὸς Θεὸν ὕψωθης, ὡς κυπάρισσος δντως ὕψικορμος· ὅθεν τὴν σὴν δόξαν, τῶν κυπαρίσσων αἱ προσκλίσεις τοῖς ὁρώσιν Εἰρήνην ἐτρένωσαν.

Θεοτοκίον

Ἀπειρόγαμε νύμφη, ἡ τὸν Ὑπερούσιον σὰρκι κυήσασα, κοῦφισον τοὺς πόνοους, τῆς ἀθλίας σαρκὸς μου λιτάζω

σε, καὶ τὰς τῆς ψυχῆς μου, παῦσον ὁ δύνاس τὰς χρονίους, θεοτόκε πταιδόν-των ἐξίλασμα.

Δεύτερος. 'Ο ἀναβαλλόμενος.

Ησυχνας καὶ ἔλυσας, τῇ συντονίᾳ σου τοῦ παλαμναίου τὰς μεθοδείας· οὐ γὰρ ἀκατάσειστος, ἵτατο θεόφρον, ταῖς ὑπὲρ νοῦν ἐλλάμψει.

Στόμφω σχετιάζων σε, ὁ πολυμήχανος, ἡνίκα Μητερ Θεῶ προσήχου, μανικῶς προσβάλλει σοι, ἀλλὰ τῇ σῇ στάσει γέλωτα δντως ὤφλησεν.

'Αρωμάτων εὐπνοίαν θείαν διέπνευσαν, τῶν κεκαυμένων μελῶν σου Μητερ, οἱ ἰχῶρες ἄσαι· οὐ γὰρ εὐωδία, τοῦ λόγου ὠφθης ἔμψυχος.

Θεοτοκίον

Ξένα καὶ παράδοξα, τὰ σὰ θαυμάσια, εὐλογημένη δεδοξασμένη· τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, σάρκα γεγονότα, ἀφράτως ἐγαλοῦχης.

Καταβασία

Ο τοῦ φωτὸς διατηήσας, τὸ πρῶ-τόγονον χάος, ὡς ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὁ-μνεῖ σε Χριστέ, τὸν δημιουργόν, ἐν τῷ φωτὶ σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὐθύνον.

'Ὡδὴ στ'. 'Ο Εἰρμὸς.

Τὴν δέσιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον καὶ αὐτῷ ἀπαγγεῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ψυχὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Ὀλόφωτε, τοῦ Δεσπότης θάλαμπε, χαῖρε Κόρη Βασιλέως καθέδρα, χαῖρε ναὲ φωτοφόρε Κυρίου, τοῦ προελθόντος ἐκ Σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ ἅπαντας ἡμᾶς ναοὺς, τῆς αὐτοῦ ἐνεργείας τελῶσαντος.

Ναμάτων σου, γλυκερῶν ὑέτισον, τὰς ἡδίστας Θεοτόκε ψεκᾶδας, τοῖς εὐλαβῶς σοι τὸ χαῖρε βοῶσι, χαῖρε βυθὲ οὐρανίου χρηστότητος, καὶ πέλαγος τὸ γαλινόν, Θεϊκῆς εὐσπλαγχνίας καὶ χάριτος.

Μητράνδρε, χαῖρε νύμφη πάγκαλε, ἡ καλὴ ἐν γυναιξὶ καὶ ὥραία, χαῖρε λαβὶς φλογοφόρε τῆς δόξης, χαῖρε σκηνὴ θαυγάς θεοχώρητε, ἣν ὤκησε μετὰ σαρκός, ὁ συνέχων τὰ πάντα τῷ νέματι.

Ἐκύσας, ὑπὲρ πᾶσαν ἔννοιαν, ἐν μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς Παναγία, τὸν ἐν μορφῇ Θεοῦ ὄντα ὡς Λόγον, τῆς ἀλογίας ἡμᾶς λυτρώσμενον· διὸ σοὶ ἅπαντες βροτοί, εὐχαρίστως τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Τῆς 'Οσίας, ὁ αὐτός.

Νοός σου, τὸ ὀπτικὸν καθάρασα, ἀρετῶν τῇ ἐμμελείᾳ 'Οσία, προφητικῆς ἐπιπνοίας ἐπλήσθης, τὴν τῶν μελλόντων προλέγουσα ἑκβασιν, καὶ ὡς ἐστῶτα τὰ μακράν, ἀκριβῇ διαγνώσει προβλέπουσα.

Ὁ βίος σου, ἀρεταῖς λαμπόμενος, τοὺς ἐν σκότει τῶν παθῶν καταυγάζει, καὶ βασιλεῦσιν αἰδέσιμος ὤφθη, συγκλητικούς τε ῥυθμίζων καὶ ἀρχοντας· ἡ χάρις γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ, θαυμαστώδης σε Εἰρήνῃ ἐδόξασε.

Λαμπρύνασα, τὴν ψυχὴν ἐν Πνεύματι, τῶν ψυχῶν τὰ κεκρυμμένα ἐώρας, καὶ λογισμῶν τὰς κινήσεις τηροῦσα, ἐνὶ ἐκάστῳ τὰ πρόσφορα ἔνεμες, σωτηριῶδεις ἀφορμάς, χορηγοῦσα 'Οσία τοῖς χρήζουσι.

Θεοτοκίον.

Βασίλισσα, τοῦ παντός καὶ Δέσποινα ἀνεδείχθης ἀληθῶς Θεοτόκε, τὸν Βασιλέα τῶν ὅλων τεκοῦσα πρὸς βασιλείαν αἰώνιον ἄγοντα τοὺς διανοῖα καθαῖς, ὀρθοδόξως φρονουσί σε Ἀχραντε.

Δεύτερος. Μαίνομένην κλύδωνι.

Ιαμάτων βλύζουσα, ἀκενώτως τὰς ἐπιρροάς, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀπεκάθαρσας, πάθη δεινὰ, Εἰρήνῃ τῶν προσιόντων σοι.

Ὡς σεμνὴ παρθένω σοι, ὁ Παρθένος Μητερ Μαθητῆς, μῆλα ἐξαπέστειλεν οὐράνια, δηλῶν ἡμῖν, τὴν πρὸς Θεόν σου οἰκείωσιν.

Σωφροσύνης ἀγαλμα, ὁμονοίας πρῶτανις ἡμῖν, καὶ Χρυσοβαλάντου ἀγαλλίσμα, ὠφθης σοφῶς, Εἰρήνῃ Θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Οὐρανὸς πολύφωτος ἀνεδείχθης Κόρη τοῖς ἐν γῇ ἥλιον τὸν ἄδυτον ἐκλάμψασα τοῖς ἐν νυκτί, τῶν παραπτώσεων Ἀχραντε.

Καταβασία

Εν τῷ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. 'Ηχος γ'. 'Η Παρθένος σήμερον

Τὴν τοῦ κόσμου εὐκλείαν καταλειπούσα 'Οσία, τῷ Χριστῷ νενύμφευσαι, τῷ βασιλεῖ τῷ ἀφθάρτῳ, κάλλεσι τῆς παρθενίας λελαμπρυσμένη, σκάμμασι, τῆς ἐγκρατείας πεποικιλμένη· διὰ τοῦτο σε Εἰρήνη, ὁ σὸς νυμφίος λαμπρῶς ἐδόξασεν.

'Ο Οἶκος.

Βασιλεῖ τῷ ἐπιγίῳ, ἐπειγομένη νυμφευθῆναι σεμνὴ, Βασιλέως τοῦ οὐρανίου, ἡκούσας βοῶντος σοι εὐαγγελικῶς· Δεῖρο ἀκολουθεῖ μοι, καὶ ποιήσω σε, τῆς ἐμῆς Βασιλείας, σύμφυτον καὶ κοινωνόν. Ὅθεν ὄγκον περιφανείας, καὶ παντός ἀξιώματος παραδοῦσα τὴν τιμὴν, ἔδραμες ἀσχύετῳ ἔρωτι, τοῖς ἴχνεσι τοῦ οὐρανίου ἐράστω. Τίς οὖν ἐξείπει τῶν ὁν ἀγῶνων τὰς ἀρετάς, ἡ τῶν θαυμάτων σου τὰς χορηγίας τὰς πολλαπλὰς; Μεγάλως γὰρ ἀριστεύσασα μειζῶνας καὶ δεδοξασαι, πᾶσι τὰ πρὸς σωτηρίαν παρέχουσα, παρὰ Χριστοῦ Εἰρήνῃ τοῦ σοῦ νυμφίου, ὃς λαμπρῶς σε ἐδόξασε.

Συναξάριον

Τῇ κη'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς 'Οσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης Ἡγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Χρυσοβαλάντου, τῆς θαυματουργοῦ.

Στίχ. Εἰρηνικῶς ἔζησας Εἰρήνῃ πάλα καὶ νῦν κατεικίεις ἐνθά εἰρήνη βρῦσι

Εἰκάδι Εἰρήνῃ οὐδοᾶτη θεοῦ θῶκῳ ἔστι.

Ταῖς αὐτῆς ἀγίαις πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

'Ὡδὴ γ'. 'Ο Εἰρμὸς

Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως καὶ «εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβαλον βοῶντες, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας. Δίς

Κόσμου τεκοῦσα χαῖρε λύτρον, χαῖρε κτίσεως, μεθόριον καὶ Κτίστου, χαῖ-

ρε πλοῦτε ζωῆς. ἀρρήτων μυστηρίων, ταμεῖον τε καὶ πρῶτανις, χαῖρε Κεχαριτωμένη.

Ορμε ἀχείμαστε Παρθένε, τῶν ἐν θλίψεσι, χειμαζομένων χαῖρε, ἀσφαλείας πυρσέ, ἐκ νοτιῆς θαλάσσης, πρὸς τοὺς λιμένας ἔλκουσα, τῆς εἰρήνης χαῖρε Κόρη.

Ρεῖθρους τῶν θείων οἰκτιρῶν σου, σβέσον Ἀχραντε, τὴν φλόγα τῶν παθῶν μου, ἵνα χαῖρε πηγὴ βοῶ σοι χαρμοσύνης, ἡ πλουτοδότως ἀτάζουσα, γλυκασμόν ἀθανασίας.

Ηὕγασας φῶς δικαιοσύνης, τοῖς κραυγάζουσι, χαῖρε λαμπὰς φωσφόρε, χαῖρε ὄρθρε λαμπρῆ, ἥως ἡ γλυκυτάτη, ἡμέρα χαροπάροχε, τοῖς ἐν σκότει τῆς ἀπάτης.

Γέφυρα χαῖρε ἀφθορίας ἡ μεταγούσα, πρὸς γῆν τὴν τῶν πρατέων, τοὺς βοῶντας φαιδρῶς, χαῖρε Παρθενομητορ, χαῖρε ἡ θεία εἰσόδος, πρὸς αὐλὰς τὰς αἰώνιους.

Τῆς 'Οσίας, ὁ αὐτός

Ιθυνας σύριγγι τοῦ λόγου πρὸς αἰέζων, νομὴν ἐπαγγελίας, τὴν σὴν Ποιμνὴν σεμνὴ, μεθ' ἧς καὶ ἀνεβόας· εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγγελον φύλακά σοι πέμπει, τὴν ἰσαγγελον ἰδὼν σου πολιτείαν, ὁ τῶν ὅλων Θεός, λαμπρῶς σε ὀδηγοῦντα, πρὸς κρείττονα ἐπίγνωσιν, μεγαλῶνυμε 'Οσία.

Νέον πιστῶς σοι ὑπουργοῦντα, ὑπὸ πνεύματος βληθέντα ἀκαθάρτου, ἐλυτρώσω σεμνὴ, τῆς τοῦ ἔχθρου μανίας, βοῶσα τῷ Δεσπότη σου· ὁ Θεός εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον

Γένος βροτῶν λελυτρωμένων, τῇ κυήσει σου, τῆς τοῦ Ἀδάμ κατάρας, εὐφημεῖ σου Ἀγνή, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, καὶ πόθῳ ἀνακράζει σοι· χαῖρε Κεχαριτωμένη.

Δεύτερος. 'Ο ὑπερψούμενος

Νόσους θεραπεύουσα, δαίμονας ἐλαύνουσα, εἰρήνην καὶ λύτρωσιν· 'Οσία ἐβράβευες, τοῖς βοῶσι τῷ Δεσπότη· ὁ Θεός εὐλογητὸς εἰ.

Μύρον ως πολύτιμον, τῷ Χριστῷ προσφέρουσα, δακρύων ἀλάστρον, Εἰρήνη πανεύφημε, τῆς παρ' αὐτοῦ ἐπλήσθης, ἀκηράτου εὐωδίας.

Ηὐσας ἀσώματον, βίον μετὰ σώματος, νηστείας σχολάζουσα τῷ Κυρίῳ· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τεῖχος καὶ ἀσφάλεια, γενοὺ τοῖς ἱκέταις σου, τοῖς πόθῳ γεραίρουσιν, 'Οσία τὴν μνήμην σου, καὶ βοῶσι τῷ Δεσπότη· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Εβλυσας τοῖς πέρασι, μύρον τὸ οὐράνιον, Χριστὸν σωματώσασα, τὸν μόνον φιλόνητον, Παντευλόγητε Μαρία, τῶν Παρθένων εὐκλήρια.

Καταβασία

«Ἀβραμαιοὶ ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι »Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, »ἐν ὕμνοις κραυγάζοντες· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

'Ωδὴ η'. 'Ο Εἰρμός

»Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρί, τὸ τῆς 'Αειπαρθένου, τῷ Μωϋσεῖ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

'Εκ γαστρός σου προήλθε σαρκοφόρος, ὁ τῷ λόγῳ τὸ πρῖν, τὰ ὄντα οὐσιώσας, καὶ τοὺς πιστῶς βοῶντας σοὶ ἐθέωσε· χαῖρε Θεοτόκε, ὑπέρλαμπρον δοχεῖον, οὐσίας τῆς ἀστέκτου.

Ρῶσιν ἄφθονον βλύζουσα σωματών, χαῖρε Κόρη 'Αγνή, ψυχῶν ἡ θεραπεία, χαῖρε πταιόντων θεῖον ἱλαστήριον, χαῖρε τεθλιμμένων, παράκλησις γλυκεῖα, καὶ ἀρωγὴ ἡδιστή.

Ακατάφλεκτε βάτε δροσοβόλε ἡ τὸ αὔλον πῦρ, κατέχουσα ἐν κόλποις, χαῖρε χρυσοῦν 'Αγνή θυμιατήριον, χαῖρε λαβὶς ἔμπνους, ἡ ἐν χερσὶ κρατοῦσα, τὸν ἀνθρακὰ τῆς δόξης.

Σκηνὴ χαῖρε θεότευκτε τοῦ Λόγου, χαῖρε πλάξ νοητή, βουλῆς προαιωνίου, τῆς θείας εὐδοκίας, χαῖρε πλήρωμα ἐκ σοῦ γὰρ ἐγνωρίσθη, ἀνθρώποις ἡ πορεία, Θεοῦ σεσαρκωμένου.

Τῆς 'Οσίας. 'Επαπλάσιως κάμινον.

Εἰς πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, ἀλη-

θῶς ἐξελήλυθεν, ὥσπερ ἀτραπὴ θεοφειγῆς ὁ βίος σου, ἐμφαίνων τοῖς θαύμασι, τὰ θαυσιὰ δωρήματα, τῶν θαυραχικῶν, τοῖς ἐκβοῶσιν ἀκτίνων· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρῶμην ἀκαταμάχτην, ἱερῶς περιφέρουσα τὰς ἀντικειμένας σατραπείας ὠλεσας· ἐντεῦθεν ἀπήλλαξας, τοῦ ἀκαθάρτου πνεύματος τὴν ἐκ Καισαρείας, προσελθοῦσάν σοι νέαν, συντόνῳ συνεργεῖα Βασιλείου τοῦ πάνυ, καὶ τῆς 'Αναστασίας, Εἰρήνη πανολβία.

Ἀθανασίας χάριτι, τῆς ψυχῆς τὸ προκάλυμμα, ἐν μελλούσῃ δόξῃ ἱερῶς λεπτύνασα, κατ' ὄναρ τῷ 'Ανακτι, καὶ κατ' ὕπαρ παραγέγονας, τρόπῳ ἀπορήτῳ ἐπιτάττουσα τούτῳ ταχέως ἀκυρώσαι, ἣν διέθετο ψήφῳ, ὁ δὲ ἐν φόβῳ ὕμνει, τὸν πάντων Βασιλέα.

Θεοτοκίον

Σάρκα ἐκ σοῦ ἀνέλαβε λογικὴν τε καὶ ἔμψυχον, ὁ δρακὶ συνέχων πᾶσαν κτίσιν 'Αχραντε, διπλοῦς δὲ γεγένηται ἐκ τῆς ἀγνῆς νηδύος σου, ἄνθρωπος σαφῶς, τὸ ὁρατὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἀόρατος Θεὸς δὲ, ἐν μιᾷ ὑποστάσει, καὶ ἔσωσε τὸν κόσμον ἀφάτῳ εὐσπλαχνίᾳ.

Δεύτερος. Σοὶ τῷ Παντουργῷ.

Ρήμασι στεροῖς, τὸν 'Ανακτα κελεύεις, αὐτῷ ὡς ἐφέστηκας ἀθρόως ἐνδοξε, ταχὺ ἀπολῦσαι, ὃν δέσμιον κατεῖχεν, Εἰρήνη ὑμνοῦντα, τὴν σὴν θαυματουργίαν.

Γνοὺς ὁ Βασιλεὺς, τὴν σὴν ἐπιστάσιαν, Χριστὸν ἐμεγάλυνε, τὸν σὲ δοξάσαντα ἐν ἀπορρήτῳ Εἰρήνῃ ἀγλατᾷ, πρὸς θάλψιν καὶ σκέπην, τῶν καταπονομένων.

Ελυσας δεσμῶν, πνεύματος ἀκαθάρτου, Εἰρήνη πανεύφημε, τὴν προσελθοῦσάν σοι· ὅθεν 'Οσία, καμὲ λῦσον βοᾷ σοι σειρῶν τῶν ἀφύκτων, ἀμείνων ἀμαρτημάτων.

Ροίεις ἀληθῆς, τοῖς ἄρχουσιν ἐδείχθη, ἡ ἐκλαμψὶς πάνσοφε, ἡ τοῦ προσώπου σου· ὅθεν ἀνύμνου μετὰ τοῦ Βασιλέως, τὸν ἐν σοὶ ποιοῦντα παράδοξα καὶ ξένα.

Θεοτοκίον.

Ἅγιος ναός, καὶ φωτοφόρος ὠφθῆς Παρθένε ἀμόλυντε, τοῦ Παντοκράτορος· ὁ γὰρ Δεσπότης, ἐκ σοῦ σαρκὶ ἐτέχθη, καὶ τῆς δεσποτείας, ἐχθροῦ ἡμᾶς λυτροῦται.

Καταβασία.

«Οἱ ἐν Βαβυλῶνι παῖδες τῷ Θεῷ »πυρπολούμενοι ζήλῳ, τυράννου καὶ »φλογὸς ἀπειλῆν, ἀνδρείως κατεπάτησαν, καὶ μέσον πυρὸς ἐμβληθέντες »δρουζόμενοι ἐψάλλον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

'Ωδὴ θ'. 'Ο Εἰρμός.

Κυρίως Θεοτόκιον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε 'Αγνή, σὺν 'Ασώματοις χορείαις σὲ μεγαλύνοντες. Δίς

Ἰαχὺς τῶν ἀσθενούντων, χαῖρε Θεοτόκε, χαῖρε Σοφίας ὁ οἶκος ὁ πάγκαλος, χαῖρε ψυχῶν τεθλιμμένων θεία παράκλησις.

Μεγίστων χαρισμάτων, χαῖρε ἡ πλημμυρὰ, χαῖρε κρουνὲ εὐσπλαγχνίας πολυρρῦτε, χαῖρε ἀκένωτον ρεῖθρον τῆς ἀγαθότητος.

Οὐράνωσας τὴν φύσιν, ἡμῶν τὴν γεωθεῖσαν τῇ ἀνεκφράστῳ κυήσει σου 'Αχραντε· ὅθεν τὸ χαῖρε συμφώνως σοὶ πάντες ἄδομεν.

Υψίστου χαῖρε πόλις, ἡ πυργηρομένη, ἐν πυργοβάρεσι θείαις τοῦ Πνεύματος, τῆς οὐρανόυ με πόλεως δεῖξον μέτοχον.

Τῆς οσίας. 'Εξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰδοῦσα ἐπιστάντας σοὶ τηλαυγῶς, φωτοφόρους 'Αγγέλους θεόληπτε, πλήρης χαρὰς, πλήρης εὐφροσύνης πνευματικῆς, χαρμονικῶς ἀνέδραμες, πρὸς τὰς ἀκηράτους διαμονάς, τῆς ἀνω βασιλείας, Εἰρήνη μακαρία, πρὸς ὑπεκόσμιον ἀπόλαυσιν.

Μειδίμα οὐράνιον καὶ τερπνόν, καὶ φωτὸς θεοδότου ἀμάρυγμα, ἐκ Σῆς μορφῆς, Μητὲρ ἐπαφῆκας πανευκλεῶς, ἡνίκα πρὸς ἀθάνατον, ἐμελλες ἀπαίρειν διαγωγὴν· χαρὰς γὰρ τῆς ἀλήκτου τὰς θείας ἀντιδόσεις, τοῖς παρεστώσιν ὑπεδήλωσας.

Ολόφωτον παστάδα ἐν οὐρανοῖς, ἐκλήρωσα Εἰρήνη πανθαύμαστε, ἐνθα αἶε, βρῶει τῆς εἰρήνης ὁ ποταμός· τὸ εὐαγὲς δὲ σῶμά σου, πλήρες εὐωδίας μυρεψικῆς, ὠράθη ὑπὲρ λόγον, ἐκπληττον τοὺς πρὸς αἶνον, δεδραμηκότας τῶν ἁγῶνων σου.

Θεοτοκίον.

Υψώσασα τὸ γένος τῶν γηγενῶν, ἐκ βυθοῦ κατωτάτου Πανάφθορε, πρὸς ὕψην, τῆς δικαιοσύνης περιωπὴν, τὸν 'Υψιστον ὡς τέξασα, ἀνευθεν ὠδίνων τῶν μητρικῶν, ἀνύψωσον τὸν νοῦν μου πρὸς θείας ἀνυψώσεις, τῶν θεοδρόμων ἀναβάσεων.

Δεύτερος. 'Ησυχία χόρευε.

Στίφος τὸ θεόλεκτον, τῶν οσίων σου μαθητριῶν, κύκλῳ τῆς σῆς κλίνης περιδεῶς, ὡς ἐβλεψαν ἄπνουν σε, θρήνοις θερμοῖς ἐβόων σεμνή· μὴ λείπῃς τὰ τέκνα σου, κἂν Χριστῷ Μητὲρ πόρεσαι.

Ἰλαρὰ γηθόσυνος, τὴν λαμπάδα φέρουσα χερσὶ, τελέσασα τὸν δρόμον ἀσκητικῶς, μετ' ἡχοῦ αἰνέσεως, πρὸς τὰς ἐπαύλους τὰς νοητίας, Εἰρήνη ἐχώρησας, θεομένη κατὰ μέθεξιν.

Μῦροι καὶ ἀρώμασι εὐσεβοῦντων ἅπασα πληθὺς, σὺν 'Αρχιερεῶσι Συγκλητικοῖς καὶ πόλις ἡ ἅπασα, μετὰ σπουδῆς, συνήλθον σεμνή, καὶ πόθῳ ἐκήδευσαν, τὸ κυρίποιον σου λείψανον.

Οὐρανόθεν ἔπιδε, θεοφῆρε οἷα συμπαθῆς, ἐπὶ τὴν ταπεινῶσιν τὴν ἐμὴν, καὶ ρῶσαι με δέομαι, τῆς δυσαστείας, τοῦ δυσμενοῦς, εἰρήνην δὲ βράβευε, τοῖς γεραίρουσι τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Υπεράνω πέφευκεν, οὐρανίων Κόρη στρατιῶν, ἡ μεγαλειότης σου ἀληθῶς· Θεὸν γὰρ ἐκύησας, τὸν ὑπερυψίον ἐπὶ γῆς, ὃ ἅπασα ὑπαρξίς, γόνυ κάμπτει παμμακάριστε.

Καταβασία

«Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς »ἐκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος »ὃς ὠφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις »συναναστράφη· σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον
 Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Ὡς εὐκλείης παρθένος, μνηστευσαμένη τῷ Χριστῷ, τὰ ἀκροθίνια Μήτηρ, τῶν ἱερῶν σου ἀρετῶν, τούτῳ ὡς ἁμῶν προΐκα, προσήγαγες, ὦ Εἰρήνη.

Ὅμοιον

Τῷ ἀρχηγῷ τῆς εἰρήνης, παρισταμένη ἐν χαρᾷ, ἀσκητικῶν σου καμάτων, δρέπει σεμνὴ τὰς ἀμοιβάς· διὸ ἡμᾶς τῶν σκανδάλων, ρῦσαι Εἰρήνη εὐχαίς σου.

Θεοτοκίον

Τὸν πρῦτανιν τῆς εἰρήνης, εἰρήνην βλύζοντα ἡμῖν, κυήσασα ὑπὲρ λόγον, Παρθενομήτηρ Μαριάμ, εἰρήνευσον τὴν ζωὴν μου, ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ βίου.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ
 Προσέμοια

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῆς παρθενίας τὴν χλαῖναν τὴν Θεοῦφαντον, τοῖς λογικοῖς ἀγῶσιν, ὡς ἐνθέοις μαργάραις, ποικίλασα πανσόφως Εἰρήνην σεμνὴν, ὡς καλὴ καὶ ὑπερλαμπρὸς, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων χαρμονικῶς ἐνυμφεύθης δι' ἀσκήσεως.

Τὸ πολυτίμητον σκευὸς τῶν ὑπὲρ νοῦν δωρεῶν, ἡ νοητὴ νεφέλη, τῶν αὐλῶν χαρίτων, ἡ πᾶσι ζωηφόρους καταρροάς, δαψιλῶς ὑετίζουσα, ἀνευφημίσθω ἐν ὕμνοις πνευματικοῖς, ἡ Εἰρήνη ἡ πανεύφημος.

Καππαδοκία χορεῦει ἐν τοῖς σπαργάνοις σου, καὶ ἡ Χρυσοβαλάντου, περιώνυμος Ποίμνη, σκιρτᾷ ἐν τῇ σῇ δόξῃ καὶ τῇ σοφῇ, ἡγεσία σου ἔνδοξε, ἡ Ἐκκλησία δὲ πᾶσα τῶν εὐσεβῶν μεγαλύνει τοὺς ἀγῶνας σου.

Τῇ ἀπροσίτῳ ἐλλάμψει τοῦ σοῦ νυμφίου Χριστοῦ, καὶ τῷ ἄχραντῳ κάλλει τῆς αὐτοῦ θεωρίας, αἶψα κατατρυφῶσα

Εἰρήνη σεμνὴ, πρὸς εἰρήνης τὴν ἐλλάμψιν, ἐκ σκοτασμοῦ ἁμαρτίας τῆς ἀπεχθοῦς, τοὺς ὕμνουντας σε κυβέρνησον.

Δέξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων χορεύσωμεν ἐν πνεύματι, καὶ σκιρτήσωμεν εὐφραϊνόμενοι, τῇ φωτοφόρῳ πανηγύρει, τῆς Θεοφόρου Μητρός. Βασίλεις καὶ Ἀρχόντες συνελθέτωσαν, καὶ δι' ἐνθέου κατ' ὄναρ ἐμφανείας, Βασιλέα πειθούσαν, τὸν εἰργμένον ἐν φρουρᾷ δεινῶς, ὡς ἀνάιτιον λυτρώσαι, ἀνυμνεῖτωσαν. Παρθένοι καὶ μονάζουσαι, τὴν τῆς ἐγκρατείας ἀκοίμητον λαμπάδα, ἐπαξίως μακαρίσωμεν τῆς ἀγνείας τὴν καλλονήν, τῆς ἀπαθείας τὴν στήλην, τῆς ἀθανασίας τὸ κρίνον, τῆς ταπεινώσεως τὸν θησαυρόν, τῶν θλιβομένων τὴν παραμυθίαν, τῶν ἀσθενούντων τὴν θεραπείαν, τὴν μάλιστα τῶν σκανδάλων· τὴν πάντας τοὺς ἐν δεινοῖς θερμῶς προφθάνουσαν, θεόφρονα Ὅσιαν, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἵπωμεν. Εἰρήνη παμμακάριστε, εἰρήνευσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῇ ἐνεστώσῃ ἀνάγκῃ, καὶ ρύσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης μὴνιδος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθέने.

Καὶ Δοξολογία μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικά, οἱ μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τῆς Ὁσίας γ'. ἐκ τῆς Γ' ᾠδῆς καὶ γ'. ἐκ τῆς ΣΤ'.

Ἀπόστολον τῇ Πέμπτῃ τῆς ΙΕ'. Ἐβδομάδος, Εὐαγγέλιον τῶν Δέκα Παρθένων. δεκάτῳ ἐβδόμῳ Σαββάτῳ, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἰς τὰ Δίπτυχα, Μεγαλυνάριον.

Τῆς Καππαδοκίας τὴν καλλονήν, καὶ Χρυσοβαλάντου, ὁδηγίαν τὴν ἀσφαλῆ, τὴν στηλογραφίαν, εἰρήνης οὐρανόου, Εἰρήνην τὴν Ὅσιαν ὕμνοις τιμῶμεν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον
 Καὶ ἀπόλυσις.

ΜΕΡΟΣ Β'. ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Ἦτοι, οἱ εἰκοσιτέσσαρες οἴκοι εἰς τὴν Ὅσιαν Εἰρήνην, τὴν Χρυσοβαλάντου

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ

Ὡς τῶν δόιων καὶ Παρθένων ἀκροθίνιον. Καὶ τῶν θαυμάτων κρήνην· ὄντως πολυχέυονα. Ἀνυμνοῦμεν σε Εἰρήνη Ὅσια Μήτηρ. Ἀλλ' ὡς τρόφιμος εἰρήνης τῆς τοῦ Πνεύματος. Τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης διατήρησον. Τοὺς βοδωντάς σοι, χαίροις Μήτηρ ἰσαγγελε.

Ἄγγελος οὐρανόθεν καταπτὰς σοι Εἰρήνην, μυεῖται σε ἀδελῶν τὴν γνῶσιν, (ἐκ Γ') καὶ οὖν τῇ ἐκφάνσει τῶν κρυπτῶν τὴν κεκρυμμένην ἐμφαίνει σου ἐλλάσπιν, δι' ἧς λαμπρύνεις ἅπαντας, τοὺς ἐκβοδωντάς σοι Ὅσια.

Χαίρε δι' ἧς ὁ Χριστὸς ὕψωθη.

Χαίρε δι' ἧς ὁ ἐχθρὸς ἐτρώθη.

Χαίρε τῆς ἀγνείας εἰκὼν ἡ θεόγραφος.

Χαίρε τῆς ἀνδρείας ἡ κέδρος ἡ ἀσειστος.

Χαίρε ὕψος τὸ περίβλεπτον οὐρανόθεν ἀρετῶν.

Χαίρε βάθος τὸ περίκλυτον ψυχαστρόφων δωρεῶν.

Χαίρε δι' ἐφάνης τῶν Ὁσίων ἀκρότης.

Χαίρε δι' τυγχάνεις τῶν Παρθένων σεμνότης.

Χαίρε ἡθῶν δόιων τὸ ἑλυτρον.

Χαίρε παθὼν ἐκλύτων τὸ θέριοντρον.

Χαίρε δι' ἧς ἡ ἀγάπη ἐκλάμπει.

Χαίρε δι' ἧς ἡ ἀπάτη στενάζει.

Χαίροις Μήτηρ ἰσαγγελε.

Βλάστημα θυμηδίας, πέλουσα πανολβία, ἀρίστη τῶν καλῶν γεωργία, νεανὺς ἐδείχθης ἐκλεκτὴ, καλὴ τῇ ὄψει καὶ τῇ ψυχῇ πάγκαλος· τῷ φόβῳ γὰρ τοῦ κρείττονος, σαυτὴν ρυθμίζουσα ἐβόας,

Ἀλληλούια

Γνοὺς ἐν Πνεύματι θεῷ, τὸν σὸν μέλλοντα βίον, ὁ Ἰωαννίκιος ὁ πάνυ, ἀπιθὶ τέκνον προφητικῶς, ἡ Χρυσοβαλάντου Μονὴ γὰρ μένει σε· οὕτως Εἰρήνη ἔφη σοι, πρὸς ἣν ἡμεῖς βοῶμεν ταῦτα.

Χαίρε τὸ ρόδον τῆς θυμηδίας.

Χαίρε τὸ κρίνον τῆς παρθενίας.

Χαίρε καλλονῆς οὐρανοῦ ἐκτύπωμα.

Χαίρε μετοχῆς ἐπιγείου τοῦ ἡττημα.

Χαίρε ἄστυλον ἀνάθημα τοῦ νυμφίου τῶν ψυχῶν.

Χαίρε ἄχραντον διάδημα Νεανίδων εὐκλεῶν.

Χαίρε δι' τῷ Λόγῳ ἐνυμφεύθης ἀφθόρως.

Χαίρε δι' τοῦ κόσμου ἀπανέστης ἐμφρόνως.

Χαίρε τερπνὸν Ἀγγέλων ὁσφράδιον.

Χαίρε σεμνῶν Παρθένων κιννάμωμον.

Χαίρε φαειρὰ ψυχικὴ ὠραιότης.

Χαίρε λαμπρὰ ἀρετῶν κοσμιότης.

Χαίροις Μήτηρ ἰσαγγελε.

Δέξαν περιφανείας, ὦραν τῆς ἡλικίας, καὶ γένους περιβλέπτους ἀξίας, ὡς σκύβαλα ἡγήσω σοφῶς ἵνα Χριστὸν κερδίσης, ὃν ἡγάπησας· τὸ πῦρ γὰρ

τὸ οὐράνιον, ἠρέθιζε σε πόθῳ ψάλλειν.
Ἄλληλούϊα.

Εδραμες ὡς διψῶσα ἔλαφος μακαρία, Μονῇ Χρυσοβαλάντου τῇ θεῇ, ἐνθ' ἐξ αἰώνων πηγῶν, τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ πιστῶς ἤντηλσας· δι' οὗ ἄρδεύεις ἀπαντας, τοὺς ἐκβοῶντάς σοι τοιαῦτα.

Χαῖρε τὸ σέλας τῆς ἐγκρατείας.
Χαῖρε τὸ σκεῦος τῆς ἀπαθείας.
Χαῖρε τῆς αὐλοῦ ζωῆς ὑποτύποις.
Χαῖρε τῆς ἀρρήτου εὐκλείας ἐπίλαμψις.

Χαῖρε ἀμπελε κυριζουσα ἀφθαρσίας ἀπαρχήν.

Χαῖρε ἄρουρα ἐνέγκασα παγκαρπίαν νοστήν.

Χαῖρε ὅτι βλυστάνεις τὸ ζῶη-ρυτον νῆμα.

Χαῖρε ὅτι βραβεύεις τὸ θεόδοτον μάννα.

Χαῖρε πηγὴ χαρίτων ἀκένωτε.

Χαῖρε κρουεὶ θαυμάτων θεόβρυτε.

Χαῖρε φιάλῃ σειπτῶν ἀρωμάτων.

Χαῖρε χεიმάρους πολλῶν λαμάτων.

Χαίροις Μητὲρ Ἰσαγγελε.
Ζῶσα στηλογραφία, καὶ παραίνεσις θεῆς, σιγῶσα καὶ λαλοῦσα Ὁσία, ἐδείχθη δι' ἔργων ὑψηλῶν, τῷ τῶν Μοναστηρίων Μητὲρ συστήματι· ταύτας γὰρ ἐξεπαίδευσας σὺν σοὶ ἀνακράζεις συντόνως·

Ἄλληλούϊα.

Ησυχνας τοῦ Βελίαρ, τὴν ζοφώδη μανίαν, τῇ σῇ θεοφειγῇ συντονίᾳ· Χριστὸν γὰρ πλουτοῦσα ἀρωγὸν, τὰς τούτου μεθόδους εὐτόνως ἔλυσες· διὸ ὡς νικητρίξ σοι, ἐκβοῶμεν τὸ χαῖρε οὕτω·

Χαῖρε ἡ πτώσις ἐχθρῶν ἀσάρκων.

Χαῖρε ἡ στήλῃ πολλῶν ἐπάθλων.

Χαῖρε τοῦ Βελίαρ τὸ θράσος ὀλέσασα.

Χαῖρε τοῦ Σωτήρος τὴν χάριν δοξάσασα.

Χαῖρε τῆς θηλείας φύσεως τρόπαιον πανευπρεπές.

Χαῖρε τῆς ἀτρέπτου στάσεως Ἰνδαλμα πανευκλές.

Χαῖρε ὅτι ἐκφαίνεις θεοῦ φίλτρου τὸ σθένος.

Χαῖρε ὅτι ἐκτρέπεις τοῦ ἐχθίστου τὸ ἔρκος.

Χαῖρε σεμνῶν Μοναστηρίων τὸ ἔρεισμα.

Χαῖρε σεπτῶν Ἀσκητριῶν τὸ ἑναυσμα.

Χαῖρε αὐγὴ οὐρανοῦ εἰρήνης.
Χαῖρε πλειὰς ἀπορρήτου γαλήνης.
Χαίροις Μητὲρ Ἰσαγγελε.

Θεϊκῇ προμηθεῖα τῆς Μονῆς σου Ὁσία, ἀναλαβοῦσα τὴν ἡγεσίαν, ταύτην διώκησας ἀληθῶς, ἐν νοουθεσίᾳ καὶ παιδείᾳ κρείττονι· λόγῳ γὰρ καὶ ἀναστροφῇ, ἐβεβαίους τὰς προσαδούσας.

Ἄλληλούϊα.

Ἰθυνας τρισολβία, εἰς γῆν ἐπαγγελίας, τὴν σὴν ἀπόλεκτον κληρουχίαν, ἐν ἣ αἱ ἀμνάδες σου σεμνῇ, τῆς ὑπὲρ νοῦν εἰρήνης ἡξιώθησαν, τῷ Λόγῳ προσαγόμεναι, βοῶσαι σοὶ τῇ Μητρί οὕτω.

Χαῖρε ἡ στάθμη τῆς ποιμενίας.

Χαῖρε ἡ γλῶσσα τῆς νοουθεσίας.

Χαῖρε κυβερνήτης Παρθένων Θεόληπτος.

Χαῖρε συμπολίτις Ἀγγέλων Ἰσαγγε-λος.

Χαῖρε στόμα τὸ γλυκύτατον διδασμάτων πρακτικῶν.

Χαῖρε ὄμμα τὸ γαλήνιον τεθλιμμένων καρδιῶν.

Χαῖρε παιδαγωγία ἱερῶς ἀσκουμένων.

Χαῖρε φωταγωγία τῶν ἐν σκότει κειμένων.

Χαῖρε σεμνῶν ψυχῶν χειραγώγησις.

Χαῖρε πολλῶν λυγρῶν ἐπανόρθωσις.

Χαῖρε ἐχθροῦ λοχάρῳ καθαρῆτις.

Χαῖρε παθῶν ὀχληρῶν ἀναιρέτις.

Χαίροις Μητὲρ Ἰσαγγελε.

Κατιδοῦσα Ὁσία, ὡς ἀκτίνα ἀγίαν θεοῦ Ἀγγέλου τὴν παρουσίαν, ὕμνεις τὸν τοῦ φωτὸς χορηγόν, τὸν τὴν γνώσιν τῶν κρυφίων σοὶ νειμαντα, ἀγγελικῇ ὁδηγίᾳ, εἰς θεραπείαν τῶν βοώντων.

Ἄλληλούϊα.

Λάμπουσα θεαυεῖα, πρακτικῆς θεωρίας, τῇ παννυχίᾳ ἱκετηρία, οἷα περ λαμπάδας φαινίνας, τὰς σὰς χεῖρας ὡς ὁ μέγας Ἀρσένιος, ἥρου θερμῶς τῷ Κτίστη σου· ᾧ προσάγεις τοὺς σοὶ βοώντας.

Χαῖρε ἀκτὶς οὐρανοῦ φέγγους.

Χαῖρε πυλὶς ἀκηράτου κάλλους.

Χαῖρε λαμπηδὼν θεωρίας καὶ πράξεως.

Χαῖρε ἀηδὼν ἐπιπνοίας τῆς χάριτος.

Χαῖρε χαρακτήρ καὶ μίμησις Μωϋσέως τοῦ κλεινοῦ.

Χαῖρε τύπος ἀπαράμιλλος Ἀρσενίου τοῦ σοφοῦ.

Χαῖρε ὅτι ἐκφαίνεις τὰ κρυπτά τῆς καρδίας.

Χαῖρε ὅτι παρέχεις τὰς διττάς ἱατρείας.

Χαῖρε ἀγνή τρυγῶν καὶ ἀμύαντος.

Χαῖρε ἀμνάς Χριστοῦ θεοσήμεντος.

Χαῖρε τερπνὴ ἀνθηδὼν ἐμμελείας.

Χαῖρε κλυτὴ χελιδὼν συντονίας.

Χαίροις Μητὲρ Ἰσαγγελε.

Μένεα κατὰ σοῦ πνέων τῆς κακίας ὁ ἄρχων, ἐπειράτῳ σε θίγειν ὁ ἄφρων, ἀλλ' ὠφλησε γέλωτα οἰκτρῶς στεροτέραν εὐρηκῶς σε ἀδάμαντος· Χριστῷ γὰρ ἀτενίζουσα οὐκ ἐπάσσω αἰὲ ψάλλειν.

Ἄλληλούϊα.

Νέαν ἐκ Καισαρείας, κακοήθως ληφθεῖσαν, ὑπὸ δαιμονικῆς συνεργείας, ἰάσω τῆς μάστιγος σεμνῇ, ἐπικλήσει Βασίλειος τοῦ μακάρος, καὶ Ἀναστασίας ἁμᾶ· διὸ ἔβόα σοὶ ἐμφρόνως·

Χαῖρε ἡ ῥώσις τῶν ἀσθενούντων.

Χαῖρε ἡ ῥύσις τῶν κακοβούλων.

Χαῖρε ἱαμάτων πηγὴ ἡ καλλίρρυτος.

Χαῖρε δωρημάτων ἐλαία καλλίκαρπος.

Χαῖρε σκὴνωμα πολύτιμον ἐνεργείας θεϊκῆς.

Χαῖρε μάχαιρα ἀμφίτομος συνεργείας μαγικῆς.

Χαῖρε ὅτι πασχόντων τὰς φωνὰς οὐ παρεῖδες.

Χαῖρε ὅτι δαιμόνων τὴν μανίαν καθ-εῖλες.

Χαῖρε ἐχθρῶν ἀσάρκων ὀλέτειρα.

Χαῖρε ψυχῶν ἀπόρων ἡ σῴτειρα.

Χαῖρε θερμὴ δεομένων προστάτις.

Χαῖρε κρητὶς κλονουμένων καὶ βάσις.

Χαίροις Μητὲρ Ἰσαγγελε.

Ξένων κατορθωμάτων, καὶ ποικίλων θαυμάτων, ὀφθεῖσα αὐτουργὸς θεοφύρε, ἐξενίζεις πᾶσαν ἀκοήν, τὴν τῶν μελλόντων προλέγουσα ἔκβασιν, τὰ πόρρω προγιγνώσκουσα, καὶ πείθουσα πάντας κραυγάζειν.

Ἄλληλούϊα.

Ὁλος ἐπλήσθη θάμβους ὁ θεόφρων ἀνάσσων, ἡνίκα σε ἀρρήτως κατεῖδε. Ξένως γὰρ ἐπιστάσα αὐτῷ, τὴν τῶν πρακτέων εἰσηγήσω πλήρῳσιν, ὁ δὲ συνεῖς τὸ κέλευσμα, ἔβόα σοὶ ἐνθους

τοιαῦτα.

Χαῖρε ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας.

Χαῖρε ὁ πλοῦτος τῆς συμπαθείας.

Χαῖρε τῆς εἰρήνης τερπνὸν καλλιέρημα.

Χαῖρε τῶν ἀθλῶν σεπτὸν ἀφομοίωμα.

Χαῖρε ἐμφανὲς προσόμιον τῆς μελ-λούσης ἀμοιβῆς.

Χαῖρε τηλαυγὲς διάγραμμα τῆς ἀγγελικῆς ζωῆς.

Χαῖρε κινδυνεύοντων ἀρωγὸς ὀξύτατη.

Χαῖρε κακουχουμένων βοηθὸς θερμότητι.

Χαῖρε ἡ λύσσα κρίσιν τὴν ἁδικόν.

Χαῖρε ἡ σώσσα αἷμα τὸ δίκαιον.

Χαῖρε κατ' ὄναρ ἡμᾶς νοουθετοῦσα.

Χαῖρε καθ' ὅπου τὰ κρείττω μύ-οῦσα.

Χαίροις Μητὲρ Ἰσαγγελε.

Πρὸς οὐράνιον ὕψος, αἰρομένην ὁσίως, αἱ ἄψυχοι κυπάρισσοι γνοῦσαι, ἔκλιναν οἷα περ λογικαί, τὰς κορυφὰς τῇ ὑψηλῇ σου χάριτι, δι' ἧς πρὸς ὕψος ἔνθεν, μυσταγωγεῖς τὰς ἐκβοῶσας.

Ἄλληλούϊα.

Ρόδον σε παρθένας, ὁ φωστὴρ τῆς ἀγγελίας, εἰδὼς ὡς ἀληθῶς Πανοσία, μὴλά σοι πέμπει ἀειθαλῆ ὦν τῇ τερπνότητι χαρὰς πεπλήρωσαι, τοῖς λόγοις σου ὡς ἄνθεσιν, εὐφραίνουσα τοὺς σοὶ βοώντας.

Χαῖρε λειμῶν χαρίτων ποικίλων.

Χαῖρε θημῶν προσόντων ἀρίστων.

Χαῖρε μυροθήκη σεπτοῦ ἀγίασματος.

Χαῖρε ἐπιστήμη πανάγνου διάκονος.

Χαῖρε μῆλον εὐδέστατον, σωφροσύνης ἡδυσμός.

Χαῖρε ὄρηξ ἀμαράντινος παραδεί-σου κυπρισμός.

Χαῖρε ὅτι ἐδρέψω ἀφθαρσίας τὸν στάχυν.

Χαῖρε ὅτι ἐδέξω τὴν θεόδοτον χάριν.

Χαῖρε λαμπὰς τῆς θείας χρηστό-τητος.

Χαῖρε νεκρὰ τῆς ἄνω τερπνότητος.

Χαῖρε πιστῶν ἀκασώδυνον ἄκος.

Χαῖρε Θεοῦ τιμαλφέστατον ἄγνος.

Χαίροις Μητὲρ Ἰσαγγελε.

Σώφρον ὦφθη καὶ ἔμφρων, ὁ ἐχθρῷ εἰξας τέως, Νικόλαος ὁ σὸς ὑπηρετής.

τῇ σῇ γὰρ ἐντεύξει πρὸς Θεόν, ἐκ τῆς δεινῆς ἀπὸ ἀλλήλας ὀχλήσεως· διὸ τῷ σὲ δοξάσαντι, ἐβόα Μητὴρ ἐν εἰρήνῃ, Ἀλληλούϊα.

Τὼν Ἀγγέλων τὴν θέαν, μειδῶσα ἰδοῦσα, προσκαλοῦντων σε πρὸς δόξαν θεϊαν, ἥστραψας ὡς ἥλιος λαμπρός, καὶ λαμπροφόρος τῷ Λόγῳ ἀνέδραμες, λαμπρύνουσα τῇ χάριτι, τοὺς λαμπρῶς σοι βοῶντας Μητὴρ.

Χαίρε Ὅσια ἡ Θεοφόρος.
Χαίρε Παρθένος λαμπαδηφόρος.
Χαίρε τῶν ἀδελφῶν Ἀγγέλων ἰσότης.
Χαίρε τῶν δόξων ἀπάντων ὁμόσκηνη.

Χαίρε συνδρομὴ πολὺφερνος ἀρετῶν ἀσκητικῶν.

Χαίρε συστοιχία ἑκπαγλὸς δωρεῶν πολυειδῶν.

Χαίρε ὅτι ἐν ὥρᾳ ἐκδημίας ἐκλάμπεις.

Χαίρε ὅτι τὰς φρένας τῶν ἐστίων ἀυγάξεις.

Χαίρε φωτὸς ἀδύτου συνόμιλε.

Χαίρε τρυφῆς ἀγῆρας συνέστιε.

Χαίρε τερπνοῦ κληρονόμου νυμφῶνος.

Χαίρε ἡμῶν ὁδηγὸς φωτοφόρος.
Χαίροις Μητὴρ ἰσαγγελε.

Υμνοὶς ἐπινικεῖσι καὶ ἀρώμασι θεῖοις, συστειλαντες τὸ θεῖόν σου σκῆνος, πᾶσα τῶν Ὁρθοδόξων πληθὺς, σὺν Ἀρχιερεῦσιν ἅμα καὶ Ἀρχουσιν, ὁσμῆς ζωῆς ἐπλήσθησαν τῷ σὲ δοξάσαντι βοῶντες.

Ἀλληλούϊα.

Φωτισμῷ τῷ ἀδύτῳ ἐντροφώσα ἀληκτικῶς εὐφραίνῃ ἐν τῇ δόξῃ Κυρίου· τάφος δὲ ὁ σὸς οἶα λειμῶν, ἀρωματίζει πιστῶν τὰ συστήματα, ἀχράντοις διαδόσεσι, πρὸς θεραπείαν τῶν βοώντων.

Χαίρε ὁσμὴ Χριστοῦ εὐωδίας.

Χαίρε τροπὴ ἐχθροῦ δυσωδίας.

Χαίρε ἀρωμάτων ἀδελφῶν διαπνευσίς.

Χαίρε παθημάτων παντοίων κατὰ λυσις.

Χαίρε γαλήνη ἡδύποια οὐρανίων οἰκτιρμῶν.

Χαίρε μυστικὴ ἀνάρρυσις ψυχοφθόρων μολυσμῶν.

Χαίρε ὅτι ἐκπλύνεις τῶν ψυχῶν τὰς κηλίδας.

Χαίρε θερμὸν ἡμῶν καταφύγιον.
Χαίρε στερεὸν ἐχθρῶν ὀλετήριον.

Χαίρε Χριστοῦ εὐκλεῆς παραστάτις
Χαίρε θερμὴ τῶν βοώντων προστάτις
Χαίροις Μητὴρ ἰσαγγελε.

Χάριν τὴν τῆς εἰρήνης, ἀναβλύζουσα Μητὴρ, ὡς ὕδωρ ἀληθὺς ζωηφόρον, τὸ τῆς μνησικακίας μῖστος, ὡς βορβορώδη κατακλύζεις ρυάκια, τῆς τοῦτου ρυπαρότητος καθαίρουσα τοὺς ἐκβοῶντας.
Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τοὺς πόνους, εὐφρομένην σε Μητὴρ, ὡς νύμφην τοῦ Σωτήρος δόξαν· σὺ γὰρ διὰ βίου καθαροῦ κατηγγυῆθης Χριστῷ ὡς ἀκήρατος. Αὐτῷ οὖν προσοικεῖωσαι, τοὺς ἐκβοῶντας σοὶ ἐκ πόθου.

Χαίρε Χριστοῦ ἐκλόγιον θεῖον.

Χαίρε ἡθῶν θεότιμον μύρον.

Χαίρε κοινῶν τῆς ἀδελφῶν λαμπρῶς.

τῆτος
Χαίρε θησαυρὸς τῆς ἐνθέου χρηστοτήτος.

Χαίρε στέφανε ἀνθόπλοκε εὐλαβῶν Μοναζουσῶν.

Χαίρε καύχημα περιδοξῶν ἀκραφῶν Ἀσκητριῶν.

Χαίρε μνησικακίας ἀναιρέτις τελεία.

Χαίρε τῆς ὁμοιοῦς δαψιλῆς χορηγία.

Χαίρε δι' ἧς κακίας ῥυσθῆσομαι.

Χαίρε δι' ἧς ἀγάπης πλησθῆσομαι.

Χαίρε ὧδης ταυτησὶ ἁρμονία.

Χαίρε ψυχῆς τῆς ἐμῆς θεραπεία.

Χαίροις Μητὴρ ἰσαγγελε.

Ὁ Παρθένων ἀκρότης, καὶ Ὅσιων παιδρότης, Εἰρήνην θεράπεινα τοῦ Λόγου (ἐκ Γ'). Τὰς τῶν λόγων ἡμῶν ἀπαρχάς, ὡς λογικὸν δεξαμένη θυμιάμα, ἐκ τῆς ἀλόγου μῆνιδος ἡμᾶς διάσωζε βοῶντας.

Καὶ αὖθις τὸ πρῶτον τροπάριον.
Τῇ ὑπερμάχῳ

Ὡς τῶν Ὅσιων καὶ Παρθένων ἀκροθίνιον.

Καὶ τῶν θαυμάτων κρήνην ὄντως πολυχεύμονα.

Ἀνυμνοῦμέν σε Εἰρήνη Ὅσια Μητὴρ.

Ἄλλ' ὡς τρόφιμος εἰρήνης τῆς τοῦ Πνεύματος.

Τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης διατήρησον.

Τοὺς βοῶντάς σοι.
Χαίροις Μητὴρ ἰσαγγελε.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὴν Ὅσιαν Εἰρήνην Χρυσοβαλάντου, τὴν θαυματουργόν

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσακούσων. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, τετράκις καὶ τὸ ἑξῆς τροπάριον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ φερωνόμῳ διαλάμπουσα κλήσει, τὰ τῆς εἰρήνης ἀγαθὰ πλουτοδότως Εἰρήνην παμμακάριστε ὁμβρίσον ἡμῖν· κόπασσον τὸν τάραχον τῶν δεινῶν νοσημάτων, σκέδασσον τὰ σκάνδαλα, τοῦ δολίου Βελιάρ, καὶ εἰρηναίαν δώρησαι ζωὴν, τοῖς προσιοῦσιν, Ὅσια τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἄνθρωποι· εἰμὴ γὰρ σὺ προτίστατο πρεσβεύουσα, τὴν ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων· τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους· οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώξεις ἅει, ἐκ παντοίων δεινῶν.

© Ν. Φαλμὸς καὶ ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
Εἰρήνης ἀξίωσον ἡμᾶς Εἰρήνη. Γερασίου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑμῶν διοδεύσας.

Εἰρήνης τὸν ἄρχοντα ἐκτενῶς, Εἰρήνη δυσώπει, εἰρηναίαν καὶ εὐσταθεῖ, ἡ μᾶς διανύειν πολιτείαν καὶ τοῦ ἐχθροῦ ἀποφεύγειν τὰ σκάνδαλα.

Ἰλὺς ῥυσθεῖσα τῆς κοσμικῆς σκανδάλων τοῦ βίου καὶ ἀπάσης ἐπιβουλῆς, καὶ γλώσσης δολίας καὶ δυσφήμου τοὺς προσιόντάς σοι Μητὴρ ἀπάλλαξον.

Ρευμάτων ἀδελφῶν τὸν γλυκασμόν, ψυχῆς φαρμαχθείσας, τῇ κακίᾳ τοῦ δυσμενοῦς, ἐπίσταξον Μητὴρ οὐρανόθεν, καὶ τὸν ἰὸν τῶν παθῶν ἀποξήρανον.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἄρρητος φύσις καὶ παντουργός, ὃ θαύματος ξένου! Συνεσχέθη ἐν σῇ γαστρὶ, σαρκὶ ἐνωθεῖσα ἀσυχύτως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν Παναμάμητε.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νυμφευθεῖσα τῷ Λόγῳ, ἀσκητικῶς πάνσεμνε, τὰ τῆς ἀλογίας μου νέφει

μακρὰν ἀπέλασον, ἐξ ὧν τῆς μῆνιδος ἡ δυσωδία πηγάζει, τὴν τοῦ θεοῦ Πνεύματος, σῶξιν μακρύνουσα.

Ἡ ἐκ ῥίξης εὐδῶδους, θεοπρεπῶς λάμψασα, τὰς τῆς ἀνομίας ἀκάνθας πρόρριζον ἐκτίλλων, ἐκ τῆς καρδίας μου, τῶν πρεσβειῶν σου σκαπάνη, καὶ φόβον τὸν ἔνθεον, ταύτῃ ἐμφύτευσον.

Σαρκικῶν ἀλγηδόνων, καὶ ψυχικῆς θλίψεως, πονηρευομένων ἀνθρώπων, πάσης φαυλότητος, καὶ συστρώφης χαλεπῶν, ἀπαρτρώτους, ἀπαύστως, Εἰρήνην διάσωζε, τοὺς εὐφρομούντας σε.

Θεοτοκίον.

Ἀπορρήτως ἐν μήτρᾳ τὸν τοῦ Πατρὸς σύνθρονον, Λόγον σαρκωθέντα ἀσπόρως, Ἀγνήν χωρήσασα, παθῶν στενώσεως πρὸς πλατυσμόν ἀπαθείας, τὸν νοῦν μου κυβέρνησον, Θεοχαρίτωτε.

Διάσωσον ἐκ δυσμενείας καὶ ἐχθρας θανατηφόρου, τοὺς πρὸς Σὲ μετὰ σπουδῆς καταφεύγοντας καὶ αἰτουμένους Εἰρήνην, τὴν σὴν πρεσβείαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτήσις παρὰ τοῦ Ἱερέως καὶ τὸ Κάθισμα.
Ἦχος β'. Πρεσβεῖα θερμῇ.

Ἡ σὴ ἀρωγὴ, ὡς μάχαιρα ἀμφίστομος Εἰρήνην σεμνὴν, γενέσθω τοῖς ἱκέταις σου, τὸς συμπλοκάς συγκόπτουσα, δυσμενεῖας ἀπάσης καὶ μῆνιδος· σὺ γὰρ Εἰρήνην νέμουσα ἡμῖν τῷ σάλῳ ἐπιτιμᾶς τῶν θλίψεων.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ξενοτρόπως ἀσκήσασα, ξένωσον τὴν νοῦν μου ἐκ πάσης μῆνιδος πονηρίας καὶ συγχύσεως, καὶ μνησικακίας Εἰρήνην ἔνδοξε.

Ἰυμάτων ἐπόμβρισον, Μητὴρ τὰς σταγόνας καὶ καταδρόυσιον, τοὺς φλογμῶ νόσων καὶ θλίψεων κατατηκομένους ἐχθροῦ τοῖς ἀνθράξιν.

Ὁραιώθης ποθήσασα, τὸν ὥραιον

Λόγον δν καθίκευε, ωραιώσαι τήν καρδίαν μου, καί τὰ τῆς σαρκός μου παῦσαι σκιρτήματα.

Θεοτοκίον.

Σωτηρίας λιμένα σε, Κόρη ἐπιστάμενος σοί ἀνέθηκα, τὰς ἀγκύρας τῆς ἐλπίδος μου μὴ οὖν ὑπερίδης τὸν προσφυγόντα σοι.

Ψδὴ ε'. Φωτίσιν ἡμᾶς

Ολη καθαρά, ὡς παρθένος πανακῆρατος, τῷ Νυμφίῳ ἡγγυηθῆς τῶν ψυχῶν, ὧ ἐγγύους μετανοίας μοι προσάγαγε.

Νέκρωσιν ζωῆς, ἐξανθήσασα θανάτων τὴν ἔτι ζῶσαν ἀμαρτίαν ἐν ἐμοί, καί πρὸς πτῆσιν ἀπαθείας με διέγειρον.

Ἦοτραψας ἐν γῇ, ὡς λαμπὰς τοῦ θεοῦ Πνεύματος, διαλύουσα τοῦ μίσους τὴν ἀχλὺν, καὶ ἀγάπης ἀνατέλλουσα τὴν ἑλλαμψιν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ τῆς ζωῆς ἀνεδείχθης Παναμύμητε διὸ νέκρωσον παθῶν μου τὰς ὁρμάς, καί τὸν νοῦν μου πρὸς ἐγρήγορον ἀνάστησον.

Ψδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ανάτειλον, ὁμονοίας ἡμέραν, καὶ εἰρήνης ἀληθοῦς τὰς ἀκτῖνας, τοῖς τοῦ θυμοῦ καὶ ὀργῆς ἐν τῷ σκότει, κατακείμενοι ἀπάτη τοῦ ὄψεως σοί γὰρ ἐδόθη πρὸς Θεοῦ, εἰρηνεῦν ἡμῶν τὴν διάστασιν.

Στομώσασα, τῷ τοῦ Λόγου ἔρωτι τῆς ψυχῆς σου τὰς κινήσεις Ὅσια, ξίφος ἐγένου ἐχθροῦς κατακόπτον, καὶ διχονοίας λιμνίζον τὸ ἄχυρον διὸ τῆς ἐχθρας ἐν ἐμοί, τὴν σφριγῶσαν κακίαν κατέβαλε.

Επίβλεψον, ἰλαρῶ σου ὀμματι, ἐφ' ἡμᾶς τοὺς σοὺς ἱκέτας Ὅσια, καὶ τὰς ὀδύνας ἡμῶν καὶ τὰς θλίψεις, ἐπικουφίζουσα τάχος ἀφάνισον, ἐν ὁμονοίᾳ τὴν ζωὴν συντηροῦσα ἡμῶν ἀσασίαν.

Θεοτοκίον.

Ισχύος, ἐνυποστάτου σκῆνωμα, ἐκ Πατρὸς προερχομένης ἀνάρχω, ἀναδειχθεῖσα θεόνυμφε Κόρη, τὴν ἀσθενοῦσαν καρδίαν μου νεύρουσας, πρὸς ἐρ-

γασίαν ὀρετῶν, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ δοξάζω σε.

Διάσωσον ἐκ δυσμενείας καὶ ἐχθρας θανατηφόρου, τοὺς πρὸς σὲ μετὰ σπουδῆς καταφεύγοντας, καὶ αἰτουμένους Εἰρήνην τὴν σὴν πρεσβείαν.

Ἀχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ὀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ Κεντάχιον
Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Παρρησίαν κεκτημένη πρὸς τὸν Νυμφίον σου, ὡς παρθένος Ὅσια φρονίμη καὶ ἔνθεος, μὴ ἐλλείπης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεῦν ἐκτενῶς, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης ὀργῆς καὶ πολυτρόπων πειρασμῶν, οἱ πιστῶς ἐκβοῶντές σοι, πρόφθασον ὡς Εἰρήνη καὶ δώρησαι τοῖς σοῖς δούλοις, συμβίωσιν εἰρηνικὴν καὶ ἀγάπην, ἀσασίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ προκείμενον.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραις τοὺς πόδας μου.
Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτὴν ὅς ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτὴν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὅς γὰρ ἂν ἐπαίσχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαίσχυνθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσὶ νινες τῶν ὧδε ἔσθηκότες, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθεῖαν ἐν δυνάμει.

Δόξα. Ταῖς τῆς Ὅσιας.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Προσόμοιον

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.
Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ορμημα ἀκάθεκτον καὶ τὰς κρυφίους ἐνέδρας, τοῦ δολίου δράκοντος, καθ' ἡμῶν ματαίωσον Εἰρηνώμε, καὶ δεινὸν θλίψων, τὰς ἐπαναστάσεις καταπαύον καὶ κόπασον ἅπαν σκευώρημα, καὶ διχοστασίας τὰ σκάνδαλα, εἰρήνην ἀσασίαν, ταῖς εἰρηνοδωροῖς πρεσβείας σου, πᾶσι χορηγοῦσα, Εἰρήνῃ τῶν Ὅσιων καλλονῇ, ὡς ἂν ἡσυχῶς βιώσαντες, δόξης ἐπιτύχωμεν.

Ψδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ράβδῳ τῶν πρεσβειῶν σου, τοὺς κυκλώσαντας κύνας τὴν τάλαινάν μου ψυχὴν, ἐκδίωξον Ὅσια, καὶ τῇ ἀντιτύπῃ, τῆς θερμῆς προστασίας σου, ἰκάνωσόν μου τὸν νοῦν, κατὰ τοῦ ἀντιπάλου.

Ἡλλοιώθην τὸ πνεῦμα, ἐνεκρώθην τὸ σῶμα ταῖς πρὸς τὸ χεῖρον ῥοπαίς· ἀλλ' ἄνωθεν μοι πρόσχε, καὶ ἴδε μοι τὴν θλίψιν, καὶ τὸν πόνον τὰ δάκρυα καὶ δρεξόν μοι σεμνὴ, σωτηριώδη χεῖρα.

Νοσημάτων παντοίων, παθημάτων ποικίλων, καὶ πειρασμῶν χαλεπῶν, δαιμόνων ἐπιπρείας, ἀνθρώπων πονηρίας, κακοτρόπων ἀπάλλαξον, τοὺς προσιόντας θερμῶς, Εἰρήνῃ τῇ σῇ σκέπῃ.

Θεοτοκίον.

Ἡ πανάμωμος Κόρη, ἡ τεκοῦσα τὸν Κτίστην καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός, ἐκ μώμου ἐγκλημάτων, καὶ σπύλων ἀμαρτάνων, τὴν ψυχὴν μου καθάρισον, ἵνα ὕμῳ σε ᾄει, τὴν Μεγαριτωμένην.

Ψδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Γαλήνην Μητέρα, τοῖς ἐν θαλάσῃ τοῦ βίου, κινδυνεύουσιν, ἐξαίτει οὐρανόθεν, τοῦτους κυβερνώσα, πρὸς ὁρμον σωτηρίας.

Ἐκ τῶν σκανδάλων, καὶ συστροφῶν ὀλεθρίων, περιφρουρήσον, ἡμῶν τὴν πολιτείαν, ταῖς τῆς ὁμονοίας βάρεσι μακαρία.

Περρυνωμένον τῇ κοινωνίᾳ τοῦ μίσους, ἀποκάθαρσον, τὸν νοῦν μου πανολβία, τῆς φιλαδελφίας, καθαρτικῇ ἀρδίᾳ.

Θεοτοκίον.

Ἀγιώσουνης, περιφανέστατε οἶκε καθ' ἀγίασον, ἡμῶν τὰς διανοίας, τῇ σῇ προμηθείᾳ, Παρθένε Παναγία.

Ψδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Συνδέσμων τῆς ἀγάπης σύνδεσον Ὅσια τοὺς ἐκλυθέντας ἀπάτη τῆς μήνιδος, τὴν ἀπ' ἀλλήλων διάστασιν διατέμνουσα.

Ἰάσεων χειμάρρουν βλύζουσα Ὅσια, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων τὰ τραύματα, ἀποκαθαίρεις δυνάμει τοῦ θεοῦ Πνεύματος.

Μανίας τοῦ δολίου, ἀτρώτους διατήρει, τοὺς προσιόντας Εἰρήνῃ τῇ σκέπῃ σου, πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης ἡμᾶς εὐθύνουσα.

Θεοτοκίον.

Υπάρχουσα λυχνία, φωτειδεστέρα τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος Δέσποινα τὸ νοερόν τῆς ψυχῆς μου ὄμμα καταύγασον.

Τό, Ἄξιον ἐστί. Καὶ τὰ Μεγαλυνάρια.

Τῶν Παρθένων στίφη καὶ Μοναστῶν ἄσμασιν ἐνθέοις, εὐφημήσωμεν εὐλοβῶς, τῆς Χρυσοβαλάντου Μονῆς τὴν Ἠγουμένην, Εἰρήνῃ τῶν θαυμάτων πηγὴν ἀκένωτον.

Τῆς Καππαδοκίας ἄνθος τερπνόν, καὶ Χρυσοβαλάντου, πολιοῦχος καὶ ὀδηγός, τῇ σῇ πολιτείᾳ ἐδείχθης τρισολβία, Εἰρήνῃ Ἐκκλησίας, λαμπὰς θεόφωτος.

Τὸ τοῦ σώματός σου κάλλος σεμνὴ, τῆς ψυχῆς ἐδήλου, τὸ ὠραῖον καὶ εὐανθοῦν· ὅθεν τῶν ἡθῶν σου, ὁ Κύριος ἡράσθη, καὶ ἄφθορον σε νόμῳ αὐτῷ ἡγάγετο.

Λάμπουσιν ἀγνείας σε τῷ φωτί, κατιδὼν Ὅσια, ὡς λυχνίαν φωτισθῇ, τὴν σὴν προεσιπίζει, οἰκείωσιν τῷ Λόγῳ προφητικῶς ὁ μέγας Ἰωαννίκιος.

Χαίροις τῶν Παρθένων ἡ καλλονῇ, καὶ Χρυσοβαλάντου, νυμφοστόλος θεοειδῆς τῶν Μοναζουσῶν τε, κανὼν ἐν ἐγκρατεῖ, Εἰρήνῃ μακαρία, Ἀγγέλων σύσκηνε.

Χαίροις τῆς Εἰρήνης μυσταγωγός, καὶ μνησικακίας, ἀναιρέτις ἡ κραταιά. Σὺ γὰρ τῶν σκανδάλων ἐκτρέψεις τὴν

μανίαν, ἡμᾶς ἐν ὁμοιοῖα, στερρῶς συν-
έχουσα.

Ρύου πολυτρόπων ἐκ συμφορῶν, καὶ
ἀρρωστημάτων, καὶ κινδύνων ψυχολα-
βῶν, τοὺς ἐν εὐλοβείᾳ θερμῶς ἐξαιτου-
μένους, Εἰρήνη θεοφόρε τὴν προστα-
σία σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.....

Τὸ τρισάγιον, καὶ τὰ ἀκόλουθα τροπάρια.

Ελέησον ἡμᾶς Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.
πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀπορροῦντες,
ταύτην σοὶ τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότῃ οἱ
ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δέξαι.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πε-
ποιθόμεν, μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα μηδὲ
μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπί-
βλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος καὶ
λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.
Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς Λαὸς
σου· πάντες ἔργα τῶν χειρῶν σου καὶ
τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοχίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλιν ἀνοι-

ξον ἡμῖν, εὐλογημένη Δέσποινα Θεο-
τόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ, μὴ ἀστοχήσω-
μεν. Ρυσθεῖμεν διὰ σοῦ τῶν περιστά-
σεων. Σὺ γὰρ εἶ, ἡ σωτηρία τοῦ γένους
τῶν Χριστιανῶν.

Εἶτα ἐκτενὴς παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ ἀπόλυ-
σις, μεθ' ἧν ψάλλομεν τὰ ἑξῆς:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντων προστασία εὐμενής, καὶ
καταφυγὴ ἐν ἀνάγκαις. Ὁσία πέλουσα,
πάντας ἀπολύτρωσαι, πάσης κακώσεως,
πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, καὶ ἀσθε-
νημάτων, πρὸς εἰρήνην ἔνθεον, ἡμᾶς
ἰθύνουσα, ὅπως ἐν συμπονοῖα συζῶν-
τες, φθάσωμεν Εἰρήνη εἰς μέτρον τῆς
πεποθημένης καταπαύσεως.

Δέσποινα πρόσδεσαι, τὰς δεήσεις
τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνα-
τίθμι, Μητὲρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με
ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἀ-
γίων, καὶ τῆς Θεοτόκου τὴν σὴν εἰρή-
νην δὸς ἡμῖν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μό-
νος οἰκτίρων.

ΜΕΡΟΣ Δ'
ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΗΜΩΝ ΕΙΡΗΝΗΣ
ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ
Τῆ ΚΗ' ΙΟΥΛΙΟΥ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μισοχρί-
στου, καὶ Φιλοχρύστου Θεοφίλου,
ἔμεινεν ἡ εὐσεβεστάτη καὶ θεο-
φιλεστάτη Θεοδώρα ἡ σύζυγός
του, διάδοχος τῆς Βασιλείας καὶ ὄχι τῆς
ἀσεβείας του. Ἦτις ἐστερέωσε τὴν ὀρθοδο-
ξίαν συγκροτήσασα τὴν Ἀγίαν ἐβδόμην
Σύνοδον, καὶ οὕτως ἀπέλαβε πάλιν ἡ Ἐκ-
κλησία μας τὴν εὐπρέπειαν τῶν Ἀγίων
Εἰκότων ὡς πρότερον· ἕως οὖν ἦτον ὁ υἱός
τῆς Μιχαὴλ ἀνήλικος, ἐκυβέρνα αὐτὴ ἡ
αἰοδιμος τὸ Βασίλειον. Ὅταν δὲ ἐφθασεν
ὁ Βασιλεὺς εἰς χρόνους, 13'. (12) ἡθέλησε
νὰ τὸν ὑπανδρεύσῃ καὶ ἔστειλεν ἀνθρώπους
εἰς διαφόρους τόπους, νὰ εὑρωσὶ τινὰ κό-
ρην ὡραίαν, εὐγενικήν καὶ ἐνάρετον νὰ
εἶναι ἀξία διὰ τὸ Βασίλειον. Τὸν καιρὸν
ἐκεῖνον εὐρίσκειτο εἰς τὴν χώραν τῶν Καπ-
παδοκῶν, μία ὄρη ὡραία πολλὰ καὶ ἐνά-
ρετος, ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς γεννηθεῖσα,
Εἰρήνη ὀνόματι. Τὴν ὁποίαν ἐπῆρασιν οἱ
Βασιλεῖς ἀνθρώποι χαίροντες χαίρουσαν,
ἐλπίζοντες, ὅτι αὕτη ἔμελλε νὰ γίνῃ βασί-
λισσα, διατὶ ἦτον κατὰ πολλὰ κοσμία καὶ
εὐτακτος· εἶχε δὲ καὶ μίαν ἀδελφὴν καὶ ἐ-
πῆγεν ἀντάμα τῆς. Τὴν ὁποίαν ἐπῆρε γυ-
ναῖκα ὁ ἀδελφὸς τῆς Βασιλίσσης Θεοδώ-
ρας, Βάρδας ὀνόματι. Καθὼς οὖν ὑπῆ-
γαιναν εἰς τὸ Βυζάντιον, ὅταν ἐπερνοῦσαν
τὸν Ὀλυμπον, ἀκούσασα ἡ Εἰρήνη διὰ
τὸν μέγαν Ἰωαννίκιον, ὅπου εἰς αὐτὸ τὸ
ὄρος ἡσκήτευσεν, πῶς ἦτον Ἅγιος ἄνθρω-
πος καὶ ὅσοι ἦσαν ἄξιοι τὸν ἔβλεπον. Εἰς
δὲ τοὺς ἄλλους ἦτον ἀόρατος. Ἐπαρεκά-
λεσε πολλὰ τοὺς Βασιλικούς ἀνθρώπους,
νὰ τὴν ὑπάγουν εἰς τὸν Ὅσιον, νὰ λάβῃ τὴν
εὐλογίαν του καὶ μετὰ βίας τὸ ἔσπερξαν.
Ἀνελθόντες οὖν εἰς τὸ ὄρος, τοὺς εἶδεν
ἀπὸ μακρὰν ὁ ὁσιος καὶ ὡς προσηρατικός ὁ-
ποῦ ἦτον, ἐγνώρισεν τὴν μέλλουσαν προκο-
πὴν τῆς κόρης, καὶ λέγει τῆς· καλῶς ἤλ-
θες δούλη τοῦ Θεοῦ, Εἰρήνη. Ὑπαγε εἰς
τὴν Βασιλεύουσαν χαίρουσα· ὅτι ἡ Μονὴ
τοῦ Χρυσοβαλάντου σὲ χρειάζεται, νὰ ποι-
μαίνῃς τὰς Παρθένους, ὅπου εἰς τὴν ταύ-
την εὐρίσκονται. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ κόρη
ἐθαύμασε τὸ προσηρατικὸν τοῦ ἀνδρός, πῶς
ἐγνώρισεν τὸ ὄνομά της καὶ τὴν μέλλουσαν
αὐτῆς κατάστασιν· ὅθεν πίπτουσα κατὰ
γῆς εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐξῆτα τὴν εὐλο-

γίαν του· καὶ ἀναστήσας αὐτὴν ὁ ὁσιος,
τὴν ἐστερέωσε μὲ λόγους πνευματικούς καὶ
μὲ εὐχὰς καὶ εὐλογίας τὴν ἐπορβόθησε
χαίρουσαν. Ὅταν οὖν ἐφθασεν εἰς τὴν βασι-
λεύουσαν εὐγίχην οἱ συγγενεῖς τῆς, ὅσοι
ἐκατοικοῦσαν ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἴ-
χασιν διαφόρους ἀξίας εἰς τὰ βασίλειον, ἄλ-
λος Πατρίκιος καὶ ἄλλος ἄλλην τιμὴν εἰς
τὴν σύγκλητον, μὲ τοὺς ὁποίους εὐγίχην
καὶ ἄλλοι ἄρχοντες φίλοι τοὺς καὶ τὴν ἐπ-
εδέχθησαν μὲ τιμὴν πολλήν ὡς ἔπρεπε·
ὁ δὲ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, ὅπου κα-
λεῖ τὰ μὴ ὄντα, ὡς ὄντα, καὶ τὰ ἀγένητα
ὡς γενόμενα, ὡκονόμενος καὶ ἐπῆρεν ἄλ-
λην κόρην εἰς γυναῖκα ὁ Ἐπίγειος Βασι-
λεὺς ὀλίγας ἡμέρας πρότερον, πρὶν νὰ
φθάσῃ ἡ Εἰρήνη εἰς τὰ Βασίλειον· διὰ νὰ
τὴν ἐπάρῃ αὐτὸς ὁ αἰώνιος καὶ ἀθάνατος
εἰς τὸν οὐράνιον θάλαμον· ὅθεν καὶ ἡ θαυ-
μασία κόρη δὲν ἐλυπήθη εἰς τοῦτο ποσῶς,
ἀλλὰ μάλλον καὶ ἠνυχάριστα τῷ εὐεργετῇ
Θεῷ, πῶς ἐφώτισεν τὸν βασιλεῖα καὶ ἐπῆρεν
ἄλλην ὁμοῦζον. Πολλοὶ ἄλλοι μεγιστάνες
καὶ ἄρχοντες οἱ πρῶτοι τῆς συγκλήτου καὶ
τῆς πόλεως πλουσιώτεροι, τὴν ἐζήτησαν
εἰς γυναῖκα διὰ τὴν πολλὴν αὐτῆς ὡραιό-
τητα καὶ διὰ τὴν τοῦ γένους τῆς περιφά-
νειαν, ἀμὴ αὕτη ποσῶς δὲν ἡθέλησε, μόνον
τὸν οὐράνιον Νυμφίον πανσόφως ἐπόθησεν
ἡ αἰοδιμος, καταφρονοῦσα ὅλα τὰ πρόσ-
καιρα καὶ ἐπίγεια· ὅθεν καθ' ἑκάστην ἡ
σκόπευεν, καὶ ἐγύρευεν τόπον ἀρμόδιον, νὰ
περάσῃ τὴν ζωὴν τῆς ἀτάραχα καὶ θεά-
ρεστα. Ὅφρα ποτε δὲ ἐνεθυμήθη τοῦ μεγά-
λου Ἰωαννικίου τὴν πρόρρησιν, καὶ στέλ-
λει ἀνθρώπους, νὰ ἰδοῦσι τὴν μονὴν τοῦ
Χρυσοβαλάντου, πῶς εὐρίσκειτο· οἷτινες ἰ-
δόντες τὴν θέαν τοῦ τόπου, τὴν εὐκрасίαν
τοῦ ἀέρος, τὴν θαυμασίαν πολιτείαν τῶν
Παρθένων καὶ ἄλλα παρόμοια, ὑπέστρεψαν
εἰς τὴν Κυρίαν τοὺς διηγούμενοι τῆς μο-
νῆς τὰ ἐξαίρετα καὶ ἐξόχως πῶς ἦτον, κατὰ
τὸν πόθον αὐτῆς εἰς τόπον ἡσυχον καὶ εὐ-
ἀρμόστον. Ἡ δὲ ὡς ἤκουσε ταῦτα ἐχάρη,
καὶ διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅσα εἶ-
χεν, οὐ μόνον ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς πλου-
σια ῥούχα καὶ χρυσὰ στολισίδια, ἀλλὰ καὶ
ὅσα τῆς ἐχώρισεν ἡ βασίλισσα φιλοτίμως ἀ-
τίμητα πράγματα· καὶ ἐλευθερώσασα τοὺς
δούλους καὶ σκλάβους τῆς, προσήλθε προ-

θύμῳ εἰς τὸ ῥηθὲν μοναστήριον καὶ ἔκοψε τὰ μάλ्लια τῆς, ὅπου ἦσαν ὡς χρυσοὶ κλῶμα ξανθὰ καὶ εὐμορφά, μετὰ τὰ ὁποῖα ἀντάμα ἀπέδριψε πᾶσαν κοσμικὴν ματαιότητα καὶ πᾶν ἐπίγειον φρόνημα καὶ ἐνδύεται ῥᾶσα τριχίνα ἢ τρυφερὴ καὶ εὐγενεστάτη καὶ παγκάλλος, σηκώσασα προθύμως τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ, τὸν Χρηστὸν καὶ γλυκύτατον, καὶ ὑποτάσσεται εἰς ὅλας τὰς ἀδελφαῖς μετὰ θαυμασίαν ταπεινότητα, ὑπηρετοῦσα, εἰς ὅλας τὰς χρεῖας τῆς μονῆς ἐπιμελημένα καὶ ἄσκητα χωρὶς τινὸς ἀντιλογίας ἢ πάνσοφος καὶ ποσῶς δὲ ἐσπλογίζετο τὴν εὐγένειαν τοῦ γένους τῆς, ἀλλὰ ἔκαμνε τὰς εὐτελεσεύρας ὑπηρεσίας ἀγύγιστα. Εἶχεν εἰς τὴν ψυχὴν πολλὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν κατανύειν καὶ εὐφροσύνην χαρμόσυνον· ἡ δὲ καθηγουμένη ὡς ἐνάρετος ὅπου ἦτον καὶ αὐτὴ, καὶ δόκιμος εἰς τὰ πνευματικὰ ἀγωνίσματα τὴν ἐσυμβούλευε καὶ ἐπαρακίνα εἰς τὸ καλὸν πάντοτε· πρὸ πάντων δὲ εἶχε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ὅπου τὴν ἔσκεπε μυστικῶς, καὶ τὴν ἐδίδασκε τὰ συμπερόντα, χωρὶς τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ τελήσῃ κανένα καλὸν ὁ ἄνθρωπος, καθὼς εἶπεν αὐτὸς ὁ Κύριος. Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. Καὶ ὁ μόνον ἐν ἐμοὶ κάγω ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, καὶ τὰ ἐξῆς. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ αἰμυνητος, ὡς γῆ καλὴ, καὶ εὐχρηστος εἰς Χριστὸν ἐκαρποφόρησε καὶ τοσοῦτον ἠντηρέσθη τοῦ Θεοῦ καὶ πάσης τῆς ἀδελφότητος. ὅπου ὅλας τὴν ἐθαυμάζονταν, ὅτι ὡς περὶ νὰ τὴν εἴχαι σκλάβαν ἀγοραστὴν μετὰ ἀργύρια, οὕτως ὑποτάσσεται εἰς ὅλας μετὰ ἀνείκαστον ταπεινότητα, καὶ καμμία δὲν ἔσκανδαλίσεν, οὐτε ἐλύπησε πώποτε. Ὅθεν ὅλες τὴν ἀγαποῦσαν καὶ τὴν εἴχαι κατὰ τὸ πρόπον εἰς πολλὴν εὐλάβειαν. Ἡ ὁποία οὐ μόνον εἰς τὰς σωματικὰς ὑπηρεσίας ἦτον ἄσκητος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς τοῦ Πνεύματος περισσότερον. Καὶ δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν κοινὴν ἀκολουθίαν πώποτε καὶ πάλιν εἰς τὸ κελλὶον τῆς ἀνέγνωθε βίους ἐναρέτων ὁσίων, διὰ νὰ μιμηταὶ τὴν πολιτείαν τους καὶ νὰ διδάσκῃ τὰς ἀδελφὰς νὰ ταῖς παρακινᾷ εἰς ὅμοια κατορθώματα. Λοιπὸν καθὼς ἀνέγνωσε μίαν ἡμέραν τὸν βίον τοῦ μεγάλου Ἀρσενίου καὶ εἶδε πῶς ἐστέκετο πολλὰς ἀπ' ἐσπέρας ἕως τὸ πρῶτ' προσευχόμενος ἐξήλωσε ταύτην τὴν πράξιν καὶ θαυμασίαν ἀρετὴν ὡς ἀγγελουμένην. καὶ ἐξήτησεν ἀπὸ τὴν καθηγουμένην συγχώρησιν νὰ ἐπιχειρηθῇ τοιοῦτον ἀγὼνα ἐπίπονον. Ἡ ὁποία τὸ πρῶτον

μὲν ὠκνευε νὰ τῆς δώσῃ συγχώρησιν, διὰ τὴν ἐφοβᾶτο μήπως καὶ τῆς ἔλθῃ ἀσθένεια διὰ τὸν πολλὸν κόπον τοῦ ἀγωνίσματος. Ἀμὴ πάλιν ὑστερα δὲ τὴν εἶδε, πῶς εἶχεν εἰς αὐτὸ προθυμίαν ἀνείκαστον, τῆς ἔδωκε θέλημα, γυμνάσασα τὴν πολλὴν αὐτῆς ταπεινοφροσύνην καὶ μετριότητα. Ἀρχισεν οὖν αὐτὸν τὸν ἀγῶνα τὸν ὑπερᾶνθρωπον καὶ ἐπίπονον, ὅταν δὲν εἶχεν ἀκόμῃ ἕνα χρόνον σωστὸν εἰς τὸ μοναστήριον, ἀλλὰ ἡ Θεία χάρις τὴν ἐδυνάμωκε καὶ τόσον ἐπρόκοψεν εἰς αὐτὸ τὸ ἀγώνισμα ὅπου ἐστέκετο πολλὰς φορὰς ἀπὸ τὸ βράδυ ἕως τὸ πρῶτ', ἔχουσα τὰ χέρια ὡς ὁ Μωϋσῆς ἀπάνω ὑψούμενα. καὶ ὅλην τὴν νύκτα προσήχετο. Πολλὰς δὲ πάλιν ἀπὸ τὸ ταχὺ, ἕως νὰ βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος, καὶ ἄλλαις φορὰς ἐστέκετο ὅλον τὸ νυχθήμερον καὶ ποσῶς δὲν ἐσάλευεν· ἡ δὲ ἡγουμένην περισῶς ἐθαύμαζε· ὅταν οὖν ἐπέραςαν χρόνοι τρεῖς ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ὅπου ἤρχισεν τοιοῦτον ἀγώνισμα, βλέποντάς τὴν ὁ μισόκαλος διάβολος ἐδυσφόρει, καὶ κατὰ πολλὰ ἐπικραίνετο, καὶ ἔπασχε νὰ τὴν παγιδεύσῃ εἰς κανένα πτώμα ψυχῆς, ἀμὴ δὲν ἐδύνετο ὡς ἀδύνατος, ὅτι ὅλα τὰ πάθη ἐνίκησεν ἡ αἰοιδίμος, καὶ τόσον ὑπέταξε τὴν σάρκα τῷ πνεύματι, ὅπου ἐκαταφρόνησεν ὅλα τὰ σωματικὰ καὶ τὰ ἐμίσησεν ὁλότελα τὴν τρυφὴν λέγω, τὴν δόξαν, τὰ χρημάτα, καὶ ἐνδύματα. Καὶ δὲν εἶχεν ἱμάτιον δευτέρου. Μόνον ἕνα, ὅπου τὸ ἔβανε τὴν Ἁγίαν Λαίπρα καὶ κινούριον, καὶ τὸ ἐφόρη ἕνα χρόνον, χωρὶς νὰ τὸ εὐγάλῃ ὁλότελα, οὐτε τὸ ἐπλυνε, μόνον πάλιν τὸ Ἅγιον Πάσχα ἔβανεν ἄλλο κινούριον, καὶ τὸ παλαιὸν ἐχάριζε τινὸς πένητος. Ἡ δὲ τροφὴ τῆς ἦτον μόνον ψωμί, καὶ νερόν μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν, καὶ ὀλίγα λάχανα. Τὴν δὲ δόξαν τοσοῦτον ἐκαταφρόνησεν, ὅπου ἐκαταδέχεται, καὶ ἐκαθάριζε τὰ ρυπάσματα, ἡγουν ταῖς ἀνάπαισας, καὶ ποσῶς δὲν ἐσπλογίζετο τὴν εὐγένειαν τοῦ γένους τῆς. Μὴ δυνάμενος οὖν νὰ τὴν νικήσῃ ὁ δαίμων μετὰ τὸ ἔργον, νὰ τελήσῃ κανένα ἁμάρτημα, ἔσπερνε εἰς τὴν διανοίαν τῆς ζιζάνια, ἐνδυμίζωντάς τῆς τὴν προτέραν ἀπόλαυσιν, καὶ τὴν ἐπαρακίνα εἰς τὰς σαρκικάς ἡδονάς ὁ μισάνθρωπος, ἀλλὰ εἰς μίαν ἐβασανίζετο ὁ ἀδύνατος, ὅτι αὐτὴ ἐγνώριζεν ὡς γνωστὴ καὶ τὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἐξωπολογεῖτο τὴν προσβολὴν εἰς τὴν καθηγουμένην, καὶ οὕτως ἐλυτρώνετο ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τοῦ δαίμονος καὶ ἡγωνίζετο ὡς τὸ πρότερον.

Καὶ μίαν νύκτα καθὼς ἤρχετο πρὸς

τὸν Θεὸν κατὰ τὴν συνθήειαν, ἐμετασχηματίσθη ὁ δαίμων. Καὶ ἔγινεν ὡς ἀράτης μαῦρος, καὶ ἄσχημος. Καὶ τὴν ὕβριζεν ἀπομακρὰν φοβερίζοντας, νὰ τὴν κακοποιήσῃ ὁ ἀσθενής, καὶ ἀδύνατος, καὶ τῇ ἔλεγε ταῦτα καυχώμενος. Μετ' ἐμοῦ πολεμῶς ἀντιγυνάκω, καὶ μάντισα· καρτέρησον ὀλίγον, νὰ γνωρίσῃς τίς εἰμαι, καὶ τὴν μεγάλῃν μου δύναμιν. Αὐτὰς, καὶ ἄλλας ὕβρεις ὁ πολυμήχανος λέγωντας, ἔκαμεν ἡ Ἁγία τὸν σταυρὸν τῆς, καὶ παρευθὺς ὁ φανερὸς ἀφανὴς ἐγένετο· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τῆς ἤλθαι λογισμοὶ δυνατώτεροι, καὶ δεινῶς τὴν ἐτάραξαν, καὶ τόσον τὴν ἐπολέμησεν ὁ πολέμιος, ὅπου τὴν ἔβαλεν εἰς ἀμνηχανίαν ἀνείκαστον. Ὅθεν πίπτουσα καταγῆς προσήχετο μετὰ δακρύων πρὸς Κύριον, ἐπικαλούμενη τὴν παντοδύναμον Θεοτόκον εἰς βοήθειαν, καὶ τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὁ ναὸς τῆς μονῆς ἐκεῖνης ἐκτίσθηκεν. Οὐ μόνον τοῦτους, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς Ἁγίους ἐπροσκαλεῖτο, νὰ τὴν λυτρώσων ἀπὸ τὰς δαιμονικάς ἐπιβουλάς, καὶ τὰς ἀκαθάρτους προσβολὰς. Καὶ ἤρχετο πρὸς τὸν Θεὸν ταῦτα λέγουσα. Παναγία Τριάς παντοδύναμε τῇ μεσσητείᾳ τῆς Θεοτόκου. Καὶ τῇ προσεβίαι τῶν ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, καὶ πασῶν τῶν οὐρανίων δυνάμεων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων βοήθησον τῇ δούλῃ σου, καὶ λυτρώσαι με ἀπὸ τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ δαίμονος· οὕτως ἤρχετο πολλὰ νυχθήμερα μετὰ θερμότητα δάκρυα, ἕως οὗ ἤλθεν ἄνωθεν θεῖα ἔλλαμψις, καὶ ἐπισκίασεν τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ἐδίδωκε τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς. Καὶ μείνας τοῦ λοιποῦ ἀνενόητος, ἡγωνίζετο περισσότερον, καὶ ἐδούλευε τοῦ Θεοῦ προθυμότερα, ὅπως βλέπωντας τὸν πολλὸν τῆς πόθον, τὴν ἀντάμειπε μετὰ χαρίσματα πλούσια, καὶ ἔγινε καθολικὰ σκεῦος ἐκλογῆς, ὡς ὁ μέγας Παῦλος. Καὶ ἀγγεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔχουσα εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς τὸν Χριστὸν ζῶντα, καὶ μένοντα. Καὶ δὲν ἔξῃ πλέον κατὰ τὴν σάρκα. Ἀλλὰ εἰς τὸν Χριστὸν ἐν Πνεύματι, καὶ ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὴν κατὰ τὸν Ἀπόστολον, καὶ ἔγινεν ὅλη πεφωτισμένη, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν φωτιστικὴ. Καὶ ὁδήγησε πολλὰς ψυχὰς πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, προσάγουσα ὡς στόμα Θεοῦ τοὺς ἀναξίους ἀξίους πρὸς Κύριον. Ἐγινεν οὖν εἰς ὅλους τῆς συγκλήτου, καὶ ἐξόχως εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ παρθένους περιβήτητος. Καὶ ἔτρεχαν εἰς αὐτὴν καθ' ἑκάστην ἀμέτρηταις, τὰς ὁποίας ἐδίδασκεν μετὰ

σὴν σύνεσιν, καὶ γλυκύτητα. Ὅπου ἀρνήθησαν πολλὰς τὸν κόσμον, καὶ ἐκουσούθησαν εἰς ἐκεῖνο τὸ Ἅγιον μοναστήριον. Ἀλλὰ, καὶ οἱ δαίμονες δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ πλησιάσωσιν, ἀμὴ ἔφευγον ἀπὸ ταύτην ὡς ἀπὸ πυρὸς διακόμενοι. Τὸν καιρὸν ἐκείνον ἡ καθηγουμένη ἡσθένεσε. Καὶ ἐσυνάχθησαν ὅλαις εἰς τὸ κελλὶον τῆς κλαίονσαι διὰ τὴν ἐγνώρισαν, ὅτι ἤλθεν τὸ τέλος τῆς, καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἐνάρετος, ἐλυποῦνταν πρὸς ταύτης ὑστέρησιν. Ἀμὴ πλέον ἀπὸ ταῖς ἄλλαις ἐκλαίει ἡ ταπεινόφρων Εἰρήνη, καὶ ἐπαδύρετο, καὶ ἀπλῶς ὅλας ἐδρηνοῦσαν ἀπαρηγόρητα. Ἡ δὲ ἀρρωστος εἶπε πρὸς αὐτὰς μετὰ πόθου. Μὴ λυπάσθε διὰ λόγον μου, ὅτι ἔχετε καλὴν ἡγουμένην ἀξιώτερον ἀπὸ ἐμένα, καὶ συνετώτερον, καὶ εἰς ταύτην ὁλοφύγως ὑποτάσσασθε. Τὴν ἀδελφὴν μας λέγω Εἰρήνην τὴν θυγατέρα τοῦ φωτός. Τοῦ Ἰησοῦ τὴν ἀμνάδα, τὸ σκεῦος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καὶ μὴ κάμειτε ἄλλην προσεστῶσαν ἐξ ἀποφάσεως. Ταῦτα προστάξασα τὴν τελευταίαν τῆς ὥραν εἶπεν πρὸς τὸν Δεσπότην. Δόξα τῷ ἐλέει σου Κύριε. Καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, ὅπου τῆς ἐπαρσάσκονταν. Ἡ δὲ ὁσία Εἰρήνη δὲν ἦτον ἐκεῖ ὅταν εἶπεν ἡ ἡγουμένη τὰ ἄνωθεν λόγια διὰ λόγον τῆς ὁμοίας, καὶ αἱ μοναχὶ δὲν τῆς ἀνέφερον τίποτε, διὰ νὰ μὴ φύγῃ ὡς ταπεινόφρων, καὶ ἀνενόητος. ὅτι ὅλας ἔξευραν τὴν καλὴν τῆς γνώμην, καὶ τὴν πολλὴν μετριότητα. Μόνον ἀφ' ἐνταφίαν τὴν νεκράν ὡς ἔσπερεν, ἐσυνάχθησαν ὅλαις εἰς τὸν ναὸν, καὶ προσήχονταν, νὰ ταῖς φωτίσῃ ὁ Κύριος, καὶ ψηφίσουν ἐκείνην, ὅπου ἀρᾷ τῆς Βασιλείας του καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν ἐπροστάξαν αἱ γερόντισσαι, νὰ ὑπάγουν ὅλαις εἰς τὸν Πατριάρχον, νὰ ψηφίσῃ ὁποῖαν τὸν φωτίσει ὁ Κύριος· ἦτον δὲ τότε Ἀρχιεπίσκοπος ὁ ὁμολογητὴς Μεθόδιος, ὅστις ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς πρώην εἰκονομάχους διὰ τὸν Ὀρθοδοξίαν πολλὰ παιδεύματα, καὶ ἐβίασταν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ σῶμα τοῦ Κυρίου τὰ στίγματα. Καὶ θαύματα ἔκαμε, καὶ καθολικὰ εἶχε Πνεῦμα Ἅγιον, καὶ ἐγνώριζε τὰ μέλλοντα· ὅταν οὖν ἐκίνησαν αἱ ἄλλαις ἀδελφαῖς νὰ ὑπάγουν, δὲν ἤθελεν ἡ Εἰρήνη, νὰ ἀκολουθήσῃ, προφασίζομένη διαφόρους αἰτίας, καὶ ἐμπόδια, καὶ μετὰ βίας τὴν ἐπήρασαν· ὅταν δὲ ἐφθασαν εἰς τὸν Πατριάρχον, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν, τὰς ἡρώτους ποῖαν ἀπὸ ὅλαις διὰ προσεστῶσαν προσέκριναν. Αἱ δὲ ἄ-

πεκρίθησαν. Οὐδὲ μίαν δέσποτα Ἄγιο. Μόνον εἰς τὸν Θεὸν πρῶτον ἐλπίζομεν, καὶ δεύτερον εἰς τὴν ἀγιοσύνην σου, ὅπου ἔχεις Πνεῦμα Ἅγιον, νὰ ψηφίσῃς ἡγίνα σὲ φωτίσει ἡ χάρις του. Ὁ δὲ Θεοφόρος ἀπεκρίνατο λέγωντας, ἐγὼ ἡξέυρω, πῶς δλαὶς δρεγέσθε, καὶ θέλετε τὴν τιμὴν, καὶ σεμνοτάτην Εἰρήνην. Καὶ καλὴν γνώμην καὶ θεάρεστον ἔχετε. Καὶ δόξαν νὰ ἔχη ὁ Κύριος, ὅπου μοῦ φανέρωσε τὰς ἐναρέτους πράξεις αὐτῆς τῆς δούλης του· τοῦτα ἐκείναις ὡς ἤκουσαν, ἐθαύμασαν, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν λέγουσαι. Ὅντως ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς τὴν μακαρίαν ψυχὴν σου, καὶ σὲ φωτίζει, καὶ φανερώνει σου τὰ ἀπόκρυφα. Εὐθὺς οὖν ἐγεγρεῖς ἀπὸ τὸν θρόνον ὁ Ἄγιος ἔλαβε θυμιατήριον, καὶ εὐλογήσας τὸν Θεὸν μετὰ τὴν πρέπουσαν ἑνμφδίαν, χειροτόνησε τὴν Εἰρήνην Ἱεροδίακονον τῆς Μεγίστης Ἐκκλησίας, ἡξέυρωντας ἀπὸ Πνεύματος ἁγίου, πῶς ἦτον καθαρὰ, καὶ ἁμωμος. Ἐπειτα, καὶ ἡγουμένην ἐσφράγισε. Καὶ διδάσκωντάς τιν πῶς νὰ πορευέται, νὰ καθοδηγῇ, καὶ νὰ ὀδηγῇ ταῖς ἀδελφαῖς εἰς νοήν σωτήριον, ἀπέλυσεν ἐν εἰρήνῃ τὴν Εἰρήνην, καὶ τὴν λοιπὴν ἀδελφότητα. Καὶ αὐταὶ μὲν ἐπορεύονταν χαίρουσαι. Ἡ δὲ Εἰρήνη ἔκλαιε, νομίζουσα διὰ τὴν πολλὴν αὐτῆς μετρίότητα, πῶς ἔλαβε τὴν ἀξίαν ἀνάμνησιν. Αἱ δὲ λοιπαὶ ἐθαυμάζονταν. καὶ τὴν ἐπαρηγόρουν λέγουσαι. Μὴ λυπᾶσαι διὰ τὴν προστασίαν δέσποινα. Ὅτι ἡμεῖς δὲν εὐχαρίνομεν ἀπὸ τὴν ὑπακοὴν σου πώποτε. Καὶ σοὺ βηθηθῶμεν μετὰ Θεὸν κατὰ Θεὸν ὡς δυνάμεθα. Ἀφοῦ γοῦν ἔφθασαν εἰς τὸ μοναστήριον, εὐχαρίστησαν τὸν Κύριον, καὶ ἐφιλεῦθησαν. Ἐπειτα τὴν ὑπῆγαν εἰς τὸ ἡγουμένην χαίρουσαι, ἡ δὲ κλαίονσα ἐκλείσει τὴν θύραν, καὶ πίπτουσα κατὰ γῆς προσήγγετο δακρυροοῦσα, καὶ ἔλεγε. Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἡ θύρα τῶν προβάτων, ὁ ὀδηγός μας, καὶ διδάσκαλος, βοήθησόν μου τῆς δούλης σου, καὶ τοῦτου τοῦ μικροῦ ποιμνίου σου, καὶ λύτρωσάί μας ἀπὸ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ νοητοῦ λύκου. Ὅτι ἡξέυρεις τὴν ἀσθένειάν μας, πῶς δὲν ἔχομεν δύναμιν ἀπὸ λόγου μας, νὰ τελέσωμεν τὸ ἀγαθόν, χωρὶς τῆς σῆς βοηθείας καὶ χάριτος· οὕτως ἤχητο πολλὴν ὥραν πρὸς Κύριον. Ἐπειτα στρέφει τὸν λόγον, καὶ πρὸς τοῦ λόγου τῆς λέγουσα. Ἄραγε ταπεινὴ Εἰρήνη γνωρίζεις τὸ φορτίον, ὅπου ἔθεσεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ὄμω σου; ψυχὰς ἐπιστάθης, διὰ τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ ἔγι-

γεν ἄνθρωπος, καὶ ἔχουσε τὸ πανάχραντον αὐτοῦ αἷμα, καὶ πολυτίμητον· ἐάν οὖν ἔχη νὰ δώσῃ πᾶς ἕνας διὰ ἓνα ψυχοβλαβῆ, καὶ ἀργὸν λόγον, λόγον πρὸς τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ποταπὴν κόλασιν λαμβάνεις ἐσὺ, ὅπου ἔλαβες τοσούτων ψυχῶν φροντίδα, καὶ μέριμναν, ἐάν ἀμελήσεις εἰς αὐτὸ, καὶ κολασθῇ μία ψυχὴ ἐξ ἀπροσεξίας σου τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ὁλος ὁ κόσμος ἀντάξιός· καθὼς εἶπεν αὐτὸς ὁ Κύριος; ἀγρύπνια λοιπὸν καὶ νήστευε, προσεύχου καὶ πρόσχε ἀπὸ τὴν σήμερον, περισσότερον, νὰ μὴ γένῃ τὸ ἐλάττωμά σου, καὶ πταίσιμον ἀφορμὴ ἀπολείας εἰς τινα ἀδελφὴν. Καὶ πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἰς τοῦ λόγου σου. Ὅπου λέγει, ὅτι ὁπόταν ὀδηγᾷ τυφλὸς τυφλόν, πίπτουσιν εἰς τὸν λάκκον ἀμφοτέρω.

Οὕτως οὖν ἡγωνίζετο περισσότερον, ἡμέρας πολλὰς εὐχομένη καὶ νηστεύουσα, καὶ τόσας γονυκλισίας καὶ μετανοίας ἔκαμνεν, ὅπου ἔπερνα ὅλην τὴν νύκτα πολ- λίκις καὶ δὲν ἔδιδεν τῆς σαρκὸς δόλην ἀνάπαυσιν, διὰ νὰ σπλαγχνισθῇ τοὺς πόλ- λους τῆς κόπους ὁ Κύριος νὰ τῆς δίδῃ σύνεσιν, νὰ κυβερνᾷ τὴν ποιήντην θεάρεστα· καὶ οὕτω κατὰ τὸν πόθον τῆς τὴν ἐσώφισεν ὁ Κύριος. Καὶ ἐκινέβονα ταῖς ἀδελφαῖς θαυμασιώτατα καὶ τὰς ἐδίδασκεν μετὰ τόσην σοφίαν, ὅπου ἐπερίσσευσεν εἰς τὸ γένειν τοὺς διδασκάλους καὶ ῥήτορας· καὶ πρὸς πίστωσην τούτου, ἀκούσατε ὀλίγα τινὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ παραγγέλματα καὶ νουθεσίας, ὅ- ποῦ τὰς ἔλεγεν.

Ἡξέυρω καλὰ ἀδελφαὶ ἐν Χριστῷ καὶ τίμια Θεῷ ἀναθήματα, ὅτι δὲν ἦτον πρό- πον καὶ εὐλογον, νὰ σὰς διδάσκω ἐγὼ ἡ ἀ- ναξία καὶ ἀγρόματος. Ἀμὴ ἐπειδὴ τὰ κρί- ματα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξερευνήτα καὶ ἀ- κατανόητα καὶ ὀκνητόμηνα ἡ χάρις του νὰ γένω προσεστώσα ἐγὼ ἡ εὐτελής δούλη σας. Παρακαλῶ σας, νὰ μοῦ ὑπακούετε, καὶ νὰ ἀκούετε τοὺς λόγους τῆς ἐμῆς ταπεινώσεως. Ὅτι ἐάν δὲν φυλάξωμεν τοὺς νόμους καὶ τάξεις τούτου τοῦ σχήματος ὅπου φοροῦμεν καὶ νὰ κάμωμεν ὅσα ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ Ἀγγέλων ἐτάξαμεν, οὐδὲν ὠφελοῦμεσθαι. Καθὼς καὶ ἡ πίστις χωρὶς ἔργων εἶναι νε- κρὰ ὡς ἤκούσαμεν. Ὁ Κύριος ἔταξε, νὰ μὰς δώσῃ διὰ τὸν ὀλίγον κόπον, ὅπου ὑ- πομείνωμεν ἐδὼν πρόσκαιρα, Οὐρανῶν Βα- σιλείαν, καὶ ζῶν ἄτελευτητον, τροφὴν ἀ- κήρατον καὶ ἀπόλαυσιν αἰώνιον. Τοῦ ὁ- ποίου ἐπιστεύσαμεν, ὡς ἔπρεπε, καὶ ἀφή- καμεν τὰ τερπνὰ τοῦ Κόσμου ὡς ψευδῆ,

καὶ πρόσκαιρα, διὰ νὰ κληρονομήσωμεν τὰ ἀληθῆ καὶ αἰώνια. Λοιπὸν ἐάν δὲν φυ- λᾶζωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, ἀθλίαις ἡμεῖς, καὶ ταλαίπωραις, ὅτι καὶ τὰ πρόσ- καιρα ἔχισαμεν, καὶ τὼν αἰώνιων ὑπε- ροῦμεσθαι μετὰ τῶν μωρῶν Παρθένων ὡς Μωραὶ καὶ ἀνάξαι. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ψυχὴ δὲν δύναται, νὰ μερισθῇ εἰς δύο τμήματα. Ἦγουν νὰ ἔχωμεν τροφὴν, καὶ ἔγκρα- τειαν, ὑψηλοφροσύνην, καὶ ταπεινώσιν, οὕτε τὰς ἄλλας ἀρετὰς νὰ ἀποκτήσωμεν, ἐάν δὲν ἀφίσωμεν, καὶ νὰ μισήσωμεν ὅ- λως τὰ ἐναντία ἐλαττώματα. Ἄς κοπιᾶ- σωμεν νὰ διώξωμεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας πᾶσαν κοσμικὴν ἐπιθυμίαν, διὰ νὰ εἶναι καὶ τὰ ἔσωθεν ἡμῶν ὡς τὰ ἔξωθεν, ὅτι αἱ ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς εἶναι ἀπὸ ταῖς σωματι- καῖς προτιμότεραι· καὶ δὲν μὰς ὠφελεῖ πο- σὼς ἡ νηστεία, καὶ ἀγρυπνία, καὶ ἄλλαις σκληραγωγίαις τοῦ σώματος, ὅταν λείπουν αἱ ἀρεταὶ τοῦ Πνεύματος. Ἦγουν ταπει- νοφροσύνη, σωφροσύνη, ἀγάπη, συμπάθεια, ἐλεημοσύνη πρὸς πένητας, καὶ ἄλλα ὅμοια ἔργα χρηστά, καὶ θεάρεστα, καὶ μετὰ ταῦ- τα ἂς ἐπιμελούμεσθαι, καὶ τὰς σαρκικὰς ἀ- ρετὰς, νὰ νηστεύωμεν τὸ κατὰ δύναμιν. Αὐτὰ, καὶ ἄλλα παρόμοια ἔλεγεν ἡ πάνσο- φος, διδάσκουσα πολλάκις μετὰ πλάγῃα μη- τρικά τὰ πνευματικὰ τέκνα τῆς. Τὰ ὅποια προθύμως τὸν λόγον ἐδέχονταν, καὶ ἐκαρ- ποφοροῦσαν θαυμασιώτατα. Ἡ δὲ σοία βλέ- πουσα ὅτι ἔκαμνε καρπὸν πολλὸν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν μετὰ τὰς νουθεσίας τῆς, ἔχαιρε καὶ εὐχαρίστα τὸν Κύριον. Τὸν ὅποιον ἡ- γάπα ἔξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ δυνάμεως· καὶ ἔχοντας εἰς αὐτὸν πίστιν ἄδολον, καὶ πρὸς τὰς ἀδελφὰς ἀγάπην ὑπέμετρον, ἐ- τόλμησε, καὶ τοῦ ἐξήτησεν ἓνα μεγάλο, καὶ ὑπερφυσάτον χάρισμα. Ἦγουν, νὰ τὴν ἀξιώσῃ προορατικὸν χαρίσματος, νὰ γνω- ρίσῃ τὰ ἀπόκρυφα πταίσματα πασῶν τῶν ἀδελφῶν ἀσφαλίστατα, καὶ τοῦτο, ὅχι διὰ ἀνθρωπίνον ἔπαινον, ἀλλὰ διὰ νὰ ταῖς δι- ορθώσῃ, νὰ μὴ κολάζωνται. Ὅθεν, καὶ ὁ Κύριος βλέπωντας τὸν σκοπὸν τῆς, πῶς ἦτον καλός, τῆς ἐπήκουσε τάχιστα. Καὶ τῆς ἔστειλεν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς φωτοφό- ρον Ἀγγελον. Ὅστις ἦλθεν εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ εἶδους, δὲν ἐξαράχθη, οὕτε ποσὸς ἐφο- βήθη τὸ παράδοξον τοῦ σχήματος, ἀλλὰ μαλὸν ἐχάρηκεν. Ὁ δὲ Ἀγγελος τὴν ἐ- χάρητος λέγωντας. Χαῖρε δούλη τοῦ Θεοῦ πιστοτάτη καὶ εὐχρηστος. Ὁ Κύριος μετὰ ἀ- ἔστειλεν εἰς διακονίαν σου, κατὰ τὴν αἰ-

τησιν, ὅπου τοῦ ἐξήτησας, καὶ ἐκείνους ὁ- ποὺ μέλλει νὰ σωθῶν διὰ μέσον σου, καὶ μετὰ ἐπρόσταξε, νὰ στέκωμαι κλησίον σου πάντοτε, νὰ σοὺ φανερώσω καθ' ἡμέραν σαφῶς τὰ ἀπόκρυφα. Ταῦτα εἰπόν, αὐτὸς μὲν ἔγινε διὰ τὴν ὥραν ἄφαντος. Ἡ δὲ σοία ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν μετ' ἐκφροσύνης· εὐχαρίστοῦσα τὸν Κύριον, καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἔλειπεν ἀπ' αὐτῆς ὁ Ἀγγελος. Ἀλλὰ τῆς ἐφαίνετο καθ' ἐκαστὴν (ὡς παθήσας) θαυμασίας τῆς σοίας πρὸς Κύριον) ὡς φί- λος πρὸς φίλον διαλεγόμενος, καὶ τῆς ἐ- φανέρωσε τὰ ἀπόκρυφα ἔργα τοῦ καθ' ἐ- νός, οὐ μόνον τῶν καλογραφῶν ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων ὅπου ἥχονταν νὰ τὴν βλέπων, διὰ νὰ ἀκούουν τὰ χρηστὰ τῆς λόγια. Καθὼς οὖν ἔβλεπε τινὰ, ὅπου νὰ εἶχε πεπονημένον κανένα ἀνόμημα, τὸν ἐδίδωσκε διὰ τὴν αἰώνιον κόλασιν. Εἰς τὴν ὁποίαν κατακρίνονται ὅσοι ἀποθάνουν ἀμετανόητα, καὶ ἔξωχος ὅσοι πέσουν εἰς τὸ δεινὰ ἀνόμημα, ἡ γυνή, ἡ μοναχὴ, ὅπου τῆς ἐσυντόνιζαν ἡ Ἄγία. Ἀμὴ φανερὰ δὲν ἔλεγε τὸν ἀνθρώπον, διὰ νὰ μὴ τὸν κατασχύνῃ εἰς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ μετὰ τρόπον ἐπιδέξιν τὸν ἔφερον εἰς μετάνοιαν. Προσῆγγετο δὲ ἀφ' ἐσπέρης ὡς τὴν ὥραν τοῦ ὄρθρου, καὶ μετὰ τὴν ἀ- κολουθίαν ἐκοιμᾶτο μικρὸν ἕως νὰ σημε- ρώσῃ. Ἐπειτα ὤπηνεν εἰς τὴν Ἐκκλη-σίαν, καὶ ἐπροσκάλει μίαν πρὸς μίαν τὰς ἀδελφὰς εἰς ἐξομολόγησιν, καὶ ὅταν ἐτύ- χαινε καμμία, ὅπου δὲν ὁμολόγη τὴν ἁμαρ- τίαν τῆς, τῆς τὸ ἔλεγεν ἡ σοία. Καθὼς τὴν ἐνουθέτει ὁ Ἀγγελος πρότερον. Ὅ-θεν ὅλαις τὴν εὐλαβοῦνταν ὡς Ἄγιαν καὶ ὑπεράνθρωπον· λοιπὸν ἀπὸ ἓνα στόμα εἰς ἄλλο, ὤπηνεν εἰς τὴν πόλιν ὅλην ἡ φήμη τῆς, καὶ πᾶς ἕνας ἔτρεξε, νὰ ἰδῇ τὸ τιμὸν αὐτῆς καὶ σεβάσιμον πρόσωπον, καὶ ἐσυν- νάγονταν ἐκεῖ καθ' ἐκαστὴν συγκλητικοί, ἄρχοντες, γυναικες, παρθένοι, νέοι καὶ γέ- ροντες, καὶ τοὺς ἐδίδασκεν ἡ πάνσοφος μετὰ ταῦτα τὴν σύνεσιν καὶ κατανύξιν, ὅπου ἐμε- τανοοῦσαν τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, καὶ ἐσώ- νουνταν. Καὶ πανταχοῦ τὸ δνομα τῆς θαυ- μασίας Εἰρήνης ἠκούετο. Αὐτὴ δὲ δὲν ἔ- λειπεν ἀπὸ τὴν προσευχῇ, καὶ εὐχαρίσταν (Καθὼς, καὶ πρότερον εἰπομεν) οὔτινας ἐ- φώναζαν μετὰ ταυραμένην φωνήν, καὶ ἀ- σχημον, δοκιμάζοντες οἱ αἰμυλῶντες, νὰ

τὴν ἐμποδίσουν ἀπὸ τὴν προσευχὴν, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν. "Ενας δὲ ἀπὸ τοὺς ἄλλους αὐθαδέστερος ὑπῆγε σιμότερα, καὶ τὴν ἐπεριεγέλα ὡς μῖμος λέγοντας. Εἰρήνην ξυλὴν, ὅπου σὲ βαστάζουν ποδάρια ξύλινα εὖρος πότε νὰ θλίβῃς τὸ γένος μας, νὰ μᾶς φλογίξῃς μὲ ταῖς προστυχταῖς σου; καὶ νὰ μᾶς δίδῃς τὴν λύπην καὶ κἀκώων; ὁμοίως, καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἐδείχναν, ὅτι ὀδυρόνταν τὴν συμφορὰν αὐτῶν, καὶ ἐδέρνονταν, ἡ δὲ δόξα ἐστέκετο ἄφοβη εἰς τὸν τόπον τῆς, καὶ δὲν ἐσάλευεν ὁλότελα. Τότε ὁ ἀναίσχυτος δαίμων ἐκείνος ἀναγὰν κερὶ ἀπὸ τὴν κανδήλαν, καὶ ἔκασε τὴν σκέπην τῆς Ἀγίας, καὶ τὸ κονιορτοῦ ἐπείτα ἐφθασεν ἡ φλόξ ἕως κάτω, καὶ κατέκαυσεν οὐ μόνον τὸ φόρεμα, ἀλλὰ καὶ εἰσὲ πολλοὺς τόπους τὰς σάρκας τῆς, ἦγουν, τοὺς ὤμους, τὸ στήθος, τὰ νεφρά, καὶ τὴν ῥάχην τῆς. Καὶ παρ' ὀλίγον ἔκαιγεν ὅλον τὸ σῶμα τῆς. Ἐὰν δὲν ἐπρόφθανε μία ἀδελφή. Ὁποῦ ἔνυχε, καὶ προσήνετο, καὶ αὐτὴ ὁμοίως εἰς τὸ κελλίον τῆς· καὶ ὡς ἐγκρίθησεν τὴν τζούκναν, καὶ βρωμὴν τῆς σαρκὸς, καὶ τῶν ἱματίων, ὅπου ἐκαίγονταν, ἔδραμεν εἰς τὴν κέλλαν τῆς Ἀγίας. Καὶ βλέπει τὴν (θέαμα ξένον, καὶ φοικτόν θανάσιον) ὄλην κατακαυμένην, καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς δὲν ἐσάλευεν. Ἀλλὰ ἐστέκετο ὡς στῆλη ἀκίνητος. Ἐκείνη μὲν οὖν ἔσθυσεν ἐνθὺς τὴν φλόγα, καὶ ἐσαύλευσε τὴν Ἀγίαν ὀλίγον. "Ἦτις ἐκατέβασε τὰς χεῖρας ὀψέποτε λέγουσα: Διὰ τοῦ μού ἐπροξένησες τὸσον κακὸν τέκνον μου, καὶ τοιούτων ἀγαθῶν μὲ ὑπέσχεσες; δὲν πρόπει νὰ φρονοῦμεν τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὰ τοῦ Θεοῦ. "Εὖς τὴν ὥραν ταύτην, ἐπαρστέκετο ἐμπροσθέν μου Ἀγιος Ἀγγελος, καὶ μού ἐπλεκεν ἕνα στέφανον ἀπὸ διάφορα ἄνθη τοσοῦτον εὐωδέστατα, καὶ θανμάσια, ὅπου τοιαῦτα ποτὲ δὲν ἐφάνησαν. Καὶ ὅταν ἄλλωνε τὸ χεῖρ του, νὰ βάλῃ εἰς τὴν κεφαλὴν μου τὸν πολυτίμητον ἐκεῖνον, καὶ ὀφειλόμενον στέφανον, ἦλθε ἐσὺ, καὶ μού ἐπεμελήθης μὲ εὐγνωμοσύνην τῆς ἀγνωμοσύνης χειρὸς, ὅθεν βλέποντάς σε ὁ Ἀγγελος ἔφυγε. Καὶ μού ἔδωκες τὴν λύπην, καὶ ζημίαν ἀνεύκαστον. Ἡ δὲ ταῦτα ἀκούσασα ἔκλυεν. "Επειτα καθὼς ἀνέσπα τὰ κομμάτια τὰ ῥάσα, ὅπου ἦσαν μεσοκαυμένα, καὶ κολλημένα εἰς τὴν σάρκα τῆς, εὐγενε τὴν εὐωδία, ὅπου ἐπερίσσευεν ὅλα τὰ μύρα καὶ ἀρώματα πολυτίμητα, ἡ ὁποία εὐωδία ἐγέμωσεν ὅλον τὸ μοναστήριον. Καὶ τὴν ἡσθάνονταν ὅλως ἡμέρας

πολλὰς εἰς τὴν ὁσφρησιν αὐτῶν θαυμάζουσαι. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχεν ἡ δόξα ἱμάτιον δεύτερον, τῆς ἤφερεν ἄλλο ἡ μαθήτρια, καὶ τὴν ἔνδυσε, καὶ μεθ' ἡμέρας ὀλίγας ὁ τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἱατρός, ἱάτρευσε τὰ κακαυμένα μέλη τῆς αὐτῶν. Καὶ ποτὲ ἐρχόμενος εἰς αὐτὴν ἕνας Εὐνοῦχος τῆς ἀδελφῆς τῆς. "Ἦτις ἦτον ἡ γυνὴ τοῦ Καίσαρος Βάρδα. Τὸν ἐκραξε μυστικὰ ἡ Ἀγία, καὶ λέγει του.

Εἰπέ τῆς ἀδελφῆς μου Κύριλλε (οὕτως ὁ Εὐνοῦχος ἐκράζετο) νὰ ἐτοιμάσῃς τὰ πράγματά τῆς, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀποθαίνει ὁ ἄνδρας τῆς, ἀπὸ ἐπιβουλῆν τοῦ Βασιλέως Μιχαήλ. Μετ' ὀλίγον δέ, καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς δικαίως θέλει ἐπιβουλεύθῃ ἀπὸ ἄλλους διὰ τὰς ἀνοσίους του πράξεις, νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του, καὶ τὸ Βασιλείον· καὶ φυλάγῃς νὰ μὴν ὁμολογήσῃς τινὸς ταῦτα. Μῆτε τινὰς ἀπὸ τοῦς συγγενεῖς μας τοιμήσῃς, νὰ ἐναντιωθῇ τοῦ Βασιλέως, ὅπου μέλλει νὰ καθίσῃ, οὔτε ποσῶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὅτι ἐὰν εἶναι, καὶ φόνων αὐτίος, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὡς Θεοσεβὴ τὸν ἡγάπησε, καὶ εὐδόκησεν εἰς αὐτόν. "Ὅθεν δὲν θέλει ὀφελήσῃ ἐχθρὸς εἰς τοῦ λόγου του. Ταῦτα ἡ ἀδελφὴ τῆς ὁσίας ἀκούσασα, ἐνίκηθι ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός, καὶ τοῦ τὰ ἐφανέρωσεν. Ὁ δὲ ὡς ὑπερήφανος, καὶ ἀσύνειτος οὐ συνήκειν, οὔτε ἔδραμε πρὸς Θεὸν μὲ δάκρυα, νὰ τοῦ ζητήσῃ ἔλεος. Ἀλλὰ ἔμεινεν ἀμέριμνος. Μόνον ἐζήτηε νὰ μάθῃ ἐκεῖνον, ὅπου ἔμελλε νὰ βασιλεύσῃ τὸ δνομα, καὶ ἔστειλε πολλὰς φοραῖς εἰς τὴν ὁσίαν μὴνυμα, νὰ τοῦ τὸ φανερώσῃ, καὶ δὲν ἠθέλησεν. "Εὖς οὐ εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἐφόνευσεν τὸ στρατόπειρον· ὁμοίως, καὶ ὁ Μιχαὴλ κατακοπεῖς, τὴν ζωὴν ἀπέρρηξε. καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Μακεδὼν Βασιλεὺς. Φθάνουσι ταῦτα νὰ φανερώσων τὸ Προφητικὸν τῆς ὁσίας χάρισμα. καὶ ἅς ἔλθομεν εἰς τὰ λοιπὰ τῆς θανματουργήματα. Μία γυνὴ εὐγενής, καὶ ἀγαλλῶς ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς ὁσίας, ἦγουν τὴν Καπαδοκίαν, ἦτον ἀδελφονισμένη μὲ ἕνα ἀνδρῶν. "Επειτα ἐμεταγνώμην ἡ γυναῖκα καὶ δὲν τὸν ἠέλε, καὶ διὰ νὰ μὴ τὴν πειράξῃ, ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐκαλοῦρεν εἰς τῆς Ἀγίας τὸ μοναστήριον. Ὁ δὲ διάβολος ἐφθάνησεν καὶ ἀνέφλεγε τὸν μνηστῆρα, εἰς πολλὴν ἀγάπην πρὸς αὐτήν, καὶ ἀνεύκαστον ἔρωτα. "Ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ τὴν εὐγάλῃ ἀπὸ τὸ μοναστήριον, ἐμέθυσε τὸσον ἀπὸ τὸν ἔ-

ρωτα, ὅπου ἦρθεν ἕνα μάγον ὑπερέστην τοῦ δαίμονος δοκιμώτατον, καὶ τοῦ ἔταξε πολλὰ χρήματα, ἕαν φέρῃ τὴν γυναῖκα μὲ ταῖς μαντείαις του εἰς τὸ θέλημα του, νὰ τὸν ἐπάρῃ ἄνδρα τῆς. Ἐκαμεν οὖν ὁ μάντις ἐκεῖ εἰς τὴν Καπαδοκίαν τὴν τέχνην του. Ἡ δὲ γυνὴ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς καὶ ἐγύριζεν ὅλον τὸ μοναστήριον φωνάζουσα, καὶ κροῖουσα τὸν ἄνδρα τῆς ἐξ ὀνόματος ὠμνεν ὄρκους φοβερούς, ὅτι ἐὰν δὲν τῆς ἀνοίξουν τὴν θύραν, νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν εὕρῃ, ἐπνίγεται. Ταῦτα ἡ δόξα ἀκούσασα ἔκλαιε, καὶ δέρονουσα τὸ πρόσωπον ἔλεγεν. Οἶμοι τῇ ἀθλίᾳ! ὅτι διὰ τὴν ἀμέλειαν τῶν βοσκῶν, ἀπαύουν οἱ λύκοι τὰ πρόβατα. Ἀλλὰ ματαίως κοπιᾷς πονηρὲς διάβολε, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν σὲ ἀφήνει, νὰ καταπίῃς τὴν ἀμνάδα του· τότε συνάγει πάντας τὴν ἀδελφότητα, καὶ ἀφοῦ τὰς ἐδίδαξε, καὶ ἐνουθέτησε, νὰ φυλάγωνται ἀπὸ τὰς πανουργίας τοῦ δαίμονος, ἐπρόσταξε, νὰ νηστεύσων ὅλως ὄλην τὴν ἐβδομάδα πρὸς Θεὸν ἐσπούμεναι, καὶ νὰ κἀμνουν διὰ τὴν ἀδελφὴν καὶ ἡμέραν μετανοίας χιλίας μὲ δάκρυα. Οὕτως οὖν πᾶσα μία εἰς τὸ κελλίον τῆς ἦρχετο, καὶ τὴν τρίτην νύκτα βλέπει ἡ Ἀγία, ἐκεῖ ὅπου ἦρχετο τὸ μεσόνυκτον, ἐμπροσθεν αὐτῆς τὸν μέγαν Βασιλεῖον, καὶ λέγει τῆς. Διὰ τοῦ μᾶς ὀνειδίζεις Εἰρήνην, πῶς ἀφίνομεν, καὶ γίνονται εἰς τὴν πατρίδα μας τὰ μαρὰ, καὶ ἀνόσια; ὅταν ξημερώσῃ ἔπαρε τὴν ἀσθενὴ σου μαθήτριαν νὰ τὴν ὑπάγῃς εἰς ταῖς Βλαχεργαῖς, καὶ ἐκεῖ ἔρχεται νὰ τὴν ἱατρεύσῃ ἡ μῆτηρ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ὅπου ἔχει τὴν δύναμιν. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἅγιος ἔγινεν ἄφαντος. Ἡ δὲ Ἀγία ἐπῆρε τὴν πάσχουσαν, καὶ δύο ἀδελφαῖς πρόκριταις, καὶ ἀπελθούσας εἰς τὸν ῥηθέντα ναὸν τῶν Βλαχεργῶν, προσήνεον τὴν ὄλην τὴν ἡμέραν μὲ δάκρυα, καὶ τὸ μέσον τῆς νυκτός, ἀπὸ τὸν κόπον ἀπεκοιμήθησαν, καὶ βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἡ Ἀγία λαὸν πολύν, ὅπου ἡτοίμαζαν τοὺς δρόμους χρυσοφορεμένοι, καὶ ἀμφοῖν.

Ραντίζοντες μὲ εὐωδέστατα ἄνθη καὶ θυμάρζοντες· ἡ μὲν οὖν Ἀγία, ἠρώτησεν αὐτοὺς, διὰ τί ἔκαμναν τὴν ἐτοιμασίαν, καὶ ποῦ ὁδοῦν. οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· ἡ μῆτηρ τοῦ Θεοῦ ἔρχεται, καὶ ἐτοιμάσου νὰ ἀξιώθῃς, νὰ τὴν προσκυνήσῃς. Τότες ἦλθε καὶ ἡ Παντάνασσα, ἀκολουθοῦντες αὐτῆς ἀσπασαμένη, καὶ ἐβόωντες ὡς ἀνέμους. Τὸ δὲ στραποφόρον πλήθος ἀμέσστην. Τὸ δὲ θεῖον αὐτῆς καὶ σεβάσιμον πρόσωπον εὐγανε τὴν λάμψιν, ὅπου δὲν ἐδύνάτο νὰ τὸ

βλέπῃ ἄνθρωπος. Ἀφοῦ γοῦν εἶδεν δόξας τοὺς ἀρρώστους ἡ Δέσποινα, ἦλθε καὶ εἰς τὴν μαθήτριαν τῆς Εἰρήνης· τότε πᾶσι εἰς τοὺς ἀρρώστους πόδας τῆς Παναγίας ἡ Ἀγία ἐμποδοῖ βλῆν καὶ ἐντρομος, καὶ ἀκούει πῶς ἐφώνησεν ἡ Θεοτόκος τὸν μέγαν Βασιλεῖον, καὶ τὸν ἠρώτησε διὰ τὴν Εἰρήνην, τί ἐχορίζετο; ὅστις εἶπεν ὄλην τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἄνωθεν· τότε λέγει πάλιν ἡ Δέσποινα· καλέσατε τὴν Ἀναστασίαν· καὶ ὅταν ἦλθε εἶπεν πρὸς αὐτήν. Ὑπάγετε μὲ τὸν Βασιλεῖον εἰς τὴν Καισάρειαν. Ἐξετίσαστε μὲ ἐπιμέλειαν, νὰ θεραπεύσῃτε ταύτην τὴν κόρην, ὅτι ἐσὺς ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου ταύτην τὴν χάριν ἐχάρισε. Τότε προσκυνήσαντες τὴν Θεοτόκον ἡ Ἀναστασία καὶ ὁ Βασιλεὺς, ἀνεχώρησαν μετὰ σπουδῆς νὰ τελέσουν τὸ προσταζόμενον. Καὶ φωνὴ ἐγένετο πρὸς τὴν ὁσίαν λέγουσα· ὑπάγε εἰς τὸ μοναστήριον σου, καὶ ἐκεῖ θεραπεύεται· ὅταν οὖν ἐξύπνησεν, ἐφάνησεν πρὸς ταῖς ἄλλαις τὴν ὁσίαν, καὶ ἀνεχώρησαν χαίρονται· ἦτον δὲ ἡμέρα Παρασκευῇ καὶ τὴν ὥραν τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἐσυνάχθησαν ὅλως εἰς τὸν ναὸν, καὶ λέγουσα τὴν ὁπτασίαν ἡ δόξα, ἐπρόσταξε νὰ σκηρῶσιν ὅλως πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, νὰ φωνάζουν τὸ, Κύριε ἐλέησον, ἐξ ὅλης καρδίας μὲ δάκρυα. Μετὰ πολλὴν ὥραν οὖν, ὅταν ἐβράχῃ ὅλη ἡ γῆ τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἐφάνησαν εἰς τὸν αἴρα πετώμενοι (ὡ τῶν θανμασίων σου Χριστέ Βασιλεῦ παντοδύναμε) ἡ καλλιμύστις Ἀναστασία, καὶ ὁ μέγας Βασιλεὺς, καὶ ἡ φωνὴ ἀπὸ τούτους ἐξῆλθε λέγουσα. Ἀπλωσὸν Εἰρήνην τὸν κόλπον σου, δέξου ταῦτα, καὶ μὴ μᾶς ὀνειδίζεις πλέον ἄδικα· ταῦτα τῆς εἶπε τότε καὶ πρότερον, διὰ τὸ πρὸς τὴν εἰκόνα του ἦρχετο, καὶ τοῦ ἔλεγε, νὰ δώξῃ τοὺς μίγους ἀπὸ τὴν Καισάρειαν. Ἀπλώσασα γοῦν ἡ Ἀγία τὰς Ἀγίας χεῖρας τῆς, ὑπεδέχθη ἀπὸ τὸν αἴρα ἕνα ἀπόδεσμα, ὅπου ἔβριζε λίγας τρεῖς, καὶ ὅταν τὸ ἔλυσαν ἦρσαν μέσα διαφόρους μαντεῖας, καὶ κακουργήματα, πάγους, τρίχας, μολύβια, καταδέματα, καὶ γραμμένα δαιμόνων ὀνόματα, ἐξ ὧς δὲ εἶχαι δύο μικρὰ εἰδωλά ἀπὸ μολύβδου εἰς τὸ ἕνα τὸν ἄνδρὸς τὸ ὁμοίωμα, καὶ εἰς τὸ ἄλλο τῆς Μοναχῆς, καὶ ἦσαν ἕνα μὲ τὸ ἄλλο κολλημένα ὡς ἀμαρτανιόντες. Αἱ δὲ μοναχαὶ ἐθαύμασαν, καὶ ἔμειναν ὄλην τὴν νύκτα εὐχαριστοῦσαι τὴν παντοδύναμον Ἀναστασίαν· καὶ τὸ πρῶτ' ἔστειλεν ἡ Ἀγία εἰς ταῖς Βλαχεργαῖς δύο μοναχὰς, καὶ τὴν

πάσχουσιν μετὰ τὰ ἄνωθεν κακουργήματα, καὶ λαβὴ μετὰ πρόσφορα, νὰ λειτουργήσῃ ὁ προσμονάριος ὅστις μετὰ τὴν ἱερωσύνην, ἔχεις τὴν ἀσθενή ἀπὸ τὸ λάδι τῆς Κανδήλας, ἔπειτα ἐβαλετὰ μαγικὰ εἰς τὰ κάρβουνα καὶ καθὼς ἐκεῖνα ἐκαίοντο, ἔλυσαν καὶ τὰ ἀόρατα δεσμὰ τῆς μοναχῆς, καὶ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν της, δοξάζουσα τὸν Θεὸν ὁποῦ τὴν ἐλύτρωσεν· διὰ δὲ ἔλυσαν τελείως τὰ εἰδῶλα, εὐγεναν φωναῖς μεγάλας ἀπὸ τὰ κάρβουνα, καθὼς φωναζομένων οἱ χοῖροι ὅταν τοὺς σφάζουν· οἱ δὲ παρόντες ὁρῶντες, καὶ ἀκούοντες ταῦτα, ἔφυγαν ἔντρομοι, δοξάζοντες τὸν Θεόν, ὁποῦ καίμην τοιαῦτα παραδόξα· ἔστρεψαν οὖν αἱ μοναχαὶ εἰς τὸ μοναστήριον, διηγούμεναι πρὸς τὰς ἄλλας, καὶ ταῦτα τὰ ὕστερα θαυμασιουργήματα. Ἡ δὲ ταπεινόφρων Εἰρήνη ὅσον ἔβλεπε, πῶς τὴν εὐλαβοῦνταν διὰ τὰς Ἀγίας πράξεις της, τόσον αὐτὴ ἐκατίκρινε τοῦ λόγου της, καὶ δὲν ἔλειπεν ποτὲ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς της τὰ δάκρυα, καὶ μάλιστα εἰς τὴν λειτουργίαν, ὅταν ἐδυοῖσεν ὁ ἱερεὺς τὸν Θεὸν εἰς τὴν θείαν Τράπεζαν, ὅτι συλλογιζομένη πῶς ὁ ἀόρατος Θεός, καὶ ἀθάνατος, ἐκαταδέχθη νὰ γένῃ ἄνθρωπος καὶ νὰ σταυρωθῇ διὰ τὴν ἀγάπην μας, καὶ ἡτοίμασεν αὐτὰ τὰ θεῖα Μυστήρια, διὰ νὰ τὸν μεταλαμπρῶμεν. Ἐκατὰ νύκτε τοῦτον, ὁποῦ δὲν ἐδύνατο νὰ κρατῇ τὸ πένθος καὶ ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπόν της νὰ μὴν τὴν βλέπουσι, καὶ ἔκλειεν ὥσπερ νὰ ἦτον ληστής, καὶ κακοῦργος, νὰ ἐπραξεν ἔργα παράνομα· ἀλλὰ ἄς εἰποῦμε καὶ ἄλλο θαυμασιουργήμα. Νέος τις Νικόλαος ὀνόματι ἐκαλλιεργεῖ τὸν ἀμπελώνα τοῦ μοναστηρίου ἐκεῖνον τῆς Ἀγίας. Οὗτος ἡγάπησε μίαν ἀπ' ἐκείναις ταῖς καλόγριαις, καὶ δὲν εἶχεν ἡμέραν. καὶ νύκτα ποσὼς ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ ἐγύρουνε τρόπον νὰ τελήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ἐπαραινέει ὁ δαίμων, διὰ νὰ λυπήσῃ τὴν Ἀγίαν ὁ ἐναγέστατος, καὶ τόσον τὸν ἐσκότισε μίαν νύκτα ὁποῦ ἔδραμε πρὸς τὸ μοναστήριον, καὶ νομιζώντας πῶς ἦτορ τὴν θύραν ἀνοικτήν, ἐπήγγεν εἰς τὸ κελλὶον τῆς μοναχῆς, ὁποῦ ἡγάπα, καὶ τοῦ ἐφάνη κατὰ φαντασίαν δαίμονος, πῶς ἔπεσε μετ' αὐτῆς εἰς τὸ στρώμα καὶ ἔκαμνε τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν καὶ κατερράγη, καὶ οὐ μόνον τὸ σῶμα του ἐσυντρίφθη, καὶ ἐπληρώθη. Ἀλλὰ καὶ ὁ δαίμων ἐδορίσκατο τὸν εἰς τὴν κακὴν γνώμην, ἐσέβει εἰς τὰ ἐντόσθια του, καὶ τὸν ἐτάρασε. Τὸ πρῶτον ὅταν ἤνοιξε ἡ πορτὶρίσσεια καὶ τὸν

εἶδε πῶς ἐκείτο ἀπ' ἑξῶς δαιμονιζόμενος, ἀφρίζων τὸ στόμα, καὶ συντριβόμενος, τὸ ἀνήγγειλε τῆς Ἀγίας, ἣτις ἐγνωρίσεν τὴν αἰτίαν καὶ πίπτουσα εἰς προσευχὴν ἔλεγεν, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁποῦ δὲν μᾶς ἀφῆκε, νὰ γένωμεν θήρα καὶ κυνήγι τοῦ δαίμονος· ἔστειλετο οὖν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας, νὰ λατρευθῇ τάχα ἐκεῖ· διὰ νὰ φύγῃ αὐτὴ τὸν ἀνθρώπινον ἔλαιον· καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας φαίνεται εἰς τὸ δόγμα τῆς Εἰρήνης ἡ Ἀναστασία, καὶ λέγει της· διὰ νὰ με πειράξῃς, μοῦ ἔστειλες αὐτὸν τὸν δαιμονιζόμενον; ἡμεῖς ἀδελφὴ μου ἡγαπημένη, ὅτι ἐσὺ μόνον δύνασαι, νὰ τοῦ δώσῃς τὴν ἴασιν. Λοιπὸν ἔστειλε, καὶ τὸν ἤφεραν οὕτως δεδεμένον, καθὼς ἐδορίσκειτο. Ἀμὴ δὲν τὸν ἐθεράπευσε σύντομα, διὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ τὸ θαυμάσιον. Ἀλλὰ τὸν ἔδεσαν εἰς μίαν Κολώναν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἔκαμνε ἀντάμα μετὰ τῆς ἄλλης καθ' ἡμέραν προσευχὴν διὰ λόγον του· καὶ καθὼς ἐλειτοῦργησεν ὁ ἱερεὺς, καὶ ἀπέθεσε τὰ Ἅγια μετὰ τὴν μεγάλην Εἵσοδον, ἀγριεῖνθαι πολλὰ ὁ δαιμονιζόμενος, καὶ κόπτοντας τὴν ἄλυσσον, ἔδραμεν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, καὶ ἀρπάσας τὸν ἱερέα, τὸν ἐδάγκανεν εἰς τὸν ὦμον, νὰ φάγῃ τὰς σάρκας του· ὅθεν ἐδύς προφθάσας ἡ Ἀγία, τὸν ἐπρόσταξε νὰ μείνῃ ἀκίνητος· ὅστις ὡς τὴν εἶδεν ἐπρόσταξε καὶ θέλωντας νὰ φύγῃ, δὲν ἐδύνατο ποσὼς νὰ σαλεύσῃ ἀπὸ τὸν τόπον του, ἐπειδὴ ἐκρατεῖτο ἀοράτως μετὰ τὸ πρόσταγμα τῆς Ἀγίας, ἀπὸ δυνατωτέρων ἄλυσσον· καὶ ὅταν ἡ λειτουργία ἐτελειώθηκεν, ἔμεινεν ἡ Ἀγία μοναχὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὸν δαιμονιζόμενον καὶ πίπτουσα εἰς τὴν γῆν, ἔκαμε πρὸς Κύριον δέξιν, ἔπειτα ἡγέρθη καὶ ἐξέταξε τὸν δαίμονα, καὶ ἐπρόσταξε νὰ εἰπῇ τὴν αἰτίαν, καὶ τὸν τόπον, πῶς εἰσῆλθεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον.

Ὅστις τῆς ἔδοκεν ἀληθινὴν ἀπόκρισιν εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν, ὑπὸ τῆς θείας δυνάμεως βιαζόμενος· τέλος πάντων ἐπρόσταξεν αὐτόν, νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ὁ μακάριος ἄνθρωπος· ὅθεν σπαράξας αὐτὸν τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔφυγεν· ἡ δὲ ἁγία ἡγίρεν αὐτόν, καὶ τὸν ἐδίδασκεν νὰ φυλάγεται ἀπὸ πολυφαγίαν, καὶ πολυποσίαν πάντοτε, νὰ μὴ λήπῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ταῖς ἑορταῖς, καὶ νὰ προσεύχεται ἀκατάπανστα. Διὰ νὰ μὴν εὕρῃ πάλιν ὁ δαίμων ἄδειαν, νὰ τοῦ δώσῃ ἐνόχλησιν· καὶ ἐὰν τὸν ἐρωτήσῃ τις τὸν ἱάτρευσε, καὶ λέγῃ ὅτι ὁ παντοδύναμος Κύριος, διὰ πρεσβειῶν τῶν Ἀγγέλων του, οὕτως οὖν αὐτοῦ ἀπῆλθεν

εὐχαριστῶν, καὶ δοξάζων τὸν Κύριον. Ἡ δὲ θαυματουργὸς ἔμεινεν ἀγωνιζομένη ὡς καὶ πρότερον, καὶ πολλάκις προσήνετο ἕνα μερόνυκτον, ἄλλοτε δύο, ἢ τρία ἢ καὶ μίαν ἑβδομάδα ὁλόκληρον, καὶ διὰ τὴν ἡμέραν κατεβίασεν τὰς χεῖρας της δὲν ἐδύνετο, ὅτι ἀπὸ τὴν πολυκαρίαν τῆς ἐκτάσεως, ἐκρατοῦνταν εἰς τοὺς ὤμους, καὶ εἰς ἀγκῶνας ἢ φύλους. Ὅθεν ἐπροσκαίλει καμμία ἀδελφήν, καὶ τῆς ἐβοήθη· καὶ ὅταν τὰ ἐκατέβαλεν ἐκατακτιπούσαν αἱ ἀρμὴς δυνατό, καὶ ἀπὸ μακρὰν ὁ κρότος ἤκουετο. Τὴν δὲ ἁγίαν τεσσαρακοστὴν δὲν ἔτρωγε ψωμί ἕως τὸ πᾶσχα, οὔτε ἄλλο βρώσιμον, εἰμὴ μόνον ὀλίγα ὀπωρικά, καὶ λάχανα μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα, καὶ νερόν ὀλιγώτατον. Ὅθεν ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν ἔμεινε μόνον τὸ δέσμα, καὶ κόκκαλα. Τὰς δὲ δεσποτικὰς ἑορτάς ἀγρύπνια ὅλην τὴν νύκτα. Καὶ δὲν ἐκοιμάτο ὁλότετα, ἀλλὰ προσήνετο κατὰμόνας, καὶ ἔφαλλε· πολλάκις δὲ εὐγενεν εἰς τὴν αὐλὴν τὸ μεσόνυκτον, καὶ ἔκαμνε προσευχὴν μετὰ πολλὴν κατανύξιν, ὅτι βλέπουσα τὰ ἄστρα, τὸ κάλλος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ μέγεθος, ἔχαιρετο δοξάζουσα τὸν πτίστην, ὁποῦ μετὰ τὴν σοφίαν τὰ ἔκαμε. Κατὰ δὲ θείαν οἰκονομίαν, διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἀμάρτυρος μίαν μεγάλην θαυματουργίαν, ὁποῦ ἔγινε πολλάκις εἰς τὸ προαύλιον, ἔτυχε, καὶ εὐγῆκε μίαν νύκτα τὴν ἀδελφὴν ἀπὸ τὸ κελλὶον της ἡσυχᾶ, καὶ βλέπει τὴν Ἀγίαν ὁποῦ προσήνετο, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ εἰς τὴν γῆν οἱ πόδες της, ἀλλὰ ἐστέκετο εἰς τὸν ἀέρα δύο πήχαις ἐπάνω, καὶ πλησίον της ἦσαν δύο κυπαρίσσια ὑψηλότατα, τὰ ὁποῖα ἔκλιναν τὰς κορυφὰς τοὺς ἕως τὴν γῆν, καὶ ἐκατερούσαν οὕτως (ὡς ἐξαίσιον γερατοῦργημα) ὅσην ὥραν ἡ Ἀγία ἤνυκετο· καὶ ὅταν αὐτὴ ἐσηκώθη ὑπῆγε, καὶ εἰς τὰ δύο, καὶ ἐγγίζουσα εἰς τὰς κορυφὰς αὐτῶν τὰ εὐλόγησεν στανουροῖδως, καὶ τότε ὑψώθησαν καὶ αὐτὰ, καὶ ἔστρεψαν εἰς τὴν στάσιν τους. Βλέπουσα γοῦν ἡ μοναχὴ τοιοῦτον φρικτὸν, καὶ θαυμάσιον θέαμα, ἐφοβήθη, καὶ ἔτρεμε, νομίζουσα φάντασμα τὰ βλέπομενα, ἐπειδὴ τρεῖς ὥραις ἐπέρασεν ὁποῦ τὸ ἔβλεπεν· ὅθεν διὰ νὰ πιστωθῇ τὴν ἀλήθειαν ἔδραμεν εἰς τὸ κελλὶον τῆς Ἀγίας, καὶ ὅταν εἶδε πῶς δὲν ἦτον ψεῦμα, ἐβεβαίωθη πῶς δὲν ἔβλεπε φάντασμα ἀλλὰ ἀληθινὸν θαυματουργήμα. Πλὴν τότε μὲν ἐφοβήθη, καὶ τινὸς δὲν τὸ ἐφανέρωσεν μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς εἶδαν ἡ μοναχῆς, εἰς ταῖς κορυφαῖς ἐκείνων τῶν κυπαρίσσιων κρεμασμένα

δύο μινδῆλια. Τὰ ὁποῖα ἐκείνη ἡ μοναχὴ εἰς δόξαν Θεοῦ ἐκρέμασεν. Ἐπειδὴ πολὺς φορὰς ἐκλιναν τὰς κορυφὰς, ὡς ἀνωθεν προσκυνώντας τὴν. Λοιπὸν ἡρώτα μίαν τὴν ἁγίαν, τίς, καὶ πότε, καὶ πῶς ἐδυνήθηκε, νὰ ἀνέβῃ τόσον ὕψος, νὰ δόξῃ ἐκεῖ τὰ μινδῆλια; τότε ἡ μοναχὴ, ὁποῦ εἶδεν ὡς ἀνωθεν τὸ θαυμάσιον, τὸ ἐδηγήθη εἰς ἄλλας, ἢ ὁποῖαις ἐφρίξαν, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοὺς δακρύουσαν, καὶ τὴν ὀνειδίσαν, πῶς δὲν ταῖς ἐξέπνυσε καὶ αὐταῖς, νὰ ἰδοῦσι τοιοῦτον ἐξαίσιον θέαμα. Ὅποτε δὲ τὸ ἔμαθεν ἡ Ἀγία, πῶς ἡ ἀνωθεν μοναχὴ τὸ ἐδημοσίευσεν, ζήτοῦσα συγχώρησιν. Τότε ἡ Ἀγία εἶπε πρὸς αὐτήν, καὶ ταῖς ἄλλαις μετὰ βαρεῖας ἐπιτιμήσεως, νὰ μὴ τοιμήσῃ καμμία πλέον, νὰ φανερώσῃ τινὸς κανένα θαυμάσιον, ὅσον καὶ ὅταν ἤσκει ἡ Ἀγία εἰς τοιοῦτον τὸν Κόσμον, ὅτι πολλὰ ὅμοια σημεῖα ἐτέλεσεν. Ἀμὴ δὲν τὰ ἐφανέρωσαν τὸ ἐπιπίμνον φοβούμενα.

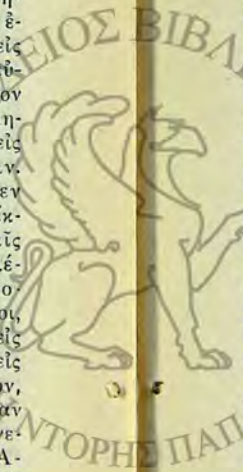
Τὴν πρώτην τοῦ Ἰανουαρίου εἶχε συνήθειαν, νὰ ἐορτάζῃ τὸν μέγαν Βασιλεῖον· Διὰ τὸν εἶχε ὡς συντοπίτην εἰς πολλὴν εὐλάβειαν. Ἀποῦ λοιπὸν ὁ ἱερεὺς ἐλειτοῦργησε, καὶ εὐγῆκεν ἔξω, εἶπεν ὅτι ἕνας ποντικὸς ἦτον εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, καὶ ἐμὸ λυγετὰ τὰ ἱερὰ σκεῦη. Καὶ νὰ κάμουν τρόπον νὰ τὸν φονεύσουσιν. Ἡ δὲ Ἀγία ὑπῆγεν εἰς τὸ κελλὶον της. Καὶ ἔκαμεν προσευχὴν, καὶ δι' αὐτὸ τὸ μικρὸν ἐπιζήμιον· διὰ οὖν ἐφριεῖν ὁ ἱερεὺς, καὶ ἤθελε νὰ παγῇ, ἔστειλεν ἡ ἡγουμένη τὴν ἐκκλησιαρχισσαν, καὶ λέγει της· Ὑπάγε εἰς τὴν θύραν τοῦ ἁγίου Βήματος, ἔπαρε τὸν πόντικα ὁποῦ κεῖται νεκρός, καὶ ῥίξτον· τότε ὑπῆγε, καὶ ὁ ἱερεὺς νὰ προσκυνήσῃ καὶ βλέπωντας ὁφισμένον τὸν πόντικα, ἔλεγε. Θαυμαστὸς ὁ Θεός εἰς τοὺς Ἀγίους του.

Αὐτὴν τὴν ἡμέραν, τὴν τετάρτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἤλθε φωνὴ πρὸς τὴν ὁσίαν ἀοράτως λέγουσα. Ὑποδέξαι τὸν ναύκληρον, ὁποῦ σοὶ φέρεται τὰ ὀπωρικά σήμερον, καὶ φάγε τα χαίρουσα, καὶ ἡ ψυχὴ σου ἀγαλλιάσεται. Ὅταν οὖν ἐφαλλαν τὸν δοθρον, ἔστειλε δύο καλόγριαις λέγουσα. Ὑπάγετε εἰς τὴν πόρταν, βάλετε μέσα τὸν ναύτην, ὁποῦ εὗρητε ἔξωθεν. Ὅταν οὖν ἤλθεν εἰς τὴν ὁσίαν ὁ ἄνθρωπος, ἐπροσκύνησεν ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ προσευξάμενοι

ἐκάθησαν. "Ἐπειτα τὸν ἠρώτησε, πῶς ἤλθεν εἰς ἐκεῖ, ὅστις εἶπεν αὐτῇ. Ναυτης εἰμαι Κυρία μου ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Πάτμου, καὶ δεσβήκα, εἰς τὸ καράβι, νὰ ἔλθω ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν διὰ τινὰ ὑπηρεσίαν μου. Καὶ ὅταν ἤμεισθεν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ νησιῦ μας ἀρμενίζοντες, βλέπομεν εἰς τὴν γῆν ἕνα ὄριον, καὶ θεοειδὴ γέροντα, καὶ μᾶς ἐφώναε νὰ τὴν καρτερήσωμεν. "Ἡμεῖς δὲ δὲν ἠμπορούσαμε νὰ στέκωμεν. Διὰ τὴν εἰμεισθεν πλησίον τῆς γῆς εἰς τὰ βράχια, καὶ καλὸς ὁ ἄνεμος, ἐτρέχαμεν" ὅθεν ἐκείνος ἐφώναε δυνατότερα, προστάσσοντας τὸ καράβι, νὰ σταματήσῃ. Καὶ παρευθὺς ἐστάθηκεν (ὡ τοῦ θαύματος) ἕως οὗ ἤλθεν ὁ γηραιὸς ἐκείνος περιπατῶν εἰς τὰ κύματα καὶ φθάνοντας εἰς τὸ πλοῖον, εὐγαλε τρία μῆλα ἀπὸ τὸ στήθος του καὶ μοῦ τὰ ἔδωκε λέγωντας. "Ὅταν φθάσῃς εἰς τὴν Βασιλεύουσιν πόλιν, δόστα τοῦ Πατριάρχου, καὶ εἰπέτου, πῶς τοῦ τὰ ἔστειλεν ὁ πανάγαθος Θεός, καὶ ὁ δοῦλος του 'Ιωάννης ἀπὸ τὸν Παράδεισον. "Ἐπειτα πάλιν εὐγαλεν ἄλλα τρία ὅμοια, καὶ λέγει μου. Ταῦτα χάρισαι τῇ ἡγουμένῃ τοῦ Χρυσοβαλάντου Εἰρήνης δονάτω, καὶ εἰπέ της. Φέγε ἀπ' ἐκεῖνα, ὅπου ἡ καλὴ σου ψυχὴ ἐπεθύμησεν, ὅτι τώρα ἐρχομαι ἀπὸ τὸν Παράδεισον, καὶ τὰ ἤφερα οὕτως εἰπὼν, ἐλόγησε τὸν Θεόν, καὶ μᾶς εὐχίσθη, καὶ εὐθύς τὸ μὲν πλοῖον ἐκίνησεν, αὐτοὺς δὲ ἔγινεν ἄφαντος. "Ἐδῶσα γοῦν τὰ τρία τοῦ Πατριάρχου. "Ὅθεν ἤφερα, καὶ τῆς ἀγωγῆς σου τὰ ἐπίλοιπα.

Ταῦτα ἡ δὲ δούλῃς ἀκούσασα, ἀπὸ τὴν χάριν τῆς ἐδάκρυσε. Καὶ πολλὰς εὐχαριστίας ἀπέδωκε πρὸς τὸν ἡγαπημένον μυητήν του Χριστοῦ, καὶ 'Απόστολον. Τότε ἔβγαλε καὶ τὰ μῆλα ὁ κυνέλιος, ἀπὸ ἕνα μεταξόν, καὶ χρυσοφάντον μανδήλιον, ὅπου τὰ εἶχε φυλάγμένα ἐντιμῶς ὡς θεῖα πράγματα. Καὶ τὰ ἔδωκε τῇ δούλῃς μετὰ πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ τὸσον ἐπεκρίσεναν ἐτοῦτα τὰ πρόσκαιρα μῆλα, καὶ γῆνα εἰς ταῦτα τὰ τρία χαρίσματα, ἵγουν εἰς τὴν εὐμορφίαν καὶ ὁρατότητα, εἰς τὴν εὐωδίαν, καὶ εἰς μεγαλότητα, ὅπου ἦσαν ἐξαισίων θέαμα, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι πρᾶγμα ἀπίστευτον, ἐπεὶ ἦσαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον. "Ὁ μὲν οὖν ναυκλῆρος λαβὼν ἀπὸ τὴν 'Αγίαν εὐλόγιαν, καὶ συγχώρησιν ἀνεχώρησεν. "Ἐκείνῃ δὲ ἐνήστευσε μίαν ἑβδομάδα, καὶ εὐχαριστοῦσε τὸν Κύριον εἰς τὴν δωρεάν ταύτην, ὅπου τῇ ἔστειλε. "Ἐπειτα εἰς δόξαν αὐτοῦ ἀρχίζει, καὶ ἔρω-

γεν ἀπὸ τὸ ἕνα μῆλον καθ' ἡμέραν ὀλίγον. Χωρὶς νὰ γευθῇ ἄλλον, ἢ λάχανον, ἢ ἄλλο τι βρώσιμον. Οὕτε κἂν ὕδωρ ἔπιεν, ἕως ἡμέρας μ'(40) καὶ τόση εὐωδία εὐγενεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς πᾶσαν ὥραν ὅπου τὸ ἔρωγεν, ὅπου ἐγένεον ὅλας τὰς ὁσφρήσεις τῶν ἀδελφῶν, καὶ ὅλον τὸ μοναστήριον. "Ὅσπερ νὰ ἐκατασκεύαζαν καθ' ἡμέραν μύρα, καὶ ἀρώματα πολὺτιμα, καὶ ὁ δὲ ἄερος ἐπληροῦτο ἀπὸ τὴν θανμασίαν ταύτην τοῦ Παραδείσου τερπνότητα. Μετὰ ταῦτα ὅταν ἤλθεν ἡ 'Αγία, καὶ μεγάλη Πέμπτη ἐπρόσταξε ταῖς ἀδελφαῖς, νὰ κοινονήσουν ὅλας τὰ θεῖα Μυστήρια. Καὶ μετὰ τὴν 'Αγίαν μετὰ αὐτῶν ἐκατάκοιτο τὸ δεύτερον μῆλον. Καὶ ἔδωκε κομμάτι κάθε μᾶς, καὶ τὸ ἔφαγαν. 'Αμὴ δὲν ἤξευραν τί ἦτον. Μόνον τὴν εὐωδίαν καὶ γλυκύτητα ἐγρυκούσαν εἰς τὸ στόμα τους, καὶ ἐθαύμαζον. Μάλιστα διὰ τὴν ἡσθάνονταν εἰς τὴν ψυχὴν ὅταν τὸ ἔρωγον, πολλὴν εὐφροσύνην, καὶ ἀγαλλίαν. Τὸ δὲ ἔτερον μῆλον ἐφύλαξεν ὡς φυλακτήριον πολυτιμητόν. Καὶ καθ' ἑκάστην τὸ ἐμυρίζετο, εἰς ἀπόλαυσιν τῆς ψυχῆς τῆς, καὶ ἀγαλλίαςιν. Καὶ τὴν μεγάλην Παρασκευὴν ὅπου ἔπαθεν ὁ Δεσπότης μας, εἶδεν ἡ δὲ δούλῃς ἐκατάκοιτο ἐκστασιν. "Ἦγουν καθὼς ἔφαλλον αἱ ἀδελφαῖς τὰ 'Αγία πάθη μετὰ πολλὴν κατανύξιν, βλέπει καὶ ἡ δούλῃς εἰς τὴν 'Εκκλησίαν ἀσπροφύροι ἀναριθμήτοι, ὅλοι νέοι ὠραῖοι καὶ φροσιδεάτατοι. Καὶ κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας καθάρως. "Ἐπαλλόν ὕμνος εἰς δόξαν Χριστοῦ, μετὰ μελοδίαν ἐναρμόνιον, γλυκυτάτην καὶ θανμασίαν. "Ἐβαστοῦσαν δὲ καὶ γυναῖκες, ἵγουν ἀγγεῖα ὑάλινα, γέματα μύρα, καὶ τὰ εὐκαίρεσαν εἰς τὴν 'Αγίαν Τράπεζαν. Καὶ τόση εὐωδία εὐγῆκεν, ὅπου ἐπλήρωσεν ὅλον τὸ μοναστήριον, ἔπειτα βλέπει ἕνα μέγαν ἄνθρωπον ὠραῖον καὶ ἀστρατόμορφον, ὅπου ἔλαμπε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὸν ὅποιον οἱ ἐπίλοιποι προσῆλθον μετὰ πολλὴν τιμὴν, καὶ εὐλάβειαν. "Ὅστις τοὺς ἔδωκε μίαν σινδόνα καὶ πολυτίμητον, νὰ σκεπάσουν τὰ μύρα ἐπιμελέστατα, ἐπάνω εἰς τὴν 'Αγίαν Τράπεζαν. Τότε ὁ 'Αγγελος, ὅπου ἔκαρτέρε εἰς τὸ θνασιστήριον ἐφώναε πρὸς τὸν μέγαν ἐκεῖνον μετὰ πολλὴν, καὶ κατήφειαν, λέγωντας" ἕως πότε Κύριε; καὶ φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα. "Ἔως νὰ ἔλθῃ ὁ δεύτερος Σολομών. Νὰ ἐνωθῶσι τὰ ἄνω μετὰ τὰ κάτω, νὰ γένουν τὸ ἕνα ἀμφοτέρω, τότε καὶ ὁ Κύριος εἰς τοῦτον τὸν τόπον νὰ ὕψωθῇ, καὶ νὰ μεγαλυνθῇ τῆς

δούλης του τὸ μνημόσυνον. Ταῦτα ἡ φωνὴ λέγουσα, ἐφώνασαν οἱ ἀσπροφύροι, τὸ, δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ. Καὶ οὕτως ἀνῆλθον εἰς τὰ οὐράνια. "Ἡ δὲ 'Αγία συλλογισμένη, τί ἐδηλοῦσαν, ἐκατάλαβεν, ὅτι ἡ ὕστατος ἐφανέρωσεν, πῶς μὴ αὐτὴ θέλει δοξασθῇ οὕτε τὸ μοναστήριον, ἕως νὰ ζοῦν αἱ ταύτης μαθήτρια. Καθὼς αὐτὴ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπαρεκάλεσε τὸν Κύριον, νὰ μὴ τὴν δοξάσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐδῶ πρόσκαιρα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν βασιλείαν του αἰώνια. Καὶ τοῦτο τὸ ὅμοιον ἐδίδαξε, καὶ τὰς ἀδελφὰς οὕτω λέγουσα. Φεύγετε τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων, ὅσον δύνασθε. "Ὅτι ἡ ψυχὴ ὅπου δόρεται τιμὴν ἀνθρώπων, δὲν ἀξιώνεται, νὰ τὴν δοξάσῃ ὁ Κύριος. "Ἀλλὰ ἡ φωνὴ τὴν ἐπαρεκάλεσε μία ἀδελφὴ ἄρρωστος μετὰ ἀλότητα, νὰ τῇ δώσῃ τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος. "Ἡ δὲ ὅσα ἐβόναξεν ὅλην τὴν ἀδελφότητα καὶ λέγει ταῖς. Πιστεύσατέ μου, ὅτι ἐὰν εἶχα παρόρησιαν τινὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἐπαρεκάλουν τον νὰ ἡμεῖς ὅλας τῆς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας ἄρρωστοι, διὰ τὴν ἡσθάνονταν ὡφελίαν ἔχει ἡ ψυχὴ, ἀπὸ τὴν ἀσθενίαν τοῦ σώματος. Καὶ μάλιστα ὅταν ἐνχαριστᾷ τὸν Θεόν ὁ ἄρρωστος, καὶ δοξάζει τον, καὶ ὁμολογᾷ ὅτι δικαίως παιδεύεται. "Ἀλλὰ ἂς εἰποῦμεν ἄλλο ἕνα ἢ δύο θαυμάσια, ὅπου ἐτέλεσεν ἡ δούλῃς, καὶ τότε νὰ τελειώσωμεν μετὰ τὴν τελευταίαν τῆς δόξης, καὶ τὴν διήγησιν. Τινες κακὸτροποι ἄνθρωποι ἐκατάβαλαν πρὸς τὸν Βασιλέα διὰ τὸν φθόνον τους ἐπὶ αὐτῇ τῆς 'Αγίας μεγάλου ἄρχοντα. "Ὅστις γένῃ τὴν ἄξιαν. "Ἰλλούστριος, καὶ εἰς τὸ γένος λαμπρὸς καὶ περιφανέστατος. Τὸν ὅποιον ἐφυλάκωσεν εἰς τόπον σκοτεινὸν τοῦ παλατίου. Καὶ ἐμελέτα νὰ τὸν βυθίσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Νὰ μὴ ἀκουσθῇ ὁλόκληρα, οὕτε νὰ ἀξιωθῇ ἐντιφύσεως, διὰ τοῦ εἶπαι ψεύματα, πῶς ἐβουλεύετο αὐτὸν τὸν αυτοκράτορα, καὶ ἐγύρευε νὰ τὸν φονεύσῃ. Μὴ δυνάμενοι γοῦν νὰ τοῦ βοηθήσουν μετὰ ἄλλον τρόπον οἱ συγγενεῖς τε, καὶ φίλοι του, ἐδραμον εἰς τὴν 'Αγίαν κατακοιτόμενοι. Καὶ προσπίπτοντες εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς, ἐδέονταν μετὰ θερμότητάς δάκρυα, νὰ λυπηθῇ τὸν συγγενῇ, καὶ ἀγαπημένον της, νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν ἀδικον θάνατον. "Ἡ δὲ στεναῖσα ὡς συμπαθὴς ἐδάκρυσε. Καὶ τοὺς ἐπαρηγόρησε λέγουσα. Μὴ λυπᾶσθε, ἀλλὰ βιάγετε εἰς τὸν οἶκόν σας, ἐλπίζοντες εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς τοῦ διδοῖ βοήθειαν· ἐκλείσθη γοῦν εἰς τὸ κελλὶον

της. Καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ βοηθήσῃ τοῦ ἀδικημένου τάρχιστα. "Ὁ δὲ Κύριος ὁποῦ κἀνεν τὸ θέλημα τῶν δούλων αὐτοῦ, παρευθὺς τῆς ἐπῆλθον. Καὶ ἐλύτρωσε τὸν ἄρχοντα μετὰ τὸν τρόπον θανμασιώτατα, ἵγουν ὅταν ἐκοιμάτο ὁ Βασιλεὺς τὸ μεσονύκτιον, εἶδε τὴν 'Αγίαν Εἰρήνην πρῶτον εἰς τὸ ὄνειρόν του. Καὶ ἔπειτα βλέπει φανερά. Καὶ λέγει του ταῦτα μετὰ μεγάλην φωνὴν φοβερίζουσα. Βασιλεῦ ἔγειρε παρευθὺς, νὰ λυτρώσῃς ἐκεῖνον ὅπου ἐφυλάκωσες ἀδικα. "Ὅτι πνεῦμα τὸν ἐκατάβαλαν οἱ συκοφάνται διὰ τὸν φθόνον τους. Εἶδε, καὶ δὲν μοῦ ἀκούσῃς, ἐγὼ δὲ κινήσω τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν κατὰ σοῦ νὰ σὲ λαντάσῃ, καὶ νὰ δώσῃ τὸν θρόνον καὶ πετεινῶν τὰς σάρκας σου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ λέγει της. Τίς εἶσαι ὅπου με φοβερίζεις, καὶ πῶς ἐτόλμησες, νὰ ἔλθῃς τοιαύτην ὥραν εἰς τὴν στομινὴν μου μετὰ τόσην προπέτειαν; ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. "Εγὼ εἰμαι ἡ ἡγουμένη τοῦ Χρυσοβαλάντου Εἰρήνης δονάτω. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα δύο φοραῖς τὸν ἐκέντησεν εἰς τὴν πλευράν. "Ὅθεν ἀπὸ τὸν πόνον ἐξῆλθοντες ὀρεγόμενοι, καὶ βλέπει τὴν (ὡ τὸν θαυμασίον σου Χριστὲ παντοδύναμη) ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ λέγει του πάλιν τὰ ἴδια. Εἰτα εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ἀνεχώρησεν. "Ὁ δὲ Βασιλεὺς φοβηθεὶς ἐφώναε καὶ συναχθέντες οἱ δοῦλοι τοῦ ἰσώτα τὸν παρακοιμώμενον ἐὰν εἶδε τὴν ναχὴν, ὅπου εὐγῆκεν τὴν ὥραν ταύτην ἀπὸ τὴν κάμαρην" ὅστις ἐθανύμασε, καὶ τοῦ ὤμωσεν, ὅτι ἦσαν ὅλας ἡ θύρας κλεισμέναι, καὶ τὰ κλειδιά εἰς τὸ στρώμα του.

Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐκατάλαβε, πῶς ἦτον ἀπὸ τὸν Θεόν ἡ ὕστατος, καὶ τὸ πρῶτον φέροντες τὸν κατὰδικον, τὸν ἐξέταξε διὰ τὴν ἐπιβουλήν, καὶ διὰ τὴν ἐκείνην νύκτα μιντεῖται, νὰ φύγῃ τὸν θάνατον; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Οὕτως μαντεῖα ἐπραξίμωποτε, οὕτε τὴν βασιλείαν σου ἐπιβουλεύθηκα, μαρτύρ μου ὁ Κύριος. Τότε ἐπῆρνε τὸν θυμὸν ὁ Βασιλεὺς, καὶ λέγει του ἡμεῖρα. Γνωρίζεις τὴν ἡγουμένην τοῦ Χρυσοβαλάντου; λέγει του. Na, συγγενὴς μου εἶναι, καὶ δούλη τοῦ Χριστοῦ ἐνάστερος. Καὶ ὁ Βασιλεὺς. Τάχα εὐρίσκει τὴν ἐκεῖ, νὰ στείλῃ ἄνθρωπον; λέγει του, δὲν εὐγῆνει ἀπὸ τὸ μοναστήριον πώποτε. Τότε ἔστειλε τινὰς μεσιτάδους, καὶ ἄρχοντας μετὰ ζωγράφον ἐπιδέξιν, νὰ χαρισθῇ τὴν 'Αγίαν ἐντιμῶς νὰ ἱστορήσιν τὴν ὁμνίαν της, διὰ τὰ βεβαιωθῇ τὴν ἀλήθειαν. Τὸν

δὲ καταδικὸν ἐφυλάκωσεν. Ταῦτα πάντα ἡ-
 ξευρε, καὶ ἡ Ἁγία ἀπὸ τῆν χάριν τοῦ
 Πνεύματος. Ὅθεν ὅταν τελεῖωσαν τὸν
 δρόμον, εἶπε ταῖς ἀδελφαῖς. Ταύτην τὴν
 νύκτα εἶδα ὄνειρον, πῶς ἔστειλεν ἐδῶ ὁ
 Βασιλεὺς τόσους ἄρχοντας, ὅπου ἐγέμνησεν
 ἡ αὐτὴ πλήθος ἀπειρον, καὶ μὴ φοβηθῆτε,
 ὅταν ἔλθωσιν, ὅτι ὁ Κύριος οἰκονομᾷ τὸ
 συμφέρον μας. Εἰς ὀλίγην ὥραν, καὶ οἱ ἁ-
 πεσταλμένοι ἔφθασαν. Ἡ δὲ δαΐα εἰσῆλ-
 θεν εἰς τὸν ναόν, καὶ μηνᾷ τῶν ἀρχόντων
 νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ, νὰ συντύχωσι. Καὶ παγέ-
 νοντες τὴν ἐπροσκύνησαν, καὶ καθὼς ἡ-
 γέρθησαν εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της
 τόσον μεγάλη ἀστραπή, ὅπου ἔπεσαν εἰς
 τὰ ὀπίω οἱ ἄρχοντες, μὴ ὑποφέροντες τὴν
 λαμπρότητα. Ἡ δὲ Ἁγία τοῖς ἡγερε λέ-
 γουσα. Μὴ φοβεῖσθε τέκνα μου, ὅτι καὶ
 ἐγὼ ἄνθρωπος εἰμαι ἀσθενὴς ὡς τοῦ λό-
 γου σας. Ἀλλὰ διὰ τὴν νὰ σᾶς βάλῃ εἰς κό-
 πον ὁ ἄπιστος ἐκεῖνος ὅπου σᾶς ἔστειλεν;
 εἰπέτε του πάλιν ἐκεῖνα ὅπου τοῦ εἶπα
 εἰς τὸ ὄνειρον, νὰ εὐγάλλῃ ἀπὸ τὴν φυλα-
 κὴν τὸν ἄνθρωπον, οὗ δὲν τὸν ἔπεισεν,
 εἰδὲ, καὶ παρακούσῃ μου, θέλει πάθῃ. ὅσα
 τοῦ ἐπροφήτευσεν. Ὅτι δὲν ἀργεῖ ὁ Κύρι-
 ος, ἀλλὰ εἶναι πλησίον εἰς ὅσους τὸν ἐπι-
 καλοῦνται μὲ ἀλήθειαν. Ταῦτα ἀκούοντες
 οἱ ἄρχοντες ἐφοβήθησαν περισσότερο, λέ-
 γοντες. Οὕτω νὰ εἰποῦμεν εἰς τὸν Βασι-
 λέα κατὰ τὴν Ἁγίαν σου πρόσταξιν. Πλὴν
 παρακαλοῦμεν σε, νὰ καθήσῃς ὀλίγον, νὰ
 μᾶς διδάξῃς λόγον ψυχωφελῆ, καὶ σωτή-
 ριον. Τοῦτο δὲ εἶπαι, καὶ διὰ τὰ τὴν ἱ-
 στορίαν ὁ ζωγράφος ἀκριβέστερον τοῦτου
 γενομένου λαβόντες αὐτῆς τὸ ὁμοίω-
 μα, ὑπέστρεψαν εἰς τὸν Βασιλέα, ἀπαγγέ-
 λοντες αὐτῷ ὅσα εἶδον, καὶ ἡκούσαν· καὶ
 καθὼς τοῦ ἔδειξαν τὴν εἰκόνα της, εὐγῆκεν
 ἀστραπή ἀπὸ ταύτην, καὶ τοῦ ἐκτύπησεν
 εἰς τὰ ὄμματα, καὶ ἐθαμπώθη πρὸς ὥραν
 τὸ φῶς του. Ὅθεν ἀπὸ τὸν φόβον, ἔμει-
 νεν ἔντρομος, ταῦτα φωνάζοντας. Ἐλέη-
 σόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος,
 καὶ ἔσπεκεν ὥραν πολλὴν ὡς ἔξεστηκώς,
 καὶ θανυμάζοντας καὶ στοχαζόμενος τὴν
 εἰκόνα ἔλεγε, πῶς ὁμοίαζεν ἐκεῖνης ὅπου
 τοῦ ἐούνην. Εὐθὺς γοῦν εὐγάει τὸν
 ἄρχοντα, καὶ ζητώντας του συγχώρησιν,
 νῆχαρίστα τὸν Κύριον, ὅπου τὸν ἐλύτρω-
 σεν ἀπὸ τὰ δεινὰ ὅπου ἐμελλε νὰ τοῦ ἔλ-
 θωσι διὰ τὸν ἐκείνου ἄδικον θάνατον.
 Ἐγραψε δὲ καὶ πρὸς τὴν ὁσίαν ἐπιστολὴν
 ταῦτα λέγουσαν. Ἐλυτρώσαμεν κατὰ τὴν
 Ἁγίαν σου πρόσταξιν, δούλη τοῦ Θεοῦ, τὸν

ἀνεύθυνον, καὶ εὐχαριστοῦμεν σου, ὅπου
 μᾶς ἐγλύτωσες ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ ἃς
 ἔχωμεν συγχώρησιν εἰς ὅτι ἐσφάλαμεν πρὸς
 τὴν ἀγιοσύνην σου, καὶ δὲν ἐπιστεύσαμεν
 ἀπὸ τὸ πρῶτον τὴν ὁσίαν. Ἀμὴ σοῦ ἐ-
 δόσαμεν ἐνόχλησιν, καὶ παρακάλει τὸν
 Θεὸν διὰ λόγον μας. Καὶ παρακαλοῦμεν
 ἐγὼ, καὶ ἡ Βασιλίσσα, νὰ κοπιᾷς ἔως
 ἐδῶ, νὰ μᾶς εὐλογῇς με τὰς Ἁγίας χεῖ-
 ρας σου, εἰδὲ καὶ δὲν ὀφείεις νὰ ἔλθῃς, ἐρ-
 χόμεσθαι ἡμεῖς νὰ σε προσκυνήσωμεν. Ταύ-
 την τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἔστειλε, καὶ βασι-
 λικά δωρήματα ἡ δὲ Ἁγία οὕτως ἀντέ-
 γραψεν. Ὁ Θεὸς συγκαταβαίνει, ὁ Βασι-
 λεὺς, εἰς ταῖς ἀσθενείας μας ὡς φιλόστοι-
 γος, καὶ δὲν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρ-
 τωλοῦ, ἀλλὰ τὴν μετάνοιαν. Λοιπὸν ὅχι ἐ-
 μένα, ἀλλ' ἐκεῖνον εὐχαρίστα, καὶ δόξαζε·
 πλὴν οὐτὴ ἡ Βασιλεῖα σου εἶναι πρέπον
 νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, οὐτὴ ἐγὼ εἰς τὰ Βασιλεία.
 Δὲν χρειάζεσθαι εὐλογίαν ἀπὸ ἁμαρτωλῶν,
 καὶ πενιχρὸν γύναιον, ὅτι ἔχεις τὸν ἀγί-
 οτατον Πατριάρχην τοὺς ἄλλους ἀρχιερεῖς
 τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοὺς πνευματικούς
 πατέρας τῶν μοναστηρίων. Καὶ ἔαν ἀκούῃς
 τὰς νοουθεσίας αὐτῶν, θέλεις θεραπεύσει
 τὸν Θεόν, νὰ κυβερνήσῃς τὴν Βασιλείαν
 εὐσεβῶς, σωφρόνως, καὶ δίκαια. Εἰδὲ, καὶ
 δὲν κάμνῃς τὸν λόγον μου, ἀλλὰ βουλή-
 θῃς νὰ ἔλθῃς, δὲν σου εὐγῆκεν εἰσεῖ καλόν,
 καὶ μόνον τὸν Θεὸν παραγορεύεις. Εἰδὲ,
 καὶ ἀκούσεις μου, ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου νὰ
 σε σκεπάσῃ, καὶ νὰ σε λυτρώῃ ἀπὸ κάθε
 πειρασμὸν πάντοτε· ταῦτα γράψασα ἐβού-
 λωσε τὸ γράμμα. Καὶ τοῦ τὸ ἔστειλε με κά-
 ποια πράγματα χάριν εὐλογίας. Τὰ ὅποια
 εὐλαβῶς ἐδέχθηκεν ἡ Ἀμὴ περισσῶς ἐλυπῆ-
 θηκε, πῶς δὲν τὸν ἡξίωσε νὰ ἰδῇ τὸ Ἁγί-
 ον αὐτῆς πρόσωπον. Πλὴν διὰ τὰ μὴ τὴν
 σκανδαλίσῃ, δὲν τὴν ἐπειράξε. Μόνον πολ-
 λάκις τῆς ἔστειλε μετάνοιαν, καὶ δωρεὰν
 με ἄνθρωπον. Καὶ αὐτὴ ἐκείνον καὶ ἀπῆ-
 λυσε πολλὴν παράκλησιν, καὶ βοήθειαν
 ἀπὸ λόγου της· ὁ δὲ συγγενὴς της, ὅπου
 ἐλυτρώθη ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἔπεσεν εἰς
 τοὺς πόδας αὐτῆς, καὶ ἔκλαιεν, ὅπου τοὺς
 ἔπλυνε με τὰ δάκρυα. Αὐτὴ δὲ τὸν ἐνου-
 θέτησε, νὰ φυλάγῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ,
 διὰ τὴν μίτην ἔλθῃ ἄλλην φορὰν πειρα-
 σμὸς ὁμοιος. Οἵτινες μᾶς ἐβρίσκουν διὰ
 παιδεύειν τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἀφοῦ τὸν
 ἐδίδασκεν ἱκανῶς, τὸν ἐκράτησε, νὰ φιλε-
 νῶσιν ἀντάμα με ὅλην τὴν ἀδελφότητα
 εἰς δόξαν Θεοῦ, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυ-
 χῆς αὐτοῦ, καὶ τοῦ σώματος. Καὶ μετὰ τὴν

εὐχαριστίαν τὸν ἐπροβόδησαν εἰς τοὺς συγ-
 γενεῖς χαίροντα χαίρουσαι. Ἀλλὰ ἀκούσα-
 τε, καὶ ἕτερον πρὸ τῆς τελευτῆς τῆς δαΐας
 τελεσιουργίᾳ. Ἀνθρώπος τις φίλος της,
 καὶ γνώριμος, ἀγαθός, εὐλαβὴς καὶ φιλό-
 χριστος. Χριστοφόρος δνόματι, ἤρχετο
 πολλὰκις εἰς τὴν μονήν. Καὶ τὸν ὑποδέ-
 χετο. Καὶ ἐσυντύχαναν, ἡξεύρουσα πῶς ἦ-
 τον ἐνάρετος. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ὅπου
 ἦλθε καὶ ἐσυνωμίλησαν ὥραν πολλήν, ὅταν
 ἤθελε νὰ παγῇ, ἔβαλε μετάνοιαν κατὰ
 τὴν συνήθειαν, ζητήσας συγχώρησιν ἡ δὲ
 Ἁγία εἶπεν αὐτῷ Ἀπελθε τέκνον. Ὁ
 Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ μετὰ δικαίων τὸ
 πνεῦμα σου. Ταῦτα ἀκούσας ἐκεῖνος ἔμει-
 νε σύντρομος καὶ περιλυσος. Διὰ τὴν ἑκατά
 λαβὴν ὡς φρόνιμος, ὅτι δὲν ἔλεγεν ἡ δαΐα
 ταῦτα χωρὶς τινὰ ἐννοίαν. Ὅτις ὅταν τὸν
 εἶδε τεταραγμένον, ἐπροφασίσθη, πῶς ἦ-
 τον ὁ νοῦς της εἰς ἄλλο, καὶ διὰ τοῦτο
 ταῦτα ἐλάλησε. Καὶ ὅταν ἱκανῶς τὸν ἐπα-
 ρηγόρησεν, ἀπέστειλεν εἰς τὸν οἶκον του.
 Καὶ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ ἔχῃ ποσὸς κανένα
 σημεῖον ἀδωστίας, ἀλλὰ ὅλος ὑγῆς καὶ ἁ-
 νοςος. Καὶ φθάνοντας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
 ἔφαγε καλῶς. Καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἐσπερινοῦ
 ἔπεσε καὶ ἐξέπνευσεν ἔξαφνα. Ἀλλὰ τοῦτο
 τινὰς ἀκούμα δὲν ἤξευρε, μόνον ἡ Ἁγία
 ἀπὸ Πνεύματος Ἁγίου, διὰ τοῦτο τοῦ εἶπε τὰ
 προορῶντα λόγια.
 Μία δὲ ἀπὸ ταῖς ἀδελφαῖς, ὅπου ἔτυχεν ἐ-
 κεῖ, ὅταν ταῦτα ἐλάλησε, τὴν ἐμεμψήκε
 λέγουσα· διὰ τὴν Κυρία μου εἶπες τὸν λόγον
 ἐκεῖνον τοῦ Χριστοφόρου, καὶ ἀπῆλθε πε-
 ριλυσος; λέγει της ἡ Ἁγία· μὴ νομίσης
 πῶς τὸν εἶπα οὕτως ἁπλῶς, καὶ ὡς ἔτυ-
 χεν· ἀλλὰ διὰ τὴν ἔβλεπα ἕνα νέον λαμπρὸν
 ὅπου ἔσπεκεν ὀπίσωτον, καὶ ἐκράτει ἡκον-
 μένον δρέπανον, καὶ ἄλλοι τινὲς πλησίον
 του, οἵτινες ἐμετροῦσαν τοὺς χρόνους τῆς
 ζωῆς αὐτοῦ· μετὰ τὰ δάκρυα, καὶ ἀποφάσι-
 σαν ὅτι ἡ ὑστερίτην ἡμέρα εἶναι σήμερον·
 καὶ ἂν δὲν πατεύῃς· κάλεσον τὴν δούλην
 Εὐθήθειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ
 ἰδῇ ὅτι ἀπέθανεν. Ἐστειλαν οὖν αὐτὸν
 καὶ τὸν ἦρκεν ἀπεθαμμένον· ὅθεν ὄλαις ἐ-
 θαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, πῶς
 τὰς ἡξίωσε, νὰ ἔχωσι τοιαύτην διδασκα-
 λον, καὶ ἀπὸ τότε ἐπρόσεχον τοὺς λόγους
 της, καὶ ὅταν ἔλεγε τινὸς ὁ Θεὸς νὰ τὸν
 ἀναπαύσῃ, αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐτελειώνετο·
 ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἄνθρωπος ἦτον, ἔκα-
 μνε χρεῖα, νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος της. Τὸ
 ὁποῖον ὁ ρηθεὶς Ἀγγελος τῆς ἐφανέρωσε
 λέγωντας· ἤξευρε, ὅτι τὸν ἐρχόμενον χρό-

νον τῇ κη' τοῦ παρόντος μηνός, ὅταν
 ἐορτάσῃς τὸν μάρτυρα Παντελεήμονα, ἔ-
 χου νὰ παρασταθῇ εἰς τὸν θρόνον τῆς
 Θεότητος. Εἶχε δὲ τότε, κατ' ὅσον τοῦ
 αἰ ἐορτάσαν εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἁ-
 γίας τοῦ Ἀρχαγγέλου τὴν ἐγκαίνια, ὅτι αὐ-
 τὴν τὴν ἡμέραν, τὸν ναὸν ἱεροδόκησαν,
 καὶ τὸν ἐγκαινίασαν, καὶ τὸν ἄλλον χρό-
 νον πάλιν ὅταν ἐορτάσῃς ταύτην τὴν πα-
 νηγύριν καὶ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἐ-
 κοινώνησε τὰ θεῖα Μυστήρια, ἡγιασμένη
 κατὰ τὴν τάξιν μίαν ἑβδομάδα προτίρας,
 καὶ προσενηχομένη χωρὶς νὰ γευθῇ καν ἁ-
 λωσὶ δόξα, μόνον τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο
 μῆλον, ὅπου τῆς ἔστειλεν ὁ ἡγιασμένος
 μαθητὴς τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ ἀπὸ τὸν
 Παράδεισον, μετὰ ἄλλα δύο, καθὼς ἀνά-
 τερα εἶπομεν. Αὐτὸ ἔφαγεν εἰς δόξαν
 Θεοῦ, καὶ ὅταν ἐγνώρισεν πῶς ἦλθεν ὁ
 καλός, νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ποθοῦμενον
 Νυμφίον της, ὅτι προτίτερα δὲν ἠθέλησεν
 νὰ τὸ φάγῃ, διὰ τὸ ἔχῃ εἰς ταύτην τὴν
 ἐξορίαν παρηγορίαν εἰς πάσαν ἀθυμίαν,
 ὅπου νὰ εἶχε καμμίαν φορὰν ὡς ἄνθρω-
 πος, ἡ ἀπὸ ταῖς μοναχίαις λύπην πνέει ἡ
 παράπονον, ὅτι τότε τὸ ἐλάμβανεν εἰς τὰς
 χεῖρας της, καὶ μετὰ τὴν ἀμνησιν αὐτοῦ
 εὐδοκίαν, ἠφανίζετο πάσα πικρία, καὶ ἐ-
 τρέπετο ἡ πολλὴ της λύπη καὶ ἀθυμία εἰς
 εὐθυμίαν καὶ ἀγαλλίαν· καὶ ἔχαριετο ἡ
 πανολβία ἐνθυμουμένη ποταμὴν ἀπόλαυ-
 σιν ἐμελλε νὰ κληρονομήσῃ εἰς τὴν οὐρά-
 νιον Βασιλείαν πάντοτε· τότε γοῦν πάλιν
 ὅταν τὸ ἐργάσῃ, ἐπληρώθη εὐδοκίας θαν-
 ταςίας ὅλον τὸ μοναστήριον ἡ δὲ δαΐα
 μετὰ τὴν τοῦ μῆλου μετὰλησιν ἦλθεν εἰς
 ἀγωνίαν, φοβουμένη τὸν θάνατον, καὶ κυ-
 τάζουσα πρὸς οὐρανὸν ἔκλαιεν. Αἱ δὲ μο-
 ναχοὶ μὴν ἡξεύρουσαι τὴν αἰτίαν τοῦ πά-
 θους ὁμοίως ἔκλαιον, καὶ τὴν ἠρώτησαν,
 τί εἶχε, καὶ ἐπικραίνεται ἡ δὲ ἀπεκρίνατο.
 Σήμερον τέκνα μου μεσέγγω ἀπὸ τοῦτον
 τὸν κόσμον, καὶ πλέον δὲν με βλέπετε, ὅτι
 ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ζωὴν
 τὴν αἰώνιον καὶ ψηφίσαιτε προεστώσαν τὴν
 Κυρίαν Μαρίαν, ὅτι ὁ Θεὸς τὴν ἐπρόκρι-
 νεν, ἥτις θέλει σᾶς κυβερνήσῃ θεαρεστά·
 καὶ σπουδάσατε νὰ περιπατήσετε, τὴν στε-
 νὴν, καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν, διὰ νὰ εὐρετε
 εὐρυχωρίαν εἰς τὸν Παράδεισον· μυσήσατε
 τὰς ψυχὰς σας, διὰ νὰ τὰς κερδήσητε κα-
 τὰ τὴν θεῖαν πρόσταξιν· καὶ ἁπλῶς μὴ κά-
 μνετε ποσὸς τὸν σαρκὸς τὸ θέλημα, ἀλλὰ
 τὸ τοῦ Θεοῦ, ὅτι μόνον ἐκεῖνος δύναται
 νὰ σᾶς βοηθήσῃ τὴν ὥραν τῆς κρίσεως.

Αὐτὰ καὶ ἕτερα ψυχωφελῇ λέγουσα τὴν τελευταίαν ὥραν, ἐσώκωσέ με πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὁμματα καὶ προσέξατο ταῦτα πρὸς Κύριον. Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς ὁποῦ μᾶς ἐλύτρωσες με τὸ πανάγιον καὶ πολυτίμον αἷμα σου, εἰς τὰς Ἀγίας χεῖρας σου παραδίδοι τοῦτο τὸ μικρόν σου ποιμνιον. Σκέπασέ το με τὴν σκέπην τῶν πτερύγων σου, καὶ διαφύλαξον αὐτὸ ἀπὸ τὰς ἐπηρεείας τοῦ δαίμονος. Ὅτι ἐσθ' εἶσαι ὁ ἀγιασμός ἡμῶν καὶ λύτρωσις, καὶ σοὶ τὴν εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν, καὶ δοξολογοῦμεν σε πάντοτε. Ταῦτα προσευξαμένη ἐκάθισε. Καὶ ἀρχίζει νὰ χαμογελᾷ βλέπουσα τοὺς Ἀγίους Ἀγγέλους, ὁποῦ τὴν ἡχαιρέτησαν, καὶ παρενθὺς ἐλαμψε τὸ πρόσωπόν της ὡς ὁ ἥλιος, καὶ τότε ἐκλείσσε (ὡσπερ νὰ ἐκοιμάτο) τὰ ὁμματα, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἱεράν της ψυχὴν πρὸς Κύριον, ζήσασα χρόνους ἑκατὸν τρεῖς. Αὐτὴ ποσῶς με ὅλον τὸ γῆρας δὲν ἐμαράνθη τὸ κάλλος της. Αὐτὴ ἔδειχνε ὡς νεὰ ὥρατα, καὶ εὐμορφος, ἥ διὰ τὸ χάρισμα τῆς Παρθενίας ὁποῦ δὲν ἐγνώρισε Κόσμον ἢ κοσμίαν, καὶ πάνσεμον, ἥ καὶ νὰ ἦτον χεῖρις ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐξαιρετος. Νὰ μείνῃ ἕως τέλους εἰς αὐτὴν αὐτὴ ἡ εὐμορφία, καὶ κάλλος τοῦ σώματος, νὰ μαρτυρῇ τὴν τῆς ψυχῆς ὡραιότητα. Καθῶς ἡξιώθη, καὶ ἄλλας χάριτας ἀπὸ τὸν οὐράνιον Νυμφίον της. Ἔγινεν οὖν ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς ἄμετρος. Καὶ προεπύοντες ἐβρονοῦσαν τοιαύτης μητρὸς ὑστερήσαν οὐ μόνον δὲ αὐταῖς, ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις ὅλη σχεδὸν ἐσυνάχθη, καὶ ἐξόχως ἡ συγκλητικαὶς καὶ ἀρχόντισσαις, καὶ πᾶν γένος καὶ ἡλικία ἐδραμον ἅπαντες, ὅσοι ἤκουσαν τὴν Ἀγίαν αὐτῆς μετὰσταςιν, νὰ ἀσπασθοῦν πρὸς ἁγιασμόν τὸ Ἅγιον αὐτῆς καὶ σεβάσιμον λείψανον, καὶ τόσον πλῆθος ἐσυνάχθη, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὁποῦ δὲν τοὺς ἔχωρει τὸ μοναστήριον, οὕτε νὰ τὸ ἐνταφιάσουν ἐδύνουνταν, ἕως οὔτου ἐνέπκτωσε· καὶ τότε μετὰ βίας ἐτέλεσαν τὰ ἡθιωμένα τῇ τάξει τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ εἶχαι μὲν μύρα εὐωδέστατα, καὶ ἀρώματα πολυτίμα καὶ μωσχοθυμιάματα, ὁποῦ

τὰ ἔφεραν οἱ ἀρχιερεῖς κατὰ τὴν συνήθειαν· ἀλλ' ὅσοι εὐωδία εὐγενεν ἀπὸ τὸ τίμιον ἐκεῖνον καὶ πανσέβαστον λείψανον ὁποῦ ἐπερίσσευεν ἀσυγκρίτως ὅλα τὰ ἐπίγεια ἀρώματα καὶ θυμιάματα· ἀφοῦ γοῦν τὴν ἔψαλαν εἶχαισιν ἐτοιμασμένον ἕνα γλωσσόκομον, καὶ τὴν ἔβαλαν διὰ τὴν ὥραν ἕως οὔτου τῆς ἔκτισαν τάφον καινούριον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, ὁποῦ εἶναι πλησίον τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ εἰς αὐτὸν ἐνταφίασαν τὴν ὁμοίαν, ἥ καὶ θαυμασιωτέραν τοῦ μάρτυρος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τάφον εὐγένει καθ' ἑκάστην εὐωδία θαυμασίου, μαρτυροῦσα τὴν παρρησίαν τῆς ὁσίας πρὸς Κύριον· ἐκεῖνος δὲ ὁ συγγενὴς της καὶ ἀρχωντας, ὁποῦ τὸν ἐλύτρωσεν ἡ Ἀγία ἀπὸ τὸν θάνατον, ὡς ἄνωθεν εἶπομεν ἐνθυμούμενος τὴν μεγάλην ταύτην εὐεργεσίαν, ἀπεδίδοι τὴν εὐχαριστίαν ἐορτάζοντας καθεὶς χρόνον τὴν μνήμην τῆς Ἀγίας πλουσιόπαροχα καὶ λαμπρότατα καὶ οὐ μόνον αὐτοὺς ἀπήλυσεν ἀπὸ τὴν ὁσίαν εὐεργεσίαν, ἀλλὰ καὶ ὅστις ἄλλος τὴν ἠθέλει ἐπικαλεσθῇ, μετὰ πίστεως, τοῦ ἔδιδε τὰ συμφέροντα καὶ ἕως τῆς σήμερον θαυματουργεῖ εἰς πολλούς ἐν ἀνάγκῃ ὄντας, καὶ μάλιστα εἰς ἀδικημένους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπικαλοῦνται· καὶ λειτουργοῦντες αὐτήν, κρίνεται τοὺς κοῦτάς ἢ ὁσία, καὶ κάμνουν χρόνιν δικαίαν, καὶ λαμβάνει ὁ ἀδικημένος τὸ δίκαιον· ὁμοίως ἐνεργεῖ καὶ εἰς ὅσους ἔχουσιν ἐχθρὰν καὶ μίσος ἀλλήλων τούς καὶ τὸ διαλύει ἡ ἐπώνυμος τῆς πάντα νοῦν ὑπερχεύσεως ΕἰΡΗΝΗΣ· ἡ Εἰρήνη λέγω ἡ χαριτώνυμος. Ὅτις μεσιτεύει με ἀρρότητόν τινα, καὶ θεῖαν δύναμιν, εἰς ὅσους εὐρίσκεται μνησικακία, καὶ μίσος ἀπὸ δαιμονικῆς συνεργίας, καὶ μαλάσσει τὸς καρδίας αὐτῶν. Καὶ κάμνουν ἀγάπην συνεργούσης τῆς θείας χάριτος. Καὶ ταύτην τὴν χάριν χαρίζει αὐτὴ ἡ χαριτώνυμος Εἰρήνη εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὴν δεηθῇ με εὐλάβειαν, διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ τὸ σκάνδαλον, νὰ καταπατήσῃ ὁ μισόκαλος, καὶ νὰ δοξασθῇ ὁ πανάγαθος Κύριος. Ὡς πρέπει τιμὴ καὶ προσκύνῃς νῦν καὶ ἄει, καὶ εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἐν Λυκοβρύκει (Ἀττικῆς) κατὰ Ἰούνιον 1937

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν σφραγίδα τῆς Μονῆς.

Ἡ τῆς παρούσης Βιβλίου ἀνατύπωσις, ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ, ἀπαγορεύεται συμφώνως τῷ περὶ τυποκλοπίας Νόμῳ. Μ.Μ.